

ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs กรณีศึกษา:
ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

ทศ โอสธานุเคราะห์

สารนิพนธ์เสนอต่อมหาวิทยาลัยรามคำแหง
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา 2549
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

THE FACTORS THAT DETERMINE SMEs' CREDIT VOLUME: A CASE
STUDY OF THAI MILITARY BANK, PUBLIC COMPANY LIMOTED

THOS OSATHANUGARH

A THEMATIC PAPER PRESENTED TO RAMKHAMHAENG UNIVERSITY
IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF ECONOMICS

2006

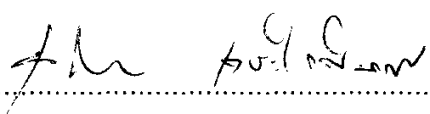
COPYRIGHTED BY RAMKHAMHAENG UNIVERSITY

ชื่อเรื่องสารนิพนธ์ ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs กรณีศึกษา: ธนาคารทหารไทย
จำกัด (มหาชน)
ชื่อผู้เขียน นายทศ โอสถานุเคราะห์
คณะ เศรษฐศาสตร์

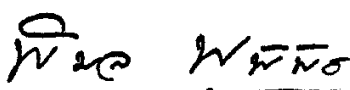
คณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้
เห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหาร
การศึกษาระดับปริญญาโท

คณะกรรมการที่ปรึกษาและคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์

..........ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ไกร โพธิ์งาม)

..........กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ เตชะไกรศิวนิช)

อนุมัติให้สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรเศรษฐศาสตร
มหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมล พุทธิพิธ)

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องสารนิพนธ์ ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs กรณีศึกษา:
ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)
ชื่อผู้เขียน นายทศ โอสธานุเคราะห์
ชื่อปริญญา เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา 2549
คณะกรรมการที่ปรึกษาสารนิพนธ์

1. รองศาสตราจารย์ ดร. ไกร โพธิ์งาม ประธานกรรมการ
2. รองศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ เตชะโกสียวนิช

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs กรณีศึกษาธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) โดยใช้วิธีการทางเศรษฐมิติ วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares--OLS) ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรแต่ละตัว โดยใช้ข้อมูลรายเดือนตั้งแต่ เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2546 ซึ่งปัจจุบันการดำเนินงานของ SMEs ประสบกับปัญหาต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการตลาด ซึ่งมีข้อจำกัดด้านการขยายตลาดไปต่างประเทศ เนื่องจากขาดข้อมูลข่าวสารและความรู้ความสามารถในการขยายกิจการ ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน เนื่องจากมีสินทรัพย์ไม่มาก และไม่มีระบบการจัดทำบัญชีที่เป็นมาตรฐาน ปัญหาทางด้านแรงงาน เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นแรงงานที่ไม่มีฝีมือและเปลี่ยนงานบ่อย ปัญหาด้านการจัดการ เนื่องจากเป็นกิจการของครอบครัวจึงขาดความรู้ด้านการจัดการ ปัญหาการขาดจิตวิญญาณของผู้ประกอบการ ขาดความกล้าได้กล้าเสีย ปัญหาการเข้าถึงการส่งเสริมของรัฐ ปัญหาระบบราชการ ข้อจำกัดในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและข้อจำกัดด้านเทคโนโลยี ซึ่งนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา ภาครัฐเข้ามาให้ความช่วยเหลือ SMEs อย่างจริงจัง ทั้งด้านการเงิน ด้านช่องทางการตลาด ด้านการศึกษาวิจัยและพัฒนา รวมทั้งด้านการจัดการธุรกิจ ซึ่งทำให้เกิดหน่วยงานเฉพาะกิจขึ้น รวมทั้งภาคเอกชนได้ร่วมกันให้ความร่วมมือ

เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้ SMEs สามารถดำเนินกิจการต่อไปได้ท่ามกลางปัญหา และอุปสรรคนานับประการข้างต้น

จากการศึกษาพบว่า ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและเป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งจะเห็นว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

ส่วนปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) และไม่เป็นไปตามข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเราจะพบว่าในช่วงที่ทำการวิเคราะห์นี้เป็นช่วงที่รัฐบาลได้ส่งเสริมและมีนโยบายแรงให้เกิดธุรกิจที่เป็น SMEs เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวตามเป้าหมายที่รัฐบาลได้ตั้งไว้ จึงส่งผลทำให้ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ไม่เป็นไปตามข้อสมมุติฐาน

ส่วนปริมาณเงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) นั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) แต่ไม่เป็นตามข้อสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ABSTRACT

Thematic Paper's Title	Factors Determining SME Credit Volume: A Case Study of the Thai Military Bank, Public Company Limited
------------------------	---

Student's Name Mr. Thos Osathanugarh

Degree Sought Master of Economics

Academic Year 2549

Advisory Committee

1. Assoc. Prof. Dr. Grai Pho-ngam Chairperson
2. Assoc. Prof. Eakkasit Techakaisiyawanich

This study was undertaken to identify the factors that determine the credit volume for small and medium enterprises at commercial banks. The Thai Military Bank, Public Company Limited was chosen as a representative case. Information on several variables gathered from reports covering the period from January 2001 to December 2003 was analyzed using the Ordinary Least Squares (OLS) method to quantify the correlation of each variable with the monthly data. At present, SMEs as a group face several difficult problems. Due to their size, they generally have limited marketing experience and depth, yet they have had to expand their horizons to the international market. But their lack of knowledge, limited capital reserves, non-standard accounting systems, largely unskilled labor and family owners fearful of losing control

but without the modern management tools necessary for growth, have held them back. Since 1998, though, the Thai government has actively tried to assist SMEs with financial support, research and development, and business management and marketing expertise. In addition, large private sector firms have been encouraged to cooperate with SMEs in an effort to help them overcome their problems and obstacles.

This study found that the credit volume at the Thai Military Bank going to SMEs could be correlated with certain determined factors, such as the bank's previous year's deposits and other financial elements.

The Thai Military Bank's loan volume, though, correlates inversely to SME credit and does not track the same determined factors. The study determined, through analysis, that it was the government's intense promotion of SMEs as a macroeconomic stimulus that had led to the Thai Military Bank's overall loan volume being out of accordance with hypothesis.

Finally, it was found that the cash reserves of the Thai Military Bank had a direct correlation with SME credit volume, but that, too, was not in accordance with determined hypothesis.

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความร่วมมือของอาจารย์ที่ปรึกษาทั้ง 2 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ไกร โพธิ์งาม รองศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ เตชะไฉญวณิช ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาให้คำปรึกษา และให้ข้อคิดต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์เป็นอย่างดีมาโดยตลอด จนทำให้สารนิพนธ์นี้มีความสมบูรณ์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ทศ โอสธานุเคราะห์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(3)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(5)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพประกอบ.....	(11)
บทที่	
1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
วิธีการวิจัย.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 แนวคิดทางทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดทางทฤษฎี.....	8
วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	19
3 สีนเชื่อขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)	25
ความสำคัญของ SMEs ที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ	26
ลักษณะเด่นของ SMEs	27
หลักการการส่งเสริมพัฒนา SMEs.....	27
รูปแบบโครงการของแผนธุรกิจ SMEs.....	29

บทที่	หน้า
โครงการสินเชื่อเพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของธนาคาร ทหารไทย จำกัด (มหาชน).....	39
4 ผลการวิจัย	45
5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ.....	48
สรุปผล	48
ข้อเสนอแนะ.....	50
ภาคผนวก	
ก ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์.....	52
ข การประมวลผลการวิจัย	55
ค หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมใน ประเทศไทย.....	57
ง พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543.....	63
ฉ แหล่งเงิน	75
บรรณานุกรม.....	117
ประวัติผู้เขียน	119

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ปริมาณสินเชื่อ SMEs แบบ Porforilo ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)	2
2	ปริมาณสินเชื่อรวมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)	3
3	เกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรของกิจการ	25
4	ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์	53
5	การประมวลผลการวิจัย	56
6	การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ	76
7	การอนุมัติค้ำประกัน ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรม ขนาดย่อม (บสย.)	78
8	ภาระการค้ำประกัน ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรม ขนาดย่อม (บสย.)	78
9	จำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติแยกตามประเภทกิจการ ของบริษัท ประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)	79
10	การค้ำประกันจำแนกตามผู้ให้กู้ ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรม ขนาดย่อม (บสย.)	80
11	อัตราดอกเบี้ย ของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.)	84

สารบัญภาพประกอบ

ภาพ	หน้า
1 ลักษณะเส้นอุปสงค์ต่อเงินกู้.....	9
2 ลักษณะเส้นอุปทานต่อเงินให้กู้.....	9
3 คุณภาพของการให้สินเชื่อ.....	10
4 การเข้าไปจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน	17
5 การเข้าไปจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน	18

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่กลางปี พ.ศ. 2540 ที่เกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขึ้น ทำให้ธุรกิจประสบปัญหาขาดสภาพคล่อง ไม่มีเงินหมุนเวียน โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมที่เป็นภาคการผลิตที่แท้จริงได้รับผลกระทบ โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจที่เป็นการรับช่วงการผลิตจากกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลาง ที่ใช้เทคโนโลยีพึ่งพาจากต่างประเทศ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ เป็นต้น โดยได้รับผลกระทบจากอำนาจซื้อและการบริโภคที่น้อยลงของประชาชน และมีปัญหาคือ สภาพคล่องทางการเงิน ที่กระจายไปทั่วระบบเศรษฐกิจ

สาเหตุของปัญหาส่วนใหญ่ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับเศรษฐกิจมหภาค ความสนใจของคนส่วนใหญ่จึงมุ่งไปที่ประเด็นทางเศรษฐกิจมหภาค เช่น อัตราแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย ปัญหาที่เกิดขึ้นของสถาบันการเงิน ซึ่งแนวนโยบายทางเศรษฐกิจที่ผ่านมานั้น การแก้ไขปัญหายาได้การชี้แนะของหนังสือแสดงเจตจำนง รวมกับกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) วิธีการพัฒนาประเทศที่ใช้นั้นแม้จะส่งผลให้มีอัตราการเจริญทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น แต่ความเจริญเติบโตนั้นปราศจากความมั่นคงในระดับรากหญ้า ทำให้การพัฒนาไม่มีความยั่งยืน ซึ่งถ้าประเทศไทยยังใช้วิธีการพัฒนาแบบเดิม จะต้องใช้เวลาอันยาวนานที่จะทำให้ระบบเศรษฐกิจไทยเกิดความเข้มแข็ง ดังนั้น แนวทางการพัฒนาประเทศในอนาคตจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงเพิ่มเติมโดยเน้นความยั่งยืนในระยะยาว โดยหันมาเน้นวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม หรือที่เรียกว่า SMEs (Small and Medium Sized Enterprises) ซึ่งเป็นธุรกิจของคนส่วนใหญ่ในประเทศ และเป็นรากฐานสำคัญประการหนึ่งที่เสริมให้ธุรกิจขนาดใหญ่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น แนวทางการพัฒนาประเทศของ

รัฐบาลจึงให้ความสำคัญกับธุรกิจ SMEs เพิ่มขึ้นเพื่อสร้างรากฐานเศรษฐกิจเข้มแข็งอย่างยั่งยืน

ดังนั้นธนาคารทหารไทยซึ่งเป็นธนาคารพาณิชย์ที่ให้ความสำคัญกับธุรกิจ SMEs โดยการวางแนวทางการขยายฐานสินเชื่อ SMEs เพราะธนาคารคาดว่าจะส่งผลให้ธนาคารมีรายได้จากดอกเบี้ยเพิ่มมากขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ในการขยายฐานสินเชื่อ และรักษฐานลูกค้าเดิมไว้ แต่อย่างไรก็ตาม การที่จะปล่อยสินเชื่อให้กับ SMEs จำเป็นต้องมีการพิจารณาอย่างรอบคอบ ลดความเสี่ยงของธนาคาร เพื่อที่จะไม่ทำให้เกิดหนี้ NPL อีก

ตาราง 1

ปริมาณสินเชื่อ SMEs แบบ Porforilo ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

หน่วย: ล้านบาท			
เดือน	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546
มกราคม	327.13	5,199.85	9,500.13
กุมภาพันธ์	420.52	5,656.21	9,891.12
มีนาคม	627.67	6,271.65	10,405.14
เมษายน	813.87	6,538.42	10,773.52
พฤษภาคม	1,142.61	6,887.44	11,384.46
มิถุนายน	1,762.02	7,386.81	12,209.57
กรกฎาคม	2,122.53	7,808.67	13,008.73
สิงหาคม	2,451.13	7,975.02	13,686.39
กันยายน	3,357.13	8,461.99	14,144.26
ตุลาคม	3,924.33	8,727.99	14,574.50
พฤศจิกายน	4,515.22	8,975.59	14,964.18
ธันวาคม	4,932.63	9,188.53	15,341.71

ที่มา. จาก ผลการดำเนินงานของธนาคาร, โดย ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.tmb.co.th>

ตาราง 2

ปริมาณสินเชื่อรวมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

เดือน	ปี พ.ศ. 2542	ปี พ.ศ. 2543	ปี พ.ศ. 2544	ปี พ.ศ. 2545	ปี พ.ศ. 2546
มกราคม	276,812	260,023	260,623	270,902	284,193
กุมภาพันธ์	276,382	260,770	260,790	275,702	286,324
มีนาคม	274,243	257,720	261,176	276,013	289,593
เมษายน	271,442	256,165	262,611	278,471	291,529
พฤษภาคม	270,748	247,253	265,369	276,968	290,518
มิถุนายน	264,799	249,981	266,744	280,293	293,592
กรกฎาคม	263,256	253,428	269,453	281,714	294,160
สิงหาคม	264,134	253,895	270,298	282,317	294,741
กันยายน	261,933	255,457	270,152	282,123	274,720
ตุลาคม	260,572	255,678	168,813	283,804	278,157
พฤศจิกายน	263,547	256,923	265,995	285,976	273,610
ธันวาคม	261,081	258,816	266,329	284,040	274,358

ที่มา. จาก รายงานเงินให้สินเชื่อตาม ธ.พ. 1.1 (หน้า 15), โดย ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), ฝ่ายวางแผนและวิจัย, 2546, กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่ทำงานเป็นพนักงานธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เห็นเป็นประเด็นน่าศึกษาว่า ปัจจัยใดที่เป็นตัวกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย โดยหวังว่าความเข้าใจถึงตัวกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs จะช่วยให้การปล่อยสินเชื่อของธนาคารมีอัตราการขยายตัวที่สูงกว่า สถาบันการเงินอื่น ๆ ที่ให้บริการสินเชื่อ SMEs

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปริมาณเงินกู้ยืม ปริมาณเงินฝาก และปริมาณเงินกองทุนปีก่อน มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับ ปริมาณสินเชื่อ SMEs
2. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้และเงินสดสำรองตามกฎหมาย มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณสินเชื่อ SMEs

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) รวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่อยู่ในขอบเขตการดำเนินงานของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) โดยศึกษาข้อมูลรายเดือน ในช่วงตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 ถึงเดือน ธันวาคม พ.ศ. 2546

วิธีการวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ของธนาคารทหารไทย ซึ่งได้เก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ปริมาณเงิน กู้ยืม ปริมาณเงินฝาก ปริมาณเงินกองทุนปีก่อน และเงินสดสำรองตามกฎหมายจากรายงานผลการดำเนินงานประจำปีของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) โดยทำการศึกษาข้อมูล

รายเดือนในช่วงตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ. 2544 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2546 ข้อกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาการปล่อยสินเชื่อให้แก่ธุรกิจ SMEs และระเบียบคำสั่งต่าง ๆ ของธนาคาร

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive analysis) จะวิเคราะห์ถึงลักษณะโครงสร้างของสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย ถึงจุดแข็งจุดอ่อน ว่าจะมีส่วนสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรค (SWOT analysis)

2. การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (quantitative analysis) เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs โดยนำข้อมูลมาสร้างแบบจำลองและหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ แล้วทำการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรด้วยวิธีทางสถิติ ใช้การวิเคราะห์สมการแบบกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares--OLS) (Lawrence อ้างถึงใน มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2541, หน้า 427)

$$SME_t = \alpha_0 + \alpha_1 INT_t + \alpha_2 TD_t + \alpha_3 BOR_t + \alpha_4 FUND_{t-1} + \alpha_5 LR_t$$

เมื่อกำหนดให้

SME คือ ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วยเป็นล้านบาท

INT คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วยเป็นเปอร์เซ็นต์

TD คือ ปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วยเป็นล้านบาท

BOR คือ ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วยเป็นล้านบาท

FUND_{t-1} คือ ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วยเป็นล้านบาท

LR คือ เงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)
มีหน่วยเป็นล้านบาท

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สินเชื่อ SMEs หมายถึง วิชากิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มาจากคำภาษาอังกฤษว่า “Small and Medium Enterprises” เรียกย่อว่า “SMEs” มีความหมายครอบคลุมถึงกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่
 - 1.1. กิจการการผลิต (production sector) ทั้งทางภาคอุตสาหกรรม (manufacturing) ภาคเกษตรกรรม (agricultural processing) และเหมืองแร่ (mining)
 - 1.2. กิจการการค้า (trading sector) ทั้งการค้าส่ง (whole sale) และการค้าปลีก (retail)
 - 1.3. กิจการบริการ Service Sector
2. เงินสดสำรองตามกฎหมาย (legal reserve requirement) หมายถึง เงินสดสำรองที่ต้องดำรงตามข้อกำหนดของธนาคารแห่งประเทศไทยที่กำหนดให้ ธนาคารพาณิชย์ต้องดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 7 ของยอดเงินฝากทั้งหมดของธนาคารพาณิชย์ เงินสดสำรองตามกฎหมายที่ธนาคารพาณิชย์อาจถือในรูปของ
 - 2.1. เงินฝากที่ธนาคารแห่งประเทศไทย
 - 2.2. หลักทรัพย์ซึ่งปราศจากการระงับ
 - 2.3. เงินสดในมือ
 เพื่อให้สถาบันการเงินนำเงินฝากไปให้กู้ยืมมากเกินไป ซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยจะกำหนดให้สถาบันการเงินนำเงินสดสำรองมาฝากไว้กับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ถ้าธนาคารแห่งประเทศไทยต้องสำรองเงินสดสำรองมากขึ้นก็จะปล่อยสินเชื่อได้น้อยลง
3. ปริมาณเงินกู้ยืม หมายถึง ปริมาณเงินกู้ของธนาคารทหารไทย ที่กู้เพิ่มจากทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศ โดยปริมาณเงินกู้ยืมจากในประเทศเป็นการกู้ยืมจากธนาคารแห่งประเทศไทย สถาบันการเงินอื่น ๆ ภายในประเทศ ส่วนปริมาณเงินกู้ยืมจาก

ต่างประเทศนั้นจะมาจากกรณีที่อัตราดอกเบี้ยในประเทศสูงกว่าต่างประเทศ โดยนักลงทุนก็จะนำเงินทุนเข้ามาเพราะมีต้นทุนที่ต่ำกว่า แต่ต้องคำนึงถึงความเสี่ยงด้านอัตราแลกเปลี่ยนด้วย ดังนั้นถ้าปริมาณเงินกู้ยืมมีมากก็จะทำให้มีปริมาณเงินที่จะนำไปปล่อยสินเชื่อได้มากขึ้น

4. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อปริมาณสินเชื่อ เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยจะเป็นตัวกำหนดจำนวนงวดที่ต้องผ่อนชำระ (installation payment) ซึ่งถ้าอัตราดอกเบี้ยมีอัตราสูงขึ้น จำนวนเงินงวดที่ผ่อนชำระก็จะสูงขึ้นตามไปด้วย ส่วนในภาวะที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้มีอัตราที่สูง ผู้กู้จะมีความต้องการขอสินเชื่อลดลง แต่ถ้าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ต่ำผู้กู้จะมีความต้องการขอสินเชื่อเพิ่มมากขึ้น และจะทำให้มีการอนุมัติสินเชื่อเพิ่มขึ้นด้วย ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยเงินกู้จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะกำหนดปริมาณสินเชื่อได้

5. ปริมาณเงินฝาก ประกอบด้วยเงินฝากประเภทกระแสรายวัน เงินฝากออมทรัพย์ และเงินฝากประจำ ซึ่งเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญของสถาบันการเงิน นำมาหารายได้โดยการปล่อยสินเชื่อ เมื่อปริมาณเงินฝากเพิ่มขึ้น จะทำให้สถาบันการเงินมีเงินทุนในการปล่อยสินเชื่อเพิ่มขึ้น

6. ปริมาณเงินกองทุนปีก่อน สถาบันการเงินจะปล่อยสินเชื่อมากน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับปริมาณเงินกองทุน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในงบดุลด้านหนี้สินและทุนที่จะใช้รองรับความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้น ถ้ามีปริมาณเงินกองทุนมากก็สามารถปล่อยสินเชื่อมากขึ้นตามไปด้วย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำปัจจัยต่าง ๆ ที่เป็นตัวกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs ไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการปล่อยสินเชื่อให้แก่ธุรกิจ SMEs อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลประโยชน์สูงสุดแก่ธนาคาร

2. เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของพนักงานธนาคาร ในกรณีของการพิจารณาและวิเคราะห์เอกสารหลักฐานของผู้ต้องการสินเชื่อ SMEs

บทที่ 2

แนวคิดทางทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

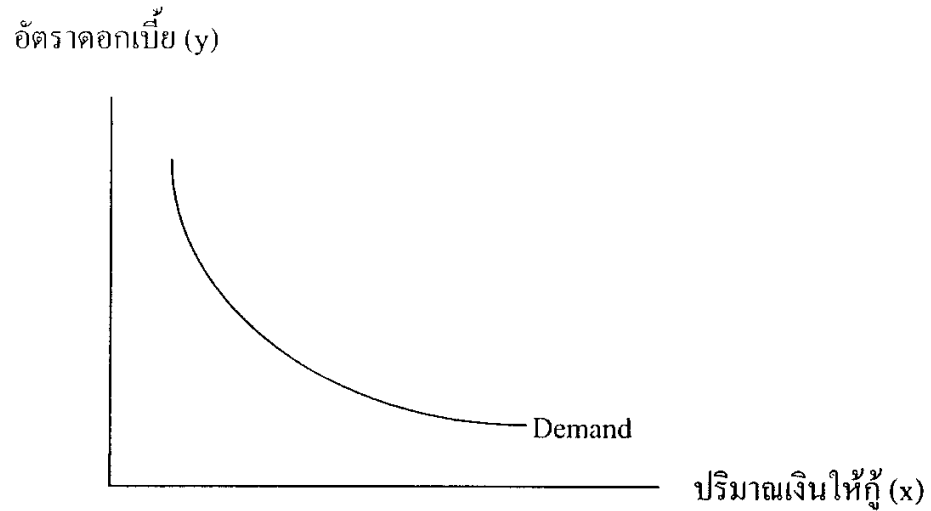
แนวคิดทางทฤษฎี

ในการวิจัยครั้งนี้ได้นำแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์ที่สำคัญมาใช้คือ ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (loanable fund theory) ทฤษฎีแห่งการจัดสรรสินเชื่อ (credit rationing theory) ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (profit maximization theory) และทฤษฎีอัตราดอกเบี้ย (the theory of interest rate) โดยมีรายละเอียดดังนี้

ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (loanable fund theory)

ทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ ได้นำตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความเป็นจริงของระบบเศรษฐกิจมาใช้ประกอบการอธิบายและมีความเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยแท้จริงแล้วไม่ได้จ่ายเพื่อการออม แต่เป็นการจ่ายสำหรับการให้กู้ ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยจึงถูกกำหนดโดยอุปสงค์ต่อเงินกู้ (demand for loanable fund) และอุปทานของเงินให้กู้ (supply of loanable fund) ดังมีรายละเอียดดังนี้ (Fisher, 1965, pp. 61-68)

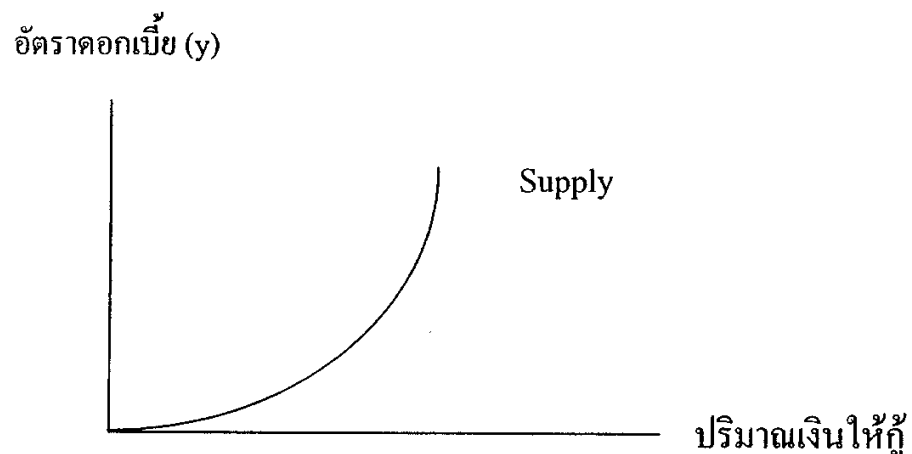
อุปสงค์ต่อเงินกู้ อุปสงค์ต่อเงินที่สำคัญได้แก่ การลงทุนและบุคคลที่ต้องการใช้เงินทุนจึงจำเป็นต้องกู้ยืมจากสถาบันการเงิน โดยทั่วไปผู้ขอกู้มักจะพอใจที่จะกู้เงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ดังนั้นเส้นอุปสงค์เงินกู้จากกลางจากซ้ายมาขวา เมื่อกำหนดแกนตั้งแสดงอัตราดอกเบี้ยและแกนนอนแสดงปริมาณเงินให้กู้ จะเห็นว่า ณ ระดับที่นี้อัตราดอกเบี้ยสูง ความต้องการกู้ยืมเงินจะมีน้อย และเมื่ออัตราดอกเบี้ยต่ำลงความต้องการเงินกู้จะมีมาก ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางตรงกันข้าม ดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 ลักษณะเส้นอุปสงค์ต่อเงินกู้

ที่มา. จาก *The Theory of Interest* (p. 61), by I. Fisher, 1965, New York: Greenwood.

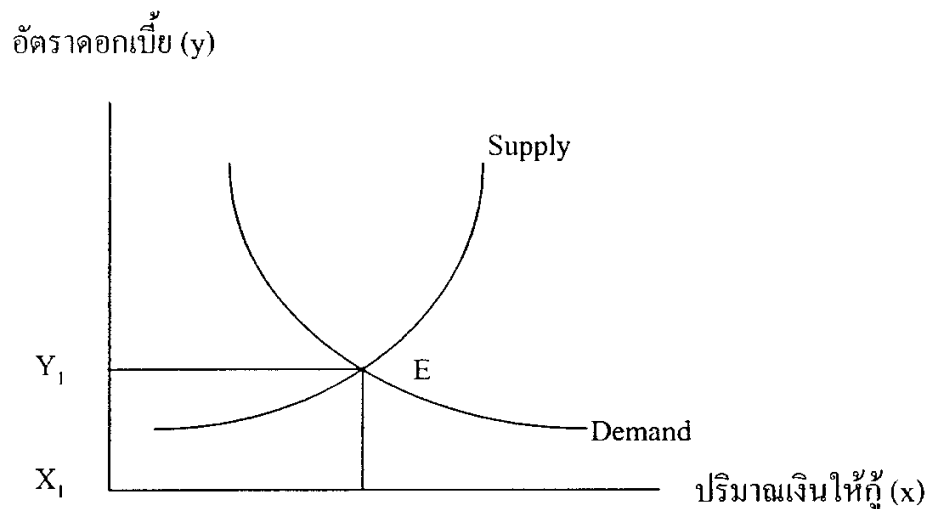
อุปทานของเงินให้กู้ อุปทานของเงินให้กู้ หมายถึง เงินให้กู้ทั้งหมดในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งให้แก่ผู้บริโภครองการธุรกิจปกติถ้าอัตราดอกเบี้ยต่ำ ความต้องการให้กู้จะมีน้อยและถ้าอัตราดอกเบี้ยสูงความต้องการให้กู้จะมาก เส้นอุปทานเงินให้กู้ยืมจะมีลักษณะลดลงจากขวาไปซ้าย โดยกำหนดให้แนวตั้งแสดงอัตราดอกเบี้ยและแกนนอนแสดงอุปทานของเงินให้กู้ ดังแสดงในภาพ 2

ภาพ 2 ลักษณะเส้นอุปทานต่อเงินให้กู้

ที่มา. จาก *The Theory of Interest* (p. 62), by I. Fisher, 1965, New York: Greenwood.

ดุลยภาพของตลาดเงินกู้ อุปสงค์และอุปทานของเงินกู้ย่อมจะเป็นตัวกำหนดระดับอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพที่จะเกิดขึ้น ณ จุดตัดกันของเส้นอุปสงค์ต่อเงินกู้และเส้นอุปทานของเงินให้กู้ และอัตราดอกเบี้ยจะเป็นอัตราที่เหมาะสมที่เกิดจากการให้กู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งจุดดุลยภาพของตลาดเงินกู้ จะแสดงถึงปริมาณเงินให้กู้เท่ากับปริมาณเงินที่กู้ยืม ดังแสดงในภาพ 3

ภาพ 3 ดุลยภาพของการให้สินเชื่อ

ที่มา. จาก *The Theory of Interest* (p. 63), by I. Fisher, 1965, New York: Greenwood.

จากภาพ 3 จะพบว่า ณ จุดตัดของเส้น Supply และเส้น Demand จะแสดงดุลยภาพของอัตราดอกเบี้ย โดยดุลยภาพของอัตราดอกเบี้ยอยู่ที่จุด E ซึ่งเป็นจุดที่อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพเท่ากับปริมาณเงินกู้ดุลยภาพ กล่าวคือ อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพอยู่ที่ Y_1 และปริมาณเงินให้กู้ดุลยภาพอยู่ที่จุด X_1

อย่างไรก็ตาม อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพแต่ละแห่งอาจมีความแตกต่างกัน เช่น สภาพการแข่งขัน ลักษณะของอุปทานเงินให้กู้ และระยะเวลาในการให้กู้ไม่เท่ากัน เป็นต้น ดังนั้น อัตราดอกเบี้ยดุลยภาพของแต่ละประเภทการกู้ยืมจะแตกต่างกัน และจะมีได้หลายอัตรา ซึ่งอัตราดอกเบี้ยในตลาดแต่ละแห่งนั้น จะต้องปรับตัวเข้าสู่ดุลยภาพที่อุปทานของปริมาณเงินให้กู้ และอุปสงค์ของปริมาณเงินกู้ในตลาดนั้น ๆ เท่ากันพอดี ถ้าอัตรา

ดอกเบี้ยใดผิดไปจากอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพดังกล่าว ก็จะมีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านอุปสงค์และอุปทานเงินกู้ จนกระทั่งอัตราดอกเบี้ยกลับเข้าสู่ดุลยภาพ

ทฤษฎีแห่งการจัดสรรสินเชื่อ (credit rationing theory)

Jaffee and Modigliani (1969, pp. 850-851) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีแห่งการจัดสรรสินเชื่อ (credit rationing) ว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตลาดสินเชื่อเมื่อมีอุปสงค์ส่วนเกินต่อเงินให้สินเชื่อ ณ อัตราดอกเบี้ยที่กำหนด ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นเป็นเวลานานหรือในระยะสั้น ที่อัตราดอกเบี้ยจะปรับตัวได้สมบูรณ์และได้กล่าวถึงตัวแปรที่สำคัญ 4 ตัว ได้แก่ อัตราดอกเบี้ย อุปสงค์ต่อสินเชื่อ อุปทานของสินเชื่อ และการจัดสรรสินเชื่อ โดยปัจจัยที่มีผลต่อการให้สินเชื่อ ได้แก่ อัตราดอกเบี้ย อุปสงค์ต่อสินเชื่อ และอุปทานของสินเชื่อ ซึ่งในระยะยาวตัวแปรเหล่านี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวกำหนดภายนอก แต่พบว่าอัตราดอกเบี้ยขึ้นอยู่กับอุปสงค์ต่อสินเชื่อ และระดับของสินเชื่อขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ยซึ่งระดับการให้สินเชื่อถูกกำหนดโดยธนาคาร

จำนวนของการจัดสรรการให้สินเชื่อ (credit rationing) หาได้จากความแตกต่างของอุปสงค์ของสินเชื่อกับอุปทานของสินเชื่อ ซึ่งขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ยและอุปสงค์ต่อสินเชื่อ เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยเป็นตัวกำหนดอุปสงค์ของสินเชื่อ และอุปสงค์ของสินเชื่อก็เป็นตัวกำหนดอัตราดอกเบี้ย ดังนั้นอุปสงค์ของสินเชื่อจะมีผลต่ออัตราดอกเบี้ยอีกในที่สุด อุปทานของสินเชื่อก็จะเป็นฟังก์ชันของอุปสงค์ต่อสินเชื่อ และระดับของการจัดสรรสินเชื่อ

Jaffee and Modigliani (1969, pp. 851-853) ได้ทำการแยก Credit Rationing เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. Disequilibrium Credit Rationing คือ Credit Rationing ที่เกิดขึ้นในภาวะที่ไม่มีดุลยภาพของอุปสงค์และอุปทานของสินเชื่อ และโดยข้อจำกัดทางกฎหมายที่ให้อัตราดอกเบี้ยเคลื่อนไหวได้ภายใต้ข้อกำหนด Disequilibrium Credit Rationing เกิดขึ้นเมื่อผลของกฎหมายเป็นอุปสรรคชั่วคราวต่อการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเพื่อให้ตลาดเข้าสู่ดุลยภาพ และยังรวมไปถึงแรงกดดันทางการเมืองที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยด้วย โดยทั่วไปการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยนั้น สถาบันการเงินจะใช้ความเร็วและ

ความถี่ในการปรับค่าอัตราดอกเบี้ยตัวใดที่ถูกปรับ และเมื่อกฎหมายกำหนดให้ต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยให้แก่ผู้กู้ ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องการประกาศที่เพิ่มขึ้น หลักการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ยใหม่ องค์ประกอบเหล่านี้ทำให้เกิดความล่าช้าต่อสถาบันการเงินในการปรับตัวตามเงื่อนไขของตลาด

ปัญหาการเกิด Disequilibrium Credit Rationing ไม่ได้เกิดจากความล่าช้าของการปรับอัตราดอกเบี้ยเพียงอย่างเดียว ยังมีส่วนอื่น ๆ อีกเช่นมูลค่าหลักทรัพย์ค้ำประกัน การทดแทนกันของเงินกู้ เป็นต้น จะเห็นได้ว่าถ้ากลไกที่ไม่เกี่ยวข้องกับราคาหลักทรัพย์เหล่านี้สามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว การเข้าสู่ดุลยภาพก็ไม่จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงอัตราดอกเบี้ย หรือถ้ามีการทดแทนกันสำหรับเงินกู้จากผู้ให้กู้ตามกฎหมาย จะทำให้การแทรกแซงของตลาดสามารถทำได้ง่าย โดยให้มีการทดแทนกันระหว่างเงินกู้ที่มีตัวกลางคืนเงินกู้ที่ไม่มีตัวกลาง การทดแทนกันระหว่างสินเชื่อในประเทศกับสินเชื่อต่างประเทศ และการทดแทนกันระหว่างส่วนของหนี้ และส่วนของทุน ดังนั้นถ้าการแทรกแซงของตลาดมีความสามารถอย่างพอเพียง การจัดสรรสินเชื่อก็ไม่ใช่วิธีที่สำคัญต่อไป

2. Equilibrium Credit Rationing คือ Credit Rationing ที่เกิดขึ้นในเวลาที่ยอดอัตราดอกเบี้ยสามารถเคลื่อนไหวได้อย่างเสรี แต่สภาพตลาดมีข้อมูลข่าวสารไม่สมบูรณ์ การจัดสรรสินเชื่อที่ระดับดุลยภาพ อาจเกิดขึ้นในกรณีที่ตลาดสินเชื่อไม่มีกฎเกณฑ์ข้อบังคับแล้ว แต่สถาบันการเงินเผชิญกับอุปสงค์ส่วนเกินต่อสินเชื่อ และไม่มีตัวกระตุ้นให้ขึ้นอัตราดอกเบี้ย สาเหตุหนึ่งของการไม่มี Equilibrium Credit Rationing ก็คือ การที่ผู้ให้กู้ไม่มีข้อมูลที่สมบูรณ์ เกี่ยวกับคุณภาพและโครงการของผู้ขอกู้ที่เสนอในการลงทุน เช่น ผู้ขอกู้อาจจะไม่มีรายงานความเสี่ยงที่แท้จริงของโครงการ ผู้ให้กู้ก็อาจจะคิดอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่สามารถคิดกับลูกค้าไว้แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า อัตราดอกเบี้ยเป็นสาเหตุกับโครงการนั้น ๆ หรือผู้ขอกู้อาจจะไม่มีหลักทรัพย์ค้ำประกัน

ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (profit maximization theory)

ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (Jaffee & Modigliani, 1969, pp. 853-854) เป็นการศึกษาาระดับจุลภาคของกิจการธนาคารพาณิชย์ซึ่งเป็นหน่วยงานเศรษฐกิจที่มุ่งเพื่อแสวงหากำไรสูงสุด (maximize profit) เช่น เกี่ยวกับธุรกิจอื่น ๆ โดยธนาคารพาณิชย์จะ

ได้รับกำไรสูงสุด เมื่อมีการปรับตัวในการถือครองสินทรัพย์และหนี้สินให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ทางการเงิน การถือทรัพย์สินและหนี้สินที่เหมาะสมเพื่อให้ได้กำไรสูงสุดนั้นจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ทรัพย์สินและหนี้สินที่เหมาะสมเพื่อให้ได้กำไรสูงสุดนั้นจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ทรัพย์สินที่ธนาคารมีอยู่ ผลตอบแทนของสินทรัพย์และต้นทุน การกู้ยืม เป็นต้น ทรัพย์สินที่ธนาคารมีอยู่สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่

1. สินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้ (lining asset) ได้แก่ เงินให้กู้ยืมและการลงทุนในหลักทรัพย์ประเภทต่าง ๆ
2. สินทรัพย์ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (non-lining asset) ได้แก่ เงินสดสำรองตามกฎหมาย (required reserve) และเงินสดสำรองส่วนเกิน (excess reserve) โดยธนาคารพาณิชย์จะพยายามดำรงเงินสดสำรองให้ได้ตามที่กฎหมายกำหนดไว้เท่านั้น ซึ่งจะมีเงินสดสำรองส่วนเกินอยู่เพียงเล็กน้อย

การศึกษาพฤติกรรมในการจัดสรรสินทรัพย์ของธนาคาร มักจะมีข้อสมมติที่ว่า ธนาคารพาณิชย์ จะต้องปรับตัวในการถือครองสินทรัพย์และหนี้สินให้มีความเหมาะสมอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางการเงินที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เช่น การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ย อุปสงค์ของเงินกู้และการใช้นโยบายทางการเงินของธนาคารกลาง เป็นต้น ในกรณีที่ธนาคารกลางใช้มาตรการทางการเงินต่าง ๆ เช่น การรับซื้อพันธบัตรในตลาดซื้อคืน การลดอัตราเงินสดสำรองตามกฎหมาย และการลดอัตราดอกเบี้ย เป็นต้น จะส่งผลให้ธนาคารพาณิชย์มีปริมาณเงินสดสำรองส่วนเกินที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้สัดส่วนของสินทรัพย์ประเภทที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ก่อนสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดรายได้สูงเกินไป เป็นผลทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องขยายสินเชื่อ นอกจากนี้ในการจัดสรรสินทรัพย์ของธนาคารขึ้นอยู่กับต้นทุนของการให้กู้ยืม และผลตอบแทนของสินทรัพย์นั้น ๆ ด้วย

ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ย (the theory of interest rate)

แนวคิดที่เกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยได้มีการศึกษากันมาเป็นระยะเวลานาน โดยส่วนใหญ่ มุ่งพิจารณาถึงการกำหนดอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพ เนื่องจากเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยนั้น

มีบทบาทในการจัดสรรทรัพยากรทางเศรษฐกิจและการเงิน ซึ่งจะมีผลต่อมาตรฐานการครองชีพของประชาชน อย่างไรก็ตามแม้ว่าจะมีแนวความคิดเกี่ยวกับดอกเบี้ยที่หลากหลายก็ตามแต่ทฤษฎีที่น่าสนใจที่จะนำมาใช้ในการวิเคราะห์ในการศึกษามี ดังนี้

ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของ Fisher (the theory of interest of Fisher) Fisher (1965, pp. 65-86) นักเศรษฐศาสตร์สำนักคลาสสิก ได้ให้ความหมายของดอกเบี้ยว่า คือ ค่าตอบแทนแห่งการแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้าในปัจจุบัน และสินค้าในอนาคต หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความพึงพอใจแห่งเวลา (time preference) สำหรับแนวคิดของทฤษฎีนี้มีว่า หากผู้กู้คาดว่าระดับราคาสินค้าในอนาคตจะเพิ่มขึ้น หรือเกิดภาวะเงินเฟ้อ อัตราดอกเบี้ยที่จะคิดกับผู้กู้ได้มีการบวกเพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการชดเชยค่าของเงินในอนาคตที่จะลดลง ซึ่งเรียกค่าที่บวกเพิ่มขึ้นว่า Premium for Inflation ในขณะเดียวกันผู้ขอกู้ก็จะยอมจ่ายอัตราดอกเบี้ยในอัตราที่สูงขึ้นดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าค่าของเงินที่เขาจะต้องจ่ายคืนในอนาคตจะมีค่าลดลง จากลักษณะการคิดอัตราดอกเบี้ยดังที่แท้จริง (real interest rate) และอัตราเงินเฟ้อที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (expected inflation rate) ดังนั้นอัตราดอกเบี้ยที่แท้จริงจึงได้มาจากการนำอัตราดอกเบี้ยที่เป็นตัวเงินหักด้วยอัตราเงินเฟ้อ

จากพฤติกรรมการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของผู้ให้กู้ยืมดังกล่าวทำให้ Fisher สรุปความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยและระดับราคา คือ อัตราดอกเบี้ยจะมีแนวโน้มปรับตัวสูงขึ้น เมื่อระดับราคาสินค้าสูงขึ้น และจะมีแนวโน้มต่ำลงเมื่อระดับราคาสินค้าลดลง ทั้งนี้สถานการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นหากทั้งผู้ให้กู้และผู้ให้กู้และผู้กู้คาดการณ์เกี่ยวกับสถานการณ์ในอนาคตได้ถูกต้อง แต่เนื่องจากในอนาคตได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นในระยะสั้นการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยกับระดับราคาอาจจะไม่เป็นไปตามข้อสรุปข้างต้น

ทฤษฎีการกำหนดขึ้นเป็นอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพด้วยปริมาณเงินกู้ แนวคิดนี้ Harris (1967, pp. 303-321) ให้ความหมายของดอกเบี้ยว่า หมายถึง ราคาของเงินทุนที่ให้ผู้ยืมเงิน และกู้ยืมมาจากหลายแหล่ง ได้แก่ เงินสด หรือทรัพย์สิน คล้ายเงินสดที่ประชาชนมีอยู่หรือที่หน่วยธุรกิจถืออยู่ในมือ เช่น กำไรสะสม เงินสำรองค่าเสื่อมราคา เป็นต้น ซึ่งหากธุรกิจนำเหล่านี้มาใช้ในการขยายกิจการของตนเองก็ต้องรวมเข้าไว้เป็นอุปทานของเงินกู้ด้วย ดังนั้น อุปทานของเงินกู้จึงหมายถึงทั้งหมดในระยะเวลาใดเวลาหนึ่งแก่ผู้บริโภครัฐบาล และหน่วยธุรกิจ โดยลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างอุปทานของเงินให้

กู้และอัตราดอกเบี้ยจะเป็นไปในทางเดียวกัน คือหาอัตราดอกเบี้ยต่ำความต้องการให้กู้ยืมจะมีน้อย และหาอัตราดอกเบี้ยจะเป็นไปในทางเดียวกันคือ หาอัตราดอกเบี้ยต่ำความต้องการให้กู้ยืมจะมีน้อย และหาอัตราดอกเบี้ยสูงความต้องการให้กู้จะมีมากตัวแปรที่มีบทบาทในการกำหนดอุปทานของเงินให้กู้ที่สำคัญ คือ

1. รายได้และอัตราส่วนความโน้มเอียงในการออมเมื่อเทียบกับรายได้ (marginal propensity to save) ทั้งนี้เนื่องจากการที่ประชากรจะสามารถให้กู้ได้มากน้อยแค่ไหนนั้น ย่อมขึ้นกับระดับรายได้ที่ได้รับ และความโน้มเอียงที่จะออมในขณะนั้น นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความต้องการของประชาชน ที่จะถือเงินสดไว้ในมือเพื่อสำรองไว้ใช้จ่ายยามจำเป็น

2. เงินสดที่ได้จากหน่วยธุรกิจ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับกำไรที่ได้และนโยบายหน่วยธุรกิจ
3. นโยบายของรัฐบาลและนโยบายการให้กู้ของธนาคาร

ในส่วนของความต้องการขอกู้นั้นจะเกิดจากการลงทุนและการใช้จ่ายที่เกินรายได้ และเนื่องจากโดยธรรมชาติแล้วผู้ขอกู้จะมีความพอใจในการกู้มาก หากอัตราดอกเบี้ยต่ำ ในทางตรงกันข้ามจะมีการลดปริมาณการกู้ หากเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยอยู่ในระดับสูง

ทฤษฎีการปันส่วนสินเชื่อ (credit rationing theory) Jaffee and Modigliani (1969, pp. 850-872) กล่าวว่า สาเหตุที่สำคัญของการเกิดการปันส่วนสินเชื่อสามารถจำแนกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์ และระเบียบข้อกำหนดของทางการ ซึ่งพิจารณาได้ดังนี้

1. ข้อมูลข่าวสารที่ไม่สมบูรณ์ ผู้ให้กู้ไม่สามารถบอกได้ว่าลูกค้านั้นเป็นคนดีหรือไม่ เนื่องจากข้อมูลข่าวสารที่ถูกจำกัด ทำให้สถาบันการเงินไม่สามารถทราบความเสี่ยงที่แท้จริงของผู้กู้แต่ละรายได้ การปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินจึงเป็นลักษณะการคาดคะเนในผลตอบแทนและความเสี่ยงตลาดเวลา นำไปสู่ปัญหา Moral Hazard และ Adverse Selection

2. Moral Hazard เป็นความเสี่ยงหลังจากที่สถาบันการเงินได้อนุมัติสินเชื่อแล้ว ผู้ขอกู้อาจนำเงินกู้ที่ได้ไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์จากเดิม เนื่องจากผู้กู้ไม่กลัวความเสี่ยงจากความไม่สามารถชำระเงินกู้คืนได้ การขึ้นอัตราดอกเบี้ยของสถาบันการเงินเพื่อ

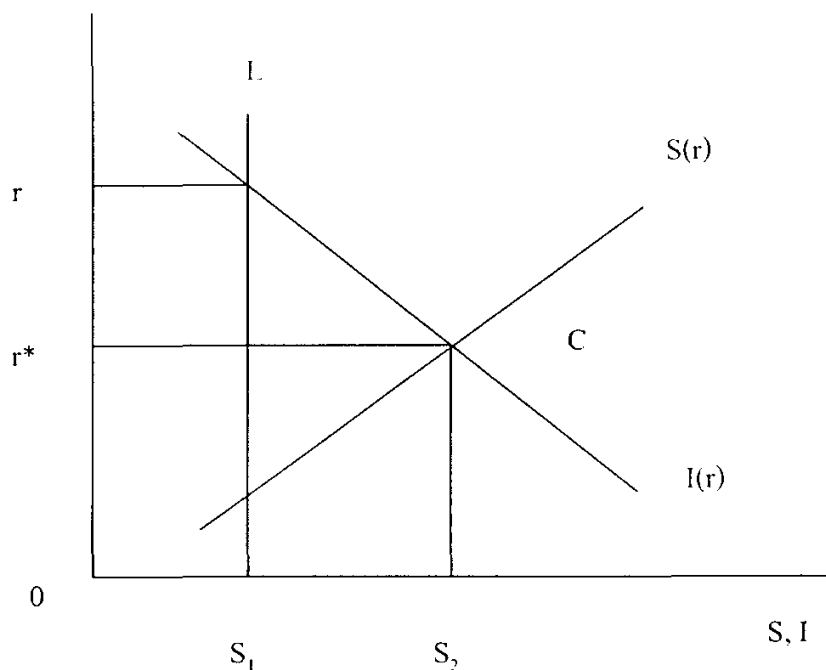
จำกัดอุปสงค์ส่วนเกิน และเพื่อเพิ่มผลตอบแทนจาก High Risk Return นั้น อาจทำให้ผลตอบแทนของสถาบันการเงินลดลง เนื่องจากผู้กู้จะไม่สามารถชำระทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยคืนได้

3. Adverse Selection เป็นความเสี่ยงก่อนการอำนวยสินเชื่อของสถาบันการเงิน เนื่องจากการปรับอัตราดอกเบี้ยให้สูงขึ้นของสถาบันการเงิน จะทำให้ผู้ขอกู้ที่มีความเสี่ยงต่ำไม่ยอมรับอัตราดอกเบี้ยใหม่นี้ ทำให้ ณ อัตราดอกเบี้ยสูงนี้ จะมีแต่ผู้กู้ที่มีความเสี่ยงสูง เนื่องจากผู้กู้เป็นลูกค้าที่ดีที่มีความซื่อสัตย์จะไม่เข้ามาขอกู้ที่อัตราดอกเบี้ยสูงนี้โดยจะคำนึงถึงผลตอบแทนของสถาบันการเงินลดลงจากความเสี่ยงที่อาจไม่ได้รับคืนทั้งเงินต้นและดอกเบี้ยจากผู้กู้ได้ ซึ่งในกรณีที่ผู้ให้กู้ไม่สามารถแยกความแตกต่างด้านความเสี่ยงของผู้กู้ได้นั้น ทำให้ธนาคารอาจจะคิดอัตราดอกเบี้ยเดียวกัน ก่อให้เกิดการปันส่วนสินเชื่อ (credit rationing) เนื่องจากการคิดอัตราดอกเบี้ยต่างกัน ทำให้ค่าใช้จ่ายสูงขึ้นในการแบ่งแยกลูกค้าและอาจเกิดภาพพจน์ที่ไม่ดีต่อความสัมพันธ์ของลูกค้า ดังนั้นสถาบันการเงินจึงต้องปันส่วนสินเชื่อ โดยให้สิทธิแก่ลูกค้าเก่าที่มีประวัติดีก่อนและการจำกัดวงเงินกู้ในแต่ละบุคคลลง เพื่อลดความเสี่ยงของลูกค้าแต่ละรายโดยให้กู้ในอัตราดอกเบี้ยเดียวกัน นอกจากนี้สถาบันการเงินจะให้ลูกค้านำหลักทรัพย์มาค้ำประกัน เพื่อเป็นการลดปัญหา Moral Hazard และ Adverse Selection ที่อาจเกิดขึ้นได้

การแทรกแซงตลาดสินเชื่อโดยธนาคารกลาง

ธนาคารกลางจะเข้ามาชี้นำอัตราดอกเบี้ยและจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน ทำให้สถาบันการเงินต่าง ๆ ไม่สามารถขยายปริมาณสินเชื่อได้ จึงเกิดการปันส่วนสินเชื่อขึ้น สามารถพิจารณาได้เป็น 2 กรณี คือ

1. การที่ธนาคารกลางเข้ามาจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงินของสถาบันการเงินสามารถพิจารณาจากภาพ 5

ภาพ 4 การเข้าไปจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน

ที่มา. ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัยกรณีศึกษา: ธนาคารอาคารสงเคราะห์ (หน้า 71), โดย ศิริกุล สอนศิริ, 2544, วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

จากรูป ตามสมมติฐานของ Mckinnon-Shaw (Mckinnon-Shaw อ้างถึงใน ศิริกุล สอนศิริ, 2544, หน้า 41)

กำหนดให้

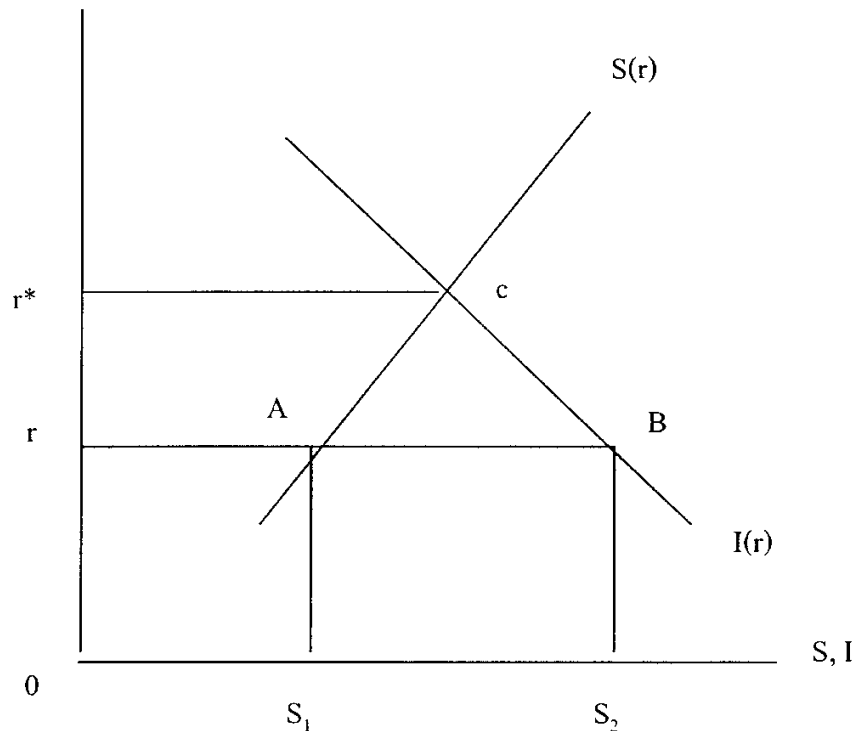
I = อุปสงค์ของเงินกู้: slope $I < 0$

S = อุปทานของเงินกู้: slope $S > 0$

สมมติให้ธนาคารกลางจำกัดสินเชื่อเท่ากับ S_1 จะทำให้สถาบันการเงิน ปล่อยเงินกู้ที่อัตราดอกเบี้ย r ซึ่งหากปล่อยให้เป็นไปตามกลไกตลาด ณ จุดดุลยภาพ อัตราดอกเบี้ยจะเท่ากับ r^* และปริมาณสินเชื่อที่สถาบันการเงินให้กู้ได้เท่ากับ S_1 ดังนั้น จะเกิดการปันส่วนสินเชื่อเท่ากับ S_1, S_2 และผู้กู้ต้องจ่ายดอกเบี้ยสูงกว่าอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพเท่ากับ r^* ซึ่งการขยายตลาดการเงินอื่น ๆ เช่น ตลาดทุน ตลาดพันธบัตร ตลาดตราสารหนี้จะสามารถลด Credit Rationing ได้

2. การที่ธนาคารกลางเข้ามาขึ้นอัตราดอกเบี้ยในตลาดการเงินของสถาบันการเงิน

อัตราดอกเบี้ย

ภาพ 5 การเข้าไปจำกัดการปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน

ที่มา. จากการคำนวณ

จากรูป สมมติให้ธนาคารกลางกำหนดเพดานอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ (ceiling on deposit and lending rate) ไม่ให้เกิน r จะมีคนมาฝากเงินเท่ากับ OS_1 หรือที่จุด A เนื่องจากเป็นอัตราดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ซึ่งถ้าหากปล่อยให้ไปตามกลไกตลาดดอกเบี้ยจะเกิดดุลยภาพที่จุด r^* หรือจุด C เมื่อมีนโยบายจากรัฐบาลเข้ามาแทรกแซงทำให้อัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าที่ควรจะเป็น ความต้องการที่อยู่อาศัยจะมากขึ้นเท่ากับ OS_2 หรือที่จุด B ดังนั้น จะมีความมาขอกู้เงินมากกว่าคนฝากเงินเกิดการปันส่วนสินเชื่อ (credit rationing) เท่ากับ S_1, S_2 หรือ AB ทำให้ธนาคารเลือกปฏิบัติต่อผู้กู้ คือ ลูกค้ายที่มีความเสี่ยงสูงจะไม่ได้รับอนุมัติเงินกู้ หรืออาจได้เงินกู้ไม่เต็มจำนวนในอัตราดอกเบี้ยที่สูงมาก

นอกจากนี้แล้ว Tucker (1968, pp. 54-61) ยังได้กล่าวถึง การปันส่วนสินเชื่อ ว่าเกิดขึ้นเนื่องจากความล่าช้าในการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของสถาบันการเงิน อันนำไปสู่ความไร้ดุลยภาพของตลาดการเงิน เมื่อระบบตลาดมีอุปสงค์สินเชื่อมากกว่าอุปทานสินเชื่อ ในกรณีที่อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินไม่สามารถจัดอุปสงค์ส่วนเกินนี้ได้ จึงเกิดการปันส่วนสินเชื่อขึ้น เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินประกาศใช้ในขณะนั้นไม่สามารถให้กู้ยืมได้ตามที่ผู้กู้ต้องการ สถาบันการเงินจึงให้กู้ยืมเพียงบางรายเท่านั้น ส่วนในแง่ความต้องการที่อยู่อาศัยนั้นสามารถอธิบายได้จากแนวคิดของ Stiglitz and Weiss (1981, pp. 395) ที่กล่าวว่า ถ้าระบบเศรษฐกิจมีอุปสงค์สินเชื่อไม่เท่ากับอุปทานสินเชื่อ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมจะปรับตัวสูงขึ้น เพื่อจัดอุปสงค์ส่วนเงินให้หมดไปซึ่งในสภาวะไร้ดุลยภาพในระบบการเงินจะทำให้สถาบันการเงินพิจารณาให้สินเชื่อ โดยคำนึงอัตราดอกเบี้ยและความเสี่ยง ที่อาจเกิดขึ้นจากความสามารถและพฤติกรรมของผู้กู้ต่อโอกาสในการที่สถาบันการเงินจะไม่ได้รับเงินคืน การควบคุมสินเชื่อจะทำให้อัตราดอกเบี้ยสูงขึ้นและมีผลต่อแหล่งเงินทุนของสถาบันการเงิน อันจะเป็นผลในการปล่อยสินเชื่อโดยเฉพาะสินเชื่อที่อยู่อาศัย ซึ่งจะเป็นส่วนแรกที่ได้รับผลกระทบเนื่องจากส่วนใหญ่จะเป็นลูกค้ารายย่อย

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

พรพรรณ ลิ้มอำไพ (2540) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยในระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539 โดยการใช้วิเคราะห์เชิงปริมาณ ใช้สมการถดถอยพหุคูณเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression--MLR) และใช้กำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square--OLS) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป (Time Series Processor--TSP) นอกจากนี้ยังพิจารณาว่าปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลมากหรือน้อยโดยคำนวณหาค่าความยืดหยุ่นของการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินได้ผลดังนี้

$$ER = 765821.25 + 0.0750TD - 4297.854LD + 7855.797RI - 12653.576RP$$

$$(12.239) \quad (91.593)^* \quad (-5.750)^* \quad (1.658)^{***} \quad (-2.366)^{**}$$

$$R\text{-Squared} = 0.999$$

$$\text{Durbin-Watson Stat} = 2.058$$

$$F\text{-stat} = 5013.837$$

*ระดับความเชื่อมั่น 99%

**ระดับความเชื่อมั่น 97.5%

***ระดับความเชื่อมั่น 95%

****ระดับความเชื่อมั่น 90%

โดยกำหนดให้

ER = ปริมาณเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย ณ สิ้นไตรมาส

TD = ปริมาณเงินฝากของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย ณ สิ้นไตรมาส

LD = ตัวแปรวัดสภาพคล่องทางการเงิน โดยการศึกษาใช้สัดส่วนสินเชื่อดอกเงินฝาก ณ สิ้นไตรมาส

RI = อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร ณ สิ้นไตรมาส

RP = อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตร ณ สิ้นไตรมาส โดยการศึกษาใช้อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรประเภท 7 วัน

RB = อัตราดอกเบี้ยเงินกู้จากต่างประเทศ ณ สิ้นไตรมาส ในการศึกษาใช้อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมในตลาดลอนดอนของเงินดอลลาร์สหรัฐประเภท 3 เดือน

ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณเงินฝากรวมของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ระหว่างธนาคารพาณิชย์ เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยในทิศทางเดียวกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสภาพคล่องทางการเงิน อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตร และอัตราดอกเบี้ย

เงินกู้จากต่างประเทศ (LIBOR) เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรอง ส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยในทิศทางตรงข้ามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จิตรรา เหลืองอ่อน (2543) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยแบ่งธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมออกเป็น 4 ประเภท และแต่ละประเภทธุรกิจนั้นใช้เกณฑ์ของสินทรัพย์ถาวรเพื่อจำแนกขนาดธุรกิจดังนี้

1. ธุรกิจการผลิตขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 200 ล้านบาท
2. ธุรกิจการบริการขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 200 ล้านบาท
3. ธุรกิจการค้าส่ง ขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 100 ล้านบาท
4. ธุรกิจค้าปลีก ขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจที่มีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 60 ล้านบาท

วิธีการวิเคราะห์โดยศึกษาเชิงพรรณนาถึงจุดแข็ง-จุดอ่อนว่าจะมีส่วนสนับสนุนหรือเป็นอุปสรรค (SWOT analysis) ต่อธุรกิจ SMEs ในปัจจุบันอย่างไร เพื่อเสนอแนวทางในการให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ธุรกิจ SMEs

จากผลการศึกษาปรากฏว่า การสนับสนุนด้านการเงินของรัฐบาลไม่ประสบความสำเร็จมากนัก โดยผลของการสนับสนุนเงินกู้แก่ธุรกิจ SMEs ในกำกับของรัฐในปี พ.ศ. 2542 และ พ.ศ. 2543 คิดเป็นร้อยละ 84.30 ส่วนการค้ำประกันเงินกู้คิดเป็นร้อยละ 20.0% ของวงเงินเป้าหมาย ส่วนโครงการความร่วมมือเพื่อช่วยเหลือด้านการเงินแก่ธุรกิจ SMEs ระหว่างกระทรวงอุตสาหกรรมกับธนาคารพาณิชย์ พบว่า ธนาคารพาณิชย์สามารถอนุมัติสินเชื่อได้เพียงร้อยละ 56 ของผู้ประกอบการที่ยื่นกู้ ซึ่งจากการสำรวจสาเหตุของการปฏิเสธการขอสินเชื่อของธุรกิจ SMEs พบว่า มีสาเหตุอันดับแรกมาจากการเป็นหนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ร้อยละ 28 อันดับสอง คือ การขาดหลักทรัพย์ค้ำประกัน ร้อยละ 27 อันดับสาม คือ ฐานะทางการเงินไม่ดีร้อยละ 16.6 ทำให้ธุรกิจ SMEs ไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้อย่างแท้จริง

จากการทบทวนนโยบายการพัฒนาธุรกิจ SMEs ของประเทศญี่ปุ่น สหรัฐฯ อังกฤษ และเกาหลีใต้ และประเทศต่าง ๆ ให้ความสำคัญกับบทบาทของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยทำการส่งเสริมอย่างชัดเจน โดยการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อธุรกิจ SMEs ของญี่ปุ่นจะมีการให้กู้แก่ธุรกิจ SMEs โดยตรงผ่านสถาบันเฉพาะของรัฐ และสถาบันผสมระหว่างรัฐกับเอกชน พร้อมทั้งมีระบบการค้ำประกันเงินกู้เพื่อส่งเสริมให้สถาบันการเงินเพื่อส่งเสริมให้สถาบันการเงินภาคเอกชนมีความมั่นใจในการให้กู้และยังมีการเพิ่มทุนให้แก่ธุรกิจ SMEs โดยการระดมทุนผ่านหน่วยงานของรัฐ ส่วนการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อธุรกิจ SMEs ของสหรัฐอเมริกาในปัจจุบัน ส่วนใหญ่รัฐบาลให้สำนักงานธุรกิจ SMEs สนับสนุนด้านการให้ค้ำประกันสินเชื่อเท่านั้น แต่จะให้กู้บ้างเป็นจำนวนที่เล็กน้อย สำหรับอังกฤษจะเน้นให้ธุรกิจ SMEs พึ่งพาตนเอง รัฐบาลให้การค้ำประกันเงินกู้และมีโครงการสนับสนุนธุรกิจ SMEs ทางอ้อมโดยใช้วิธีการลดภาษีเป็นตัวกระตุ้นผู้ที่เสียภาษีสูง ถ้าผู้นั้นนำเงินไปลงทุนในธุรกิจ SMEs ส่วนการสนับสนุนด้านการเงินของประเทศเกาหลีใต้ รัฐบาลจะเน้นให้ธุรกิจ SMEs พัฒนาขีดความสามารถด้านการแข่งขันเพื่อเผชิญกับสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจใหม่ โดยให้สินเชื่อพิเศษจากงบประมาณของรัฐและมีระบบประกันสินเชื่อ และยังได้สนับสนุนการร่วมทุนในรูปแบบการร่วมลงทุน โดยมีการจัดตั้งหน่วยงานช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการหลายประเภท ความสำเร็จของการสนับสนุนด้านการเงินของต่างประเทศนั้น จึงควรนำมาประยุกต์ใช้ในการกำหนดนโยบายการสนับสนุนของรัฐบาล เพื่อกระตุ้นให้ธุรกิจ SMEs มีสภาพที่เอื้ออำนวยต่อการเจริญเติบโตและการแข่งขันธุรกิจ

ศิริกุล สอนศิริ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่อง ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัย กรณีศึกษาธนาคารอาคารสงเคราะห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัยกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อ และเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดทิศทางและควบคุมปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัย วิธีที่ใช้ศึกษา คือ วิธีทางสถิติ วิเคราะห์โดยใช้สมการถดถอยพหุเชิงซ้อน (multiple regression analysis) ใช้ข้อมูลทุติยภูมิระหว่างปี พ.ศ. 2523-2542 ได้ผลดังนี้

$$\begin{aligned}
 HL = & -15907.06 + 718.4635INT + 0.7486TD + 1.8509BOR + 0.4596DI \\
 & (-2.0467) \quad (1.4938) \quad (2.7426)^{***} \quad (5.9078)^{***} \quad (5.1239)^{***} \\
 & - 0.2882FUND + -0.447LR \\
 & (-1.0756) \quad (-2.6588)^{***}
 \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.9993$$

$$\text{Adjusted } R^2 = 0.9990$$

$$\text{Durbin-Watson} = 1.4254$$

$$F\text{-Statistics} = 3210.512$$

เมื่อ

***ระดับความเชื่อมั่น 99%

โดยกำหนดให้

HL = ปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารอาคารสงเคราะห์

INT = อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารอาคารสงเคราะห์

ID = ปริมาณเงินฝากของธนาคารอาคารสงเคราะห์

BOR = ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารอาคารสงเคราะห์

DI = รายได้ต่อคนต่อปี

FUND_{t-1} = ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารอาคารสงเคราะห์

LR = เงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารอาคารสงเคราะห์

ผลการศึกษาพบว่า ปริมาณเงินกู้ยืม ปริมาณเงินฝาก และรายได้ต่อคนต่อปีมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัย โดยมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99% ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินกู้กับเงินสดสำรองตามกฎหมายมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัย โดยมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น 99% แต่ค่าสถิติของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้และปริมาณเงินกองทุนปีก่อนไม่มีนัยสำคัญในสมการ อาจเนื่องจากธนาคารอาคารสงเคราะห์ถูกจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นธนาคารที่ให้สินเชื่อที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะ จึงทำให้เป็นที่เชื่อถือของบุคคลทั่วไป โดยที่ไม่ได้คำนึงถึงอัตราดอกเบี้ยเป็น

สำคัญ ปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัยมากที่สุด ได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืม ส่วนปัจจัยที่รองลงมา ได้แก่ ปริมาณเงินฝากและรายได้ต่อคนต่อปี ตามลำดับ

ประหยัด พาธการ (2544) ได้ทำการศึกษาเรื่องปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ไทย วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ไทย โดยสร้างแบบจำลอง 2 แบบ คือ (1) แบบจำลองความสัมพันธ์ของปัจจัยกำหนดกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ และ (2) แบบจำลองความสัมพันธ์ของปัจจัยกำหนดกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็ก โดยใช้ข้อมูลทศนิยมรายเดือนระหว่างเดือน มกราคม พ.ศ. 2538 ถึงเดือนธันวาคม พ.ศ. 2543 นำข้อมูลที่รวบรวมได้มาทำการประมาณค่าสมการถดถอยและสหสัมพันธ์เชิงซ้อนโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด

พรทิวา ทองศักดิ์ (2545) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยกำหนดส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยและสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทยหลังวิกฤตการณ์ทางการเงิน โดยใช้ข้อมูลทศนิยมเป็นรายไตรมาส ระหว่างไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ. 2541 ถึงไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ. 2544 การศึกษาส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยจะทำการศึกษาเฉพาะส่วนต่างอัตราดอกเบี้ย MLR กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ 3 เดือน จากการประมาณค่าโดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในรูปแบบของสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression model) ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อปริมาณเงินให้กู้ของธนาคารพาณิชย์ไทย ได้แก่ ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ไทย การลงทุนภายในประเทศ ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ ปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และปริมาณพันธบัตรที่ถือโดยธนาคารพาณิชย์ไทย โดยปริมาณเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับ ส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยเงินกู้กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจและการลงทุนภายในประเทศ และมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และปริมาณพันธบัตรที่ถือโดยธนาคารพาณิชย์ไทย

บทที่ 3

สินเชื่อขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

เมื่อกล่าวถึง SMEs แล้ว บางครั้งยังมีความสับสนในความหมายอยู่ ดังนั้น กระทรวงอุตสาหกรรมโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ อาทิ เช่น กระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ธนาคารออมสิน และบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม รวมทั้งกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ได้มาร่วมระดมสมอง และพิจารณาให้ความหมายของ SMEs คำย่อมาจากภาษาอังกฤษว่า Small and Medium Enterprises หมายถึง วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมประกอบด้วยกิจการการผลิต กิจการค้าและกิจการการบริการ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546) โดยได้กำหนดคุณลักษณะของวิสาหกิจที่จะเป็น SMEs ให้พิจารณาจากเกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรที่กิจการนั้นมีอยู่ ดังนี้

ตาราง 3

เกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรของกิจการ

ประเภท	ขนาดย่อม	ขนาดกลางและขนาดย่อม
การผลิต	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 200 ล้านบาท
การบริการ	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 200 ล้านบาท
การค้าส่ง	ไม่เกิน 50 ล้านบาท	ไม่เกิน 100 ล้านบาท
การค้าปลีก	ไม่เกิน 30 ล้านบาท	ไม่เกิน 60 ล้านบาท

ที่มา. จาก มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรของกิจการ, โดย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546, กันยายน 15 มีนาคม 2546, จาก <http://www.smethai.net>

ความสำคัญของ SMEs ที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ

จากการศึกษาได้พบว่า สาเหตุสำคัญที่ SMEs ทำให้เกิดประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศโดยรวมดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. SMEs เป็นแหล่งรองรับการว่าจ้างแรงงานขนาดใหญ่ และการกระจายอยู่ทั่วประเทศ ทั้งนี้ เพราะวิสาหกิจต่าง ๆ ได้เกิดอยู่ในทุกชุมชนที่มีประชากรอาศัยอยู่กันเป็นหมู่บ้าน ในปี พ.ศ. 2542 มีการประมาณการว่า SMEs สามารถรองรับในการว่าจ้างงานได้ถึง 4.5 ล้านคน
2. SMEs สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มในตัวสินค้ารวมทั้งทำรายได้นำเข้าเงินตราต่างประเทศจากการส่งออก และยังสามารถผลิตสินค้าและบริการเพื่อทดแทนการนำเข้า อันทำให้ประเทศสามารถประหยัดเงินตราต่างประเทศ
3. SMEs เป็นแหล่งสร้างเสริมประสบการณ์บริการแก่ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะผู้เริ่มต้นธุรกิจใหม่หรือนักลงทุนหน้าใหม่ จากธุรกิจขนาดเล็ก ๆ และพัฒนาจนเติบโต
4. SMEs เป็นหน่วยผลิตที่สนับสนุน และเชื่อมโยงไปสู่กิจการขนาดต่าง ๆ โดยเฉพาะกิจการขนาดใหญ่ ขนาดกลางและหรือกิจการขนาดย่อมด้วยตนเอง ในรูปแบบของการผลิตเป็นสินค้าวัตถุดิบขั้นต้น ขั้นกลางด้วยวิธีการว่าจ้างผลิต การรับช่วงการผลิต (subcontracting)
5. SMEs เป็นการเชื่อมโยงระหว่างภาคการผลิตที่เกี่ยวข้องกัน เช่น ภาคการเกษตร ภาคการบริการขนส่ง ภาคการก่อสร้าง ภาคการค้าส่ง-ค้าปลีก
6. การเกิดขึ้นของ SMEs ตามภูมิภาคต่าง ๆ ของประเทศเท่ากับเป็นการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค อันเป็นส่วนหนึ่งของการกระจายรายได้ที่ดีทางหนึ่ง

ลักษณะเด่นของ SMEs

การประกอบอาชีพใด ๆ ก็แล้วแต่ที่จะมีความแตกต่างกันในสาระของกระบวนการ SMEs ก็มีคุณลักษณะเด่นที่ควรทราบ ดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. การเข้าสู่ธุรกิจทำได้ง่าย เพราะใช้เงินทุนและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไม่มากนัก และเมื่อประกอบการแล้วเกิดปัญหามีความสูญเสีย โอกาสที่จะฟื้นตัวได้ง่ายกว่ากิจการขนาดใหญ่
2. มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการ ผู้ประกอบการสามารถควบคุมดูแลกิจการได้ทั่วถึงและใกล้ชิด
3. การดำเนินธุรกิจไม่ว่าด้านการผลิตสินค้า การจัดจำหน่ายหรือการบริการจะมีความยืดหยุ่นสูง สอดคล้องกับยุคการผลิตและการค้าที่ต้องการตอบสนองที่รวดเร็ว (quick response) ตลอดจนการผลิตและการค้าที่มุ่งความหลากหลายของรูปแบบ หรือบริการมากกว่ามุ่งปริมาณ
4. สามารถสร้างความชำนาญเฉพาะอย่างเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ

หลักการการส่งเสริมพัฒนา SMEs

การส่งเสริมพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นั้น มีหลักการที่สำคัญอยู่ 3 ประการ ดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. ส่งเสริมให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในสาขาที่เหมาะสมและมีอนาคตเกิดขึ้น
2. ส่งเสริมและพัฒนาให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เกิดขึ้นแล้ว และที่กำลังดำเนินกิจการอยู่ให้อยู่รอด โดยเฉพาะในภาวะการเศรษฐกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
3. พัฒนาให้วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมขยายตัวเจริญเติบโตอย่างมีประสิทธิภาพ และมีขีดความสามารถแข่งขันได้ในตลาดสากล

การส่งเสริมพัฒนาให้บรรลุแนวทางข้างต้น คงจะต้องดำเนินการในเรื่องหลัก ๆ ดังต่อไปนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. การสนับสนุน ช่วยเหลือด้านการเงินที่มีเงื่อนไขผ่อนปรน คือ อัตราดอกเบี้ยไม่สูงมากนักและมีระยะเวลาการชำระคืนยาว
2. การพัฒนาหรือจัดตั้งตลาดทุนหรือตลาดเงินสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อจะได้มีช่องทางร่วมทุน และระดมทุนได้มากขึ้น
3. การพัฒนาทักษะความรู้ของบุคลากร
4. การส่งเสริมงานวิจัย และพัฒนา รวมทั้งกระบวนการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสมสำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตลอดจนการผสมผสานหรือประยุกต์เทคโนโลยีที่ทันสมัยและเหมาะสมกับภูมิปัญญาท้องถิ่น
5. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตลอดจนคุณภาพมาตรฐานของผลิตภัณฑ์
6. การส่งเสริม ช่วยเหลือสนับสนุนด้านการตลาด การขยายตลาดทั้งระดับภายในประเทศและต่างประเทศ รวมทั้งการส่งเสริมภาพลักษณ์ของผลิตภัณฑ์ และการบรรจุภัณฑ์
7. การพัฒนาการจัดการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้มีความเป็นระบบทันสมัยและมีความโปร่งใส ทั้งในด้านการจัดการการผลิต การจัดการด้านบุคลากร การจัดการด้านการเงิน การจัดการด้านการตลาด ตลอดจนการจัดการเชิงประยุกต์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง
8. การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ ตลอดจนการส่งเสริมพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ
9. การส่งเสริมให้เกิดความเชื่อมโยงและสนับสนุนกันระหว่างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมกับวิสาหกิจขนาดใหญ่
10. ส่งเสริมการรวมกลุ่มของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เพื่อช่วยเหลือกัน หรือเพื่อดำเนินธุรกิจร่วมกันเช่น ในรูปของสหกรณ์ต่าง ๆ
11. การพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ในภูมิภาค ในชุมชน และในท้องถิ่นชนบท

12. การส่งเสริมและพัฒนาองค์กรเอกชนที่มีบทบาทหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
13. การจัดตั้งอำนาจความสะดวกในการลงทุนและการประกอบการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
14. มาตรการให้สิทธิประโยชน์ และสิ่งจูงใจเพื่อส่งเสริม หรือเพื่อชดเชยความเสียเปรียบหรือความจำกัดของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
15. การส่งเสริมสนับสนุนทางวิชาการด้านอนุรักษ์พลังงาน และด้านสิ่งแวดล้อมตลอดจนสุขอนามัย

ซึ่งแนวทางการดำเนินงานดังกล่าวข้างต้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือในการดำเนินงานจากหลาย ๆ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องไม่ว่าภาครัฐ หรือภาคเอกชน อาทิ กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน รัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการจัดสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาอุตสาหกรรมจังหวัด สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หอการค้าไทย หอการค้าจังหวัด ตลอดจนสถาบันการเงิน ต่าง ๆ โดยเฉพาะสถาบันการเงินเพื่อการพัฒนา เช่น บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น

รูปแบบโครงการของแผนธุรกิจ SMEs

การวางแผนธุรกิจสำหรับผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์มาแล้วอาจจะไม่ยุ่งยากนัก เนื่องจากได้ผ่านการปฏิบัติมาเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งจนมีความเข้าใจกระบวนการดำเนินการของธุรกิจที่ประกอบการอยู่เป็นอย่างดี แต่สำหรับผู้ประกอบการใหม่แล้ว ท่านต้องมีแนวทางการทำงานที่ชัดเจน เพื่อสร้างความเชื่อถือให้เกิดขึ้นกับตนเอง หุ้นส่วน และสถาบันการเงินที่จะขอกู้ ดังนั้นในรายงานศึกษาตอนนี้จะกล่าวถึงสาระสำคัญของแผนการต่าง ๆ ว่าต้องแสดงอะไรบ้าง แสดงเพื่ออะไรและมีวิธีการแสดงอย่างไร ดังนั้นการศึกษาโครงร่างของแผนธุรกิจจึงต้องเริ่มจาก (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. บทสรุปของผู้บริหาร เนื่องจากผู้บริหารโดยทั่วไปไม่ค่อยมีเวลาในการศึกษารายละเอียดมากนัก ดังนั้น บทสรุปส่วนนี้จึงมีความจำเป็นเพื่อช่วยให้ทราบถึงลักษณะของโครงการโดยรวมได้ ภายในเวลาที่จำกัด การนำเสนอในบทสรุปนี้จึงต้องประกอบด้วย (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

- 1.1 ชื่อโครงการลงทุน
- 1.2 เจ้าของโครงการ
- 1.3 ผลิตภัณฑ์คืออะไร
- 1.4 ท่าเลที่ตั้งของโรงงานผลิตอยู่ที่ไหน
- 1.5 เงินลงทุนทั้งหมดเท่าไร
- 1.6 เป็นเงินทุน (ตัวเอง, หุ้นส่วน) เท่าไร
- 1.7 เงินกู้เท่าไร
- 1.8 อัตราดอกเบี้ยที่คิดไว้เท่าไร
- 1.9 ระยะเวลาคืนทุนกี่ปี
- 1.10 จุดคุ้มทุนเท่าไร
- 1.11 มูลค่าปัจจุบันสุทธิคิดที่เท่าไร
- 1.12 อัตราผลตอบแทนสุทธิโครงการมีกี่เปอร์เซ็นต์

2. บทนำและการบริหารโครงการ ในการจัดทำทำนานี้ผู้ประกอบการจะต้องกล่าวถึง ความเป็นมาโดยรวมของสภาวะต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการที่จะลงทุน อันส่งผลมาถึงผู้ประกอบการที่เป็นแรงกระตุ้น และหรือเป็นแรงจูงใจให้มองถึงโอกาสของธุรกิจนั้น ๆ ผลของการลงทุนจะก่อให้เกิดประโยชน์อะไรบ้างต่อสังคมส่วนรวมและตนเอง จากนั้นจะกล่าวถึงหุ้นส่วนที่มาร่วมลงทุน ผู้ประกอบการจะต้องแสดงถึงรูปแบบของธุรกิจที่จะจดทะเบียนในรูปการจดทะเบียนพาณิชย์ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญ บริษัทจำกัด บริษัทมหาชน องค์กร สหกรณ์ต่าง ๆ ที่มีฐานะเป็นนิติบุคคลพร้อมทั้งต้องแจ้ง รายชื่อ-นามสกุล อายุ ที่อยู่ อาชีพ โดยละเอียดทั้งนี้เพื่อให้สถาบันการเงินเกิดความมั่นใจว่าถ้ามีการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น ประสพการณ์ และหรืออาชีพของหุ้นส่วนจะมีส่วนช่วยเหลือ เกื้อหนุนแก่โครงการได้หรือไม่ ถ้าเสริมกันการพิจารณาต่าง ๆ ของสถาบันการเงินก็จะง่ายขึ้น

3. การแสดงโครงสร้างขององค์กร รูปแบบของการบริหารองค์กรภายในเป็นสิ่งที่
ที่จะแสดงถึงขอบเขต ความสัมพันธ์ของงาน อำนาจหน้าที่ของบุคคลและกลุ่มงานต่าง ๆ
โดยจะแสดงออกมาในรูปของแผนภูมิการจัดองค์กรและสายการทำงานหรือการบังคับ
บัญชา

4. การจัดคนเข้าทำงาน การสรรหาบุคคลากรนับว่ามีความสำคัญยิ่งจะต้องมีการ
กำหนดคุณสมบัติของพนักงานในตำแหน่งต่าง ๆ โดยพิจารณาจากวุฒิการศึกษา
ประสบการณ์การทำงาน เริ่มตั้งแต่ประกาศรับสมัครคัดเลือก บรรจุแต่งตั้ง และพัฒนา
บุคลากรระหว่างปฏิบัติงาน ด้วยการฝึกอบรมทั้งภายในและภายนอกองค์กรเพื่อให้
องค์กรมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลสูงสุด สามารถแข่งขันในทางธุรกิจได้ตลอด
นอกจากนี้ ผู้ประกอบการสามารถแสดงแผนงานดำเนินการการบริหาร โครงการในรูป
ของ Gantt Chart เพื่อทำการควบคุม และกำกับดูแลความก้าวหน้าของโครงการได้
เพราะในการลงทุนทุกครั้งจะเริ่มจากการดำเนินการตั้งแต่กิจกรรมก่อนการดำเนินงาน
นั่นคือ การศึกษาวิเคราะห์โครงการ การจดทะเบียนต่าง ๆ การประสานงานหาแหล่ง
เครื่องจักร ประชุมผู้ถือหุ้น ติดตามสถาบันการเงิน การออกแบบโรงงาน การเรียนรู้
Know-How การผลิต อุปกรณ์สำนักงานต่าง ๆ ค่าพาหนะ เงินเดือน ค่าจ้างเลขานุการ
และค่าสาธารณูปโภคในการติดต่อสื่อสาร เป็นต้น เหล่านี้ล้วนเป็นค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นซึ่งถือเป็น
ต้นทุนโครงการอีกค่าใช้จ่ายหนึ่ง

5. การศึกษาวิเคราะห์ด้านการตลาด เป็นการศึกษาวิเคราะห์ที่จะแสดงถึง
กระบวนการธุรกิจหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีบทบาทต่อการสนองตอบหรือกระตุ้นเร่งเร้า
ต่อความต้องการของผู้บริโภค เพื่อก่อให้เกิดการจำหน่ายสินค้าอันเป็นที่มาของรายได้ใน
การลงทุน โดยจะมีการศึกษาวิเคราะห์เริ่มจาก

5.1. ผลิตภัณฑ์ เป็นการอธิบายถึงคุณลักษณะ เอกลักษณ์ ของสินค้า รวมทั้ง
ข้อกำหนดและคุณสมบัติต่าง ๆ รวมทั้งการบรรจุภัณฑ์ และบริการหลังการขายเพื่อให้
เกิดความเข้าใจที่ดีและชัดเจนในสินค้านั้น ๆ

5.2. กลุ่มลูกค้า เป็นการบอกถึงกลุ่มเป้าหมายที่คาดว่าจะซื้อสินค้า บริการ
ของโครงการ โดยจะแบ่งลูกค้าออกเป็น 3 กลุ่ม

5.2.1 กลุ่มลูกค้าตามลักษณะประชากรศาสตร์ คือ การแบ่งตามเพศ วัย รายได้ การศึกษา อาชีพ ศาสนา ประเพณีท้องถิ่น เชื้อชาติ ฯลฯ

5.2.2 กลุ่มลูกค้าตามลักษณะทางด้านภูมิศาสตร์ คือ การแบ่งตามพื้นที่ เช่น ในชุมชนรอบข้าง ในนอกเมือง สุขาภิบาล เทศบาล อำเภอ จังหวัด ภาค ประเทศ ต่างประเทศ เป็นต้น

5.2.3 กลุ่มลูกค้าตามพฤติกรรม เป็นการแบ่งตามลักษณะพฤติกรรมและ จิตวิทยาการบริโภค เช่น การโฆษณาสินค้าใหม่ การลดราคาตามเทศกาล รสนิยมใน สินค้าแฟชั่น และความผูกพันกับตราหือ เป็นต้น

เมื่อกำหนดกลุ่มลูกค้าได้แล้ว จะต้องมีการประเมินขนาดตลาดเพื่อหา ความต้องการโดยรวมของตลาด (demand) ซึ่งต้องพยากรณ์โดยใช้หลักสถิติ ปกติจะมีวิธีการใช้อยู่ 3 วิธี

1) การคาดคะเนโดยใช้ข้อมูลล่าสุดที่ผ่านมาเป็นเกณฑ์ตั้ง แล้วก็ คาดการณ์ในสถานการณ์ช่วงต่อไปควรเป็นไปเท่าไร เช่นเมื่อเดือนก่อนสามารถขาย สินค้าได้ 3,000 ชิ้น เพราะฉะนั้นในเดือนนี้ก็ควรจะขายสินค้าได้ 3,000 ชิ้น เช่นกัน จะ เห็นว่าเป็นการให้ความสำคัญเฉพาะข้อมูลล่าสุดเป็นสำคัญโดยไม่มองข้อมูลที่ผ่านมา

2) การคาดคะเนโดยวิธีการเฉลี่ยข้อมูลอดีตที่ผ่านมา (growth average) เป็นวิธีการพยากรณ์วิธีหนึ่ง ที่อาศัยข้อมูลเก่าที่ผ่านมาจากผลผลิต โดยสามารถทำได้ 2 วิธี คือ

(1) เป็นพยากรณ์โดยใช้ข้อมูล เฉลี่ยจากฐานข้อมูลโดยตรง เหมาะ สำหรับสินค้าที่มียอดขายสม่ำเสมอตลอดปี โดยไม่มีเงื่อนไขของฤดูกาลเข้ามา เกี่ยวข้อง

(2) เป็นการพยากรณ์โดยวิธีการเช่นเดียวกับวิธีที่ 1 แต่จะใช้ปัจจัย ฤดูกาลเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งจะทำให้มีผลใกล้เคียงตามสภาพความเป็นจริง

3) การคาดคะเนโดยใช้หลักสถิติ เป็นวิธีพยากรณ์ตัวแปร 2 ตัวแปร คือ ตัวแปรตาม (dependent variable) ให้เท่ากับค่า Y และตัวแปรอิสระ (independent variable) ให้เท่ากับค่า X ในรูปของสมการเส้นตรง (linear)

$$Y = a + bx$$

โดยที่มาของสูตรเป็นการลดค่าความคลาดเคลื่อนต่าง ๆ ให้เป็นศูนย์โดยใช้วิธีการทางแคลคูลัสในการหาค่าน้อยที่สุด ซึ่งในที่สุดจะได้สมการเพื่อหาค่า a และ b ได้จากรูปสมการดังนี้

$$Na + (\sum x_i) b = \sum y_i \quad \dots(1)$$

$$(\sum x_i)a + (\sum x_i)^2 b = \sum x_i y_i \quad \dots(2)$$

จาก 2 สมการดังกล่าวข้างต้นสามารถหาค่าสัมประสิทธิ์ a และ b ได้โดยใช้ข้อมูลที่ผ่านมาจำนวน N ข้อมูล มาเป็นแนวทางพยากรณ์ในอนาคต ซึ่งวิธีการนี้เรียกว่า Linear Regression Model

6. การตั้งราคา จะเป็นการกำหนดมูลค่าสินค้าหรือบริการ ออกมาในรูปของจำนวนเงินตรา โดยทั่วไปเชื่อกันว่าราคาถูกกำหนดโดยปริมาณการผลิต และขนาดของการบริโภคสินค้านั้น ๆ สินค้าใดที่มีขนาดการผลิตมากกว่าการบริโภค ราคา ก็จะตกต่ำ เช่น ผลผลิตทางการเกษตรในทางตรงกันข้าม สินค้าใดที่มีขนาดการผลิตน้อยกว่าการบริโภค ราคาสินค้า ก็จะสูงขึ้น นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อราคาด้วย อาทิ เช่น ระยะเวลา คู่แข่งขัน พ่อค้าคนกลาง เศรษฐกิจโดยรวม กฎหมาย และพฤติกรรมผู้บริโภค ดังนั้น จึงมีการกำหนดข้อสมมติฐาน ของการตั้งราคาโดยทั่วไปจะใช้อยู่ 3 แบบ คือ

6.1 การตั้งราคาโดยยึดต้นทุนเป็นเกณฑ์

6.2 การตั้งราคาโดยยึดความต้องการของตลาดเป็นเกณฑ์

6.3 การตั้งราคาโดยยึดการแข่งขันเป็นเกณฑ์

7. ช่องทางการจัดจำหน่าย เป็นการแสดงถึงวิธีการที่ผู้ประกอบการมีวิธีการอย่างไรที่จะกระจาย นำพาสินค้าไปถึงมือผู้บริโภค เพราะการกำหนดช่องทางการจำหน่ายออกมาแล้วจะมีผลต่อการกำหนดราคา การโฆษณา การส่งเสริมการขายโดยพนักงานขาย เป็นต้น โดยทั่วไปแล้วการจัดการจัดจำหน่ายสินค้านี้อยู่ 2 ช่องทาง คือ

7.1 การจัดจำหน่ายโดยตรง คือ จากผู้ผลิตถึงผู้บริโภค

7.2 การจัดจำหน่ายโดยรวม จากผู้ผลิต โดยผ่านตัวแทนจำหน่าย (ซึ่งเป็นขั้นตอนย่อยลงไปอีกตามแต่ความซับซ้อนและขนาดของธุรกิจ) ถึงผู้บริโภค ทั้งนี้ต้องแสดงเป็นแผนภูมิเพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ รวมทั้งการแสดงรายชื่อของตัวแทนจำหน่ายพร้อมที่ตั้ง จะทำให้โครงการมีความเป็นไปได้มากที่สุด

8. ส่งเสริมการขาย เป็นกระบวนการที่ทำให้สินค้าของโครงการเป็นที่สนใจทั้งต่อพนักงานขาย (ขององค์กร ตัวแทนจำหน่าย และร้านค้าปลีก) และผู้บริโภค เพราะโดยทั่วไปเมื่อทำการส่งเสริมการขายแล้ว ก็จะมีค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามมาซึ่งค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะเป็นส่วนหนึ่งของต้นทุนสินค้า ทั้งนี้จะต้องสามารถแสดงพยากรณ์ยอดขายของสินค้าทั้งโครงการออกมาในรูปของรายได้เป็นรายปี

9. บทสรุปทางการตลาด ให้กล่าวโดยสรุปถึงความเป็นไปได้ทางการตลาดว่ามีจุดเด่น จุดด้อยอะไรและแสดงถึงโอกาสอย่างไรที่โครงการนี้จะประสบความสำเร็จ โดยควรจะพัฒนาจุดที่ ใครเป็นผู้ซื้อ ซื้ออะไร ทำไมจึงซื้อ ซื้ออย่างไร ใครเกี่ยวข้องบ้าง การซื้อหุ้น ซื้อเมื่อไร ซื้อที่ไหน และจำนวนเท่าไร

10. ขั้นตอนการผลิต เป็นการแสดงขั้นตอนการทำงานและความสัมพันธ์ของกระบวนการแต่ละขั้นตอน โดยพิจารณาถึงข้อดี ข้อด้อยให้เป็นทางเลือกของโครงการ ทั้งนี้จะแสดงในรูปของแผนภูมิการทำงาน นอกจากนี้แล้วการออกแบบผังบริเวณโรงงาน อาคารและสิ่งปลูกสร้างต่าง ๆ ต้องอยู่ในลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการทำงาน และบริการต่อกันให้เกิดความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ดังนั้นจึงต้องคำนึงถึง

10.1 การวางผังนอกอาคาร

10.1.1 เครื่องจักรและอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกอาคาร เช่นรถโฟกลิฟท์ ถังน้ำ ปั๊ม หม้อแปลง ไฟฟ้า ฯลฯ

10.1.2 อาคารโรงงาน สำนักงาน โรงอาหาร ป้อมยาม โกดังเก็บของ ส่วนหย่อม บ่อน้ำบาดน้ำเสีย ที่รับรองลูกค้า เป็นต้น

10.1.3 ถนนที่จอดรถทั้งพนักงานและลูกค้า

10.2 การวางผังในโรงงาน

10.2.1 จำนวนและขนาดของเครื่องจักร และอุปกรณ์ในการทำงาน

10.2.2 จำนวนห้องทำงานต่าง ๆ อาทิ สตอร์ ห้องควบคุม แล็บ ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องหัวหน้างาน ห้องน้ำ และห้องควบคุมไฟฟ้า เป็นต้น

10.2.3 ระบบสาธารณูปโภคภายใน ได้แก่ ระบบน้ำ ระบบไฟฟ้า ระบบโทรศัพท์ รวมทั้งถนนสำหรับการสัญจรภายในของพนักงานและการเคลื่อนย้ายชิ้นงาน

10.2.4 ระบบระบายอากาศและแสงสว่าง ที่ต้องมีความเพียงพอ และไม่ก่อให้เกิดอันตรายต่อพนักงานและการปฏิบัติงาน

เครื่องจักรอุปกรณ์การผลิต

เมื่อมีการกำหนดคัดเลือกขั้นตอนการผลิตแล้ว ในลำดับถัดมาจะต้องเป็นการเลือกเครื่องจักรเพื่อให้ได้กำลังการผลิตที่ต้องการ รวมทั้งการที่จะบำรุงดูแลรักษา ดังนั้น สิ่งที่ผู้ประกอบการต้องพิจารณาคือขนาดของกำลังการผลิตที่จะต้องมีความสัมพันธ์ กับแผนการตลาด วัตถุดิบที่จะใช้ในการผลิต ขนาดของโรงงานที่จะวาง Lay-out และงบประมาณในการจัดซื้อที่จะต้องมีความประหยัด เหมาะสม รวมทั้งจะต้องพิจารณาถึงผู้ผลิตเครื่องจักรกล ที่จะดูวิธีการชำระ การส่งของ (เครื่องจักร) การติดตั้ง การฝึกอบรม เพื่อเปิดเครื่องจักรผลิต รวมทั้งการบำรุงดูแลรักษาในระยะยาวด้วย (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

อาคารสิ่งก่อสร้างและสำนักงาน

จะต้องกำหนดรูปแบบให้มีความครอบคลุม เหมาะสมและสัมพันธ์กับขนาดกำลังการผลิต ขนาดเครื่องจักรและอุปกรณ์ รวมทั้งห้องต่าง ๆ โดยทั่วไปการก่อสร้างอาคารจะมีการพิจารณา 2 ส่วน คือ ส่วนเหนือดิน และฐานรากใต้ดิน ในส่วนเหนือดินจะต้องมีขนาดความสูงไม่น้อยกว่ากฎหมายกำหนดให้แสงสว่างได้ดีรวมทั้งการถ่ายเทของอากาศ ส่วนใต้ดินจะต้องมีการคำนวณรับน้ำหนักของโครงสร้างอาคารได้ทั้งหมด รวมทั้งการเพิ่มเข็มรับน้ำหนักเฉพาะจุดที่ต้องวางเครื่องจักรประจำเพื่อกันการทรุด (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

แผนการดำเนินการ

เพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ จึงต้องมีการจัดทำแผนดำเนินการอันจะทำให้ผู้บริหารโครงการสามารถควบคุมกำกับดูแลงาน รวมทั้งค่าใช้จ่ายให้เป็นไปตามงบประมาณที่กำหนดไว้ โดยมีข้อพิจารณาเพื่อลงในแผนงานโดยใช้ Gantt Chart (เฉพาะส่วนด้านเทคนิค)

นอกจากนี้แล้วยังต้องมีการแสดงแผนผังการบริหารภายในโรงงานด้วย เพื่อให้ทราบขั้นตอนการบังคับบัญชา สายปฏิบัติงาน ความสัมพันธ์ของงานในแต่ละสาย เป็นต้น (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

การศึกษาวิเคราะห์ทางด้านเทคนิค

เป็นการศึกษาถึงความพร้อมของการผลิตสินค้าเพื่อให้เกิดความคุ้มค่า และสอดคล้องกับสถานการณ์ของการลงทุน โดยจะพิจารณาถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เริ่มตั้งแต่ปัจจัยการผลิต ขบวนการแปรรูป และผลผลิต ที่ได้ดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. ท่าเลที่ตั้ง หลักการพื้นฐานของการเลือกที่ตั้งโรงงานคือการใช้จ่ายงบลงทุน และดำเนินงานให้น้อยที่สุดแต่จะต้องได้ผลประโยชน์ให้มากที่สุด ดังนั้นปัจจัยการเลือกที่ตั้งโรงงาน คือ

1.1 ระยะทางจากแหล่งวัตถุดิบและตลาด

1.2 การขนส่งและสิ่งอำนวยความสะดวก ไฟฟ้า น้ำประปา โทรศัพท์

1.3 แรงงานต้องมีปริมาณมากพอและได้คุณภาพ ในอัตราค่าจ้างที่เหมาะสม

1.4 พลังงานที่ใช้ต้องมีแหล่งผลิตที่เพียงพอมีคุณภาพ รวมทั้งราคาของค่า

พลังงาน การดูแลของเสียและสิ่งแวดล้อม ต้องมีความเหมาะสม

1.5 ที่ดินที่มอยู่และในอนาคตถ้ามีการขยายกิจการ ต้องพิจารณาถึงลักษณะของที่ตั้ง เนื้อดินขนาด และราคา

2. วัตถุดิบ ซึ่งในการศึกษาเกี่ยวกับวัตถุดิบจะต้องพิจารณาดังนี้

2.1 คุณภาพ คุณสมบัติและคุณลักษณะของวัตถุดิบที่ใช้มีความแน่นอน

สม่ำเสมอ

- 2.2 ปริมาณที่ต้องใช้ในการผลิต และราคา
- 2.3 แหล่งวัตถุดิบหลัก แหล่งสำรอง ที่ต้องรวบรวมให้เพียงพอ
- 2.4 วิธีการขนส่งจากแหล่งวัตถุดิบถึงโรงงาน
- 2.5 การเก็บรักษาขณะรอการผลิต สภาพการเก็บ ขนาดพื้นที่และผลกระทบ
- 2.6 ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการของวัตถุดิบ อาทิเช่น การทดแทนกัน

การศึกษาวิเคราะห์ทางการเงิน

เป็นวิธีการศึกษาที่สามารถแบ่งได้เป็น 3 ระดับ ประกอบด้วย การตั้งข้อสมมติฐานทางการเงิน การทำงานประมาณทางการเงิน และการวิเคราะห์งบทางการเงิน โดยการศึกษาจะกล่าวถึง แหล่งที่เป็นที่มาของเงินทุนและการใช้เงินทุนไปในด้านต่าง ๆ เป็นจำนวนเท่าไร เมื่อผลิตสินค้าขายมาเป็นรายได้แล้วจะให้ผลตอบแทนทางการเงินว่ามีความเหมาะสมต่อแผนการลงทุนหรือไม่ โดยสาระสำคัญของการศึกษาทั้ง 3 ระดับมีดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

1. การตั้งข้อสมมติฐานทางการเงิน เป็นการตั้งตัวเลขค่าใช้จ่ายโดยประมาณการ เพื่อให้สะดวกต่อการคำนวณ โดยเริ่มจากงบประมาณที่จะใช้ในการลงทุนที่มีมาจากแหล่งใดบ้าง และการนำเงินงบประมาณก้อนนี้ไปใช้ลงทุนด้านใดบ้าง ซึ่งในการลงทุนปกติจะมี 2 ส่วนคือ การลงทุนในทรัพย์สินถาวร (ที่ดิน, อาคาร, เครื่องจักร, ยานพาหนะ, อุปกรณ์สำนักงาน) และเป็นทุนหมุนเวียนในการผลิตสินค้า โดยจะเป็นการตั้งตัวเลขสมมติฐานของค่าใช้จ่ายทุกประเภทเพื่อให้ได้เป็นสินค้าและบริการ

2. การทำงานประมาณการทางการเงิน เป็นการนำตัวเลขที่ได้จากข้อสมมติฐานทางการเงินมาคำนวณเป็นรายได้ ค่าใช้จ่ายของต้นทุนสินค้าโรงงาน และต้นทุนขายบริการ ทั้งนี้ต้องครอบคลุมค่าใช้จ่ายทุกประเภทรวมทั้งดอกเบี้ย ค่าเสื่อม ปั่นผลและค่าใช้จ่ายก่อนดำเนินการลำดับซ่อมบำรุงนำผลของงบประมาณทางการเงินต่าง ๆ มาจัดทำเป็นงบประมาณการกำไร-ขาดทุน งบเงินสด และงบดุล

การวิเคราะห์งบการเงิน เป็นการนำผลตัวเลขการลงทุนในทรัพย์สินถาวร และงบการเงินต่าง ๆ มาทำการวิเคราะห์ เพื่อวัดผลประกอบการของโครงการ ซึ่งมีการวัดอยู่ 4 วิธีด้วยกัน คือ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

2.1 ระยะเวลาคืนทุน (pay-back point) หมายถึง ระยะเวลาที่เงินสดรับสุทธิ เท่ากับเงินสดจ่ายลงทุนสุทธิ การวิเคราะห์วิธีนี้จะไม่คำนึงถึงค่าของเงินตามเวลา

2.2 การวิเคราะห์จุดคุ้มทุน (break-even point) หมายถึง จุดที่ปริมาณสินค้าที่จำหน่ายออกไปแล้วมีผลทำให้รายได้เท่ากับต้นทุนของสินค้า โดยเป็นค่าใช้จ่ายออกไปทั้งสิ้นภายในรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเป็นจุดที่ธุรกิจมีรายได้รวม เท่ากับต้นทุนรวม ดังนั้นจึงเป็นจุดที่ไม่มีกำไรหรือขาดทุนจากการประกอบการ โดยทั่วไป จุดนี้จะเป็นจุดที่ช่วยวิเคราะห์จำนวนปริมาณการผลิต เพราะถ้ามีปริมาณการผลิตต่ำกว่า จุดนี้ธุรกิจนั้นก็จะเป็นสถานะขาดทุน แต่ถ้าธุรกิจผลิตเหนือขึ้นไปจากจุดนี้ก็จะจะมีกำไร

ต้นทุนรวม = ต้นทุนคงที่ + ต้นทุนผันแปร

รายได้ = ราคา x ปริมาณ

จุดคุ้มทุน = จุดที่ต้นทุนมีค่าเท่ากับรายได้ ส่วนเหนือจุดคุ้มทุน
ขึ้นไป ธุรกิจจะมีกำไร แต่ถ้าผลิตน้อยกว่าจุดคุ้มทุน
ธุรกิจจะขาดทุน

2.3 มูลค่าปัจจุบันสุทธิ (net-present value) หมายถึง ผลต่างระหว่างมูลค่าปัจจุบันของเงินสดที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละปีตลอดอายุโครงการ กับมูลค่าปัจจุบันของเงินสดจ่ายออกไปภายใต้โครงการที่กำลังพิจารณา กับ อัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่ต้องการ กล่าวคือ โดยปกติถ้าเรามีเงินอยู่ก้อนหนึ่งเมื่อนำไปฝากที่สถาบันการเงินก็จะได้รับผลตอบแทนในรูปดอกเบี้ยตามที่กำหนดไว้ แต่ถ้าเราไม่นำเงินไปฝากแต่นำมาใช้ในการลงทุนก็จะได้รับผลตอบแทนเป็นกำไร ซึ่งเงินกำไรนี้เราสามารถเทียบกับอัตราส่วนลด ซึ่งเมื่อเทียบกับอัตราผลตอบแทนขั้นต่ำที่ต้องการแล้ว ถ้าเงินสดรับของโครงการโดยรวมมากกว่า 0 เป็นบวกแสดงว่าโครงการนี้ให้ผลตอบแทนได้มากกว่าอัตราส่วนลดที่กำหนดไว้ แต่ถ้าเป็นลบ (-) แสดงว่า โครงการนี้ให้ผลตอบแทนต่ำกว่าอัตราส่วนลดที่กำหนดไว้ จึงไม่น่าลงทุน

2.4 อัตราผลตอบแทนการลงทุน (internal rate return of scale) หมายถึง อัตราส่วนลด (discount rate) หรือจะอัตราดอกเบี้ยที่ทำให้มูลค่าปัจจุบันของเงินสดที่คาดว่าจะต้องจ่ายออกไปเท่ากับมูลค่าปัจจุบันของเงินสดที่คาดว่าจะได้รับเข้ามาตลอดอายุของโครงการ

โครงการสินเชื่อเพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

โครงการสินเชื่อ เพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) แบ่งเป็น 2 โครงการ ดังนี้ (ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), 2545)

1. โครงสร้างสินเชื่อ TMB-SMEs เพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

2. โครงการสินเชื่อ TMB-SMEs เพื่อผู้ประกอบการรายย่อย

หลักเกณฑ์สำหรับสินเชื่อ TMB-SMEs และ TMB-SMEs มีรายละเอียดดังนี้

1. โครงการสินเชื่อ TMB-SMEs เพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.1 วัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนและเสริมสภาพคล่องด้านสินเชื่อ ให้แก่ลูกค้าที่ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1.2 ประเภทสินเชื่อ

1.2.1 เงินกู้ (loan)

1.2.2 วงเงินหมุนเวียนภายในประเทศและต่างประเทศ ได้แก่ O/D, LBD, P/N, DL/C, L/G, L/C, T/R, P/C เป็นต้น

1.3 จำนวนเงินให้กู้ วงเงินกู้แต่ละรายไม่เกิน 25.0 ล้านบาท ทั้งผู้กู้รายเดิมและรายใหม่โดยกำหนดสัดส่วนประเภทวงเงินหมุนเวียนต้องไม่เกิน 50% ของวงเงินสินเชื่อรวม (ไม่เกิน 12.5 ล้านบาท) กรณีที่ผู้กู้มีความจำเป็นที่จะขอใช้วงเงินหมุนเวียนเกินกว่า 50% ของวงเงินสินเชื่อรวมให้พิจารณาเฉพาะกรณี

1.4 อัตราดอกเบี้ย

1.4.1 เงินกู้ทั่วไป เรียกเก็บอัตราดอกเบี้ย MLR -1.0% ต่อปี ตลอดอายุสัญญา

1.4.2 วงเงินหมุนเวียน

1.4.2.1 วงเงินกู้เป็นเงินเกินบัญชี (O/D) เรียกเก็บอัตราดอกเบี้ย MOR ต่อปี ตามประกาศของธนาคารฯ

1.4.2.2 LBD, P/N, T/R, P/C เรียกเก็บอัตราดอกเบี้ย MLR ตามประกาศของธนาคารฯ

1.4.3 กรณีปฏิบัติผิดเงื่อนไขการผ่อนชำระ ธนาคารจะคิดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดตามประกาศของธนาคารฯ

1.5 อัตราค่าธรรมเนียม

1.5.1 ค่าธรรมเนียมสินเชื่อประเภทการผูกพัน การชำระเงิน/หนี้ที่อาจจะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามประกาศของธนาคารฯ

1.5.2 ค่าธรรมเนียมแรกเข้าการใช้สินเชื่อ (front end fee) เรียกเก็บไม่เกินอัตรา 0.25% ของวงเงินสินเชื่อที่ได้รับอนุมัติ แต่ไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท

1.5.3 ค่าธรรมเนียมการชำระเงินกู้ก่อนครบกำหนด (pre-payment fee) เรียกเก็บอัตรา 2.0% ของยอดหนี้คงเหลือ เฉพาะกรณีโอนวงเงินไปยังสถาบันการเงินอื่น

1.5.4 ค่าธรรมเนียมในการสำรวจหลักทรัพย์เป็นไปตามระเบียบของธนาคารฯ

1.6 ระยะเวลาการผ่อนชำระ

1.6.1 เงินกู้ระยะเวลาผ่อนชำระไม่เกิน 7 ปี กรณีที่ผู้กู้ผ่อนชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยได้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป และจำนวนเงินที่ชำระเป็นไปตามเงื่อนไขสามารถขอเปลี่ยนเงินกู้ ส่วนที่ได้ชำระไปแล้วเปลี่ยนเป็นวงเงินกู้เบิกเกินบัญชีได้ โดยที่ไม่ต้องเป็นไปตาม หลักเกณฑ์สัดส่วนของวงเงินหมุนเวียน ตามข้อ 1.3

1.6.2 ตารางคำนวณ อำนวยเงินผ่อนชำระ ให้ใช้อัตราดอกเบี้ยเรียกเก็บจากผู้ที่เป็นฐานในการคำนวณจำนวนเงินผ่อนชำระโดยบวกเพิ่มอีก 1.0% (เพื่อไว้กรณี MLR ปรับสูงขึ้นในภายหลัง) และให้พิเศษเป็นตัวกลมหลักร้อย

1.6.3 สินเชื่อประเภทวงเงินหมุนเวียน ทบทวนวงเงินทุก 1 ปี

1.7 คุณสมบัติของผู้กู้

1.7.1 เป็นนิติบุคคล, หรือบุคคลธรรมดา ที่มีอายุระหว่าง 25-55 ปี

1.7.2 เปิดดำเนินการตั้งแต่ 3 ปีขึ้นไป และมีขนาดของสินทรัพย์ถาวร

สุทธิดังนี้

1) ธุรกิจขนาดกลาง เกิน 50 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท

2) ธุรกิจขนาดย่อม ไม่เกิน 50 ล้านบาท

1.7.3 ผู้กู้ หรือธุรกิจของผู้กู้ต้องไม่เป็น หรือเคยเป็นหนี้มีปัญหาเกี่ยวกับสถาบัน

การเงินใด ๆ

1.7.4 ประเภทธุรกิจที่ดำเนินการ

1.7.4.1 กิจการการผลิต

1.7.4.2 กิจการให้บริการ

1.7.4.3 กิจการค้าส่ง

1.7.4.4 กิจการค้าปลีก

1.7.4.5 กิจการรับจ้างทำของ

2. โครงการสินเชื่อ TMB-SBEs เพื่อผู้ประกอบการรายย่อย

2.1 วัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนและเสริมสภาพคล่องด้านสินเชื่อ ให้แก่ผู้ที่
ประกอบการรายย่อย

2.2 ประเภทสินเชื่อ

2.2.1 เงินกู้ (loans)

2.2.2 วงเงินหมุนเวียนภายในประเทศ และต่างประเทศ ได้แก่ O/D,
LBD, P/N, DL/C, L/G, L/C, T/R, P/C เป็นต้น

2.3 จำนวนเงินให้กู้ วงเงินกู้แต่ละรายไม่เกิน 10.0 ล้านบาท ทั้งผู้กู้รายเดิม
และรายใหม่ โดยให้พิจารณาจาก Cashflow ของลูกค้า และสัดส่วนวงเงินสินเชื่อ ต่อ
หลักประกันต้องไม่เกิน 85% และกำหนดสัดส่วนประเภทวงเงินหมุนเวียนต้องไม่เกิน
30% ของวงเงินสินเชื่อระบุ (ไม่เกิน 5.0 ล้านบาท) กรณีที่ผู้กู้มีความจำเป็นที่จะขอใช้
วงเงินหมุนเวียนเกินกว่า 50% ของวงเงินสินเชื่อรวมให้พิจารณาเฉพาะกรณีสำหรับผู้
รายเดิมที่ขอสินเชื่อเพิ่มเติมต้องไม่นำไปชำระคืนสินเชื่อเดิม

2.4.2.1 วงเงินกู้เบิกเกินบัญชี (O/D) เรียกเก็บอัตราดอกเบี้ย MOR ต่อปี ตามประกาศธนาคารฯ

2.4.2.2 LBD, P/N, T/R, P/C เรียกเก็บอัตราดอกเบี้ย MLR ตามประกาศธนาคารฯ

2.4.3 กรณีปฏิบัติผิดเงื่อนไขการผ่อนชำระธนาคารจะคิดอัตราดอกเบี้ยผิดนัดตามประกาศของธนาคารฯ

2.5 อัตราค่าธรรมเนียม

2.5.1 ค่าธรรมเนียมสินเชื่อประเภทการผูกพันการชำระเงิน/หนี้ที่อาจจะเกิดขึ้นให้เป็นไปตามประกาศของธนาคารฯ

2.5.2 ค่าธรรมเนียมแรกเข้าการใช้สินเชื่อ (front end fee) เรียกเก็บไม่เกินอัตรา 0.25% ของวงเงินสินเชื่อที่ได้รับอนุมัติ แต่ไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท

2.5.3 ค่าธรรมเนียมการชำระคืนเงินกู้ก่อนครบกำหนด (pre-payment fee) เรียกเก็บอัตรา 2.0% ของยอดหนี้คงเหลือ เฉพาะกรณีโอนวงเงินไปยังสถาบันการเงินอื่น

2.6 ระยะเวลาการผ่อนชำระ

2.6.1 เงินกู้ ระยะเวลาผ่อนชำระไม่เกิน 7 ปี กรณีที่ผู้กู้ผ่อนชำระหนี้เงินต้นและดอกเบี้ยได้อย่างต่อเนื่องตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป และจำนวนเงินที่ชำระเป็นไปตามเงื่อนไข สามารถขอเปลี่ยนเงินกู้ส่วนที่ชำระไปแล้ว เป็นวงเงินกู้เบิกเกินบัญชีได้ โดยไม่ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์สัดส่วนของเงินทุนหมุนเวียนตามข้อ 2.3

2.6.2 ตารางคำนวณจำนวนเงินผ่อนชำระให้ใช้อัตราดอกเบี้ยเรียกเก็บจากผู้กู้เป็นฐานในการคำนวณค่าของเงินผ่อนชำระ โดยบวกเพิ่มอีก 1.0% (เพื่อไว้กรณี MLR ปรับสูงขึ้นในภายหลัง) และให้พิเศษเป็นตัวกลมหลักร้อย

2.6.3 สินเชื่อประเภทวงเงินหมุนเวียน ทบทวนวงเงินทุก 1 ปี

2.7 คุณสมบัติของผู้กู้

2.7.1 เป็นนิติบุคคลหรือบุคคลธรรมดา (อายุระหว่าง 25-55 ปี)

2.7.2 เปิดดำเนินการตั้งแต่ 1 ปี แต่ไม่ถึง 3 ปี

2.7.3 ผู้กู้หรือธุรกิจของผู้กู้ต้องไม่เป็นหรือเคยเป็นหนี้มีปัญหาเกี่ยวกับสถาบันการเงินใด ๆ

2.7.4 ประเภทธุรกิจที่ดำเนินการ

2.7.4.1 กิจการการผลิต

2.7.4.2 กิจการให้บริการ

2.7.4.3 กิจการค้าส่ง

2.7.4.4 กิจการค้าปลีก

2.7.4.5 กิจการรับจ้างทำของ

หลักประกัน

1. อสังหาริมทรัพย์ ที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบการ และ/หรือที่พักอาศัยของผู้บริหารหรือ
2. เงินฝาก, NCD หรือหลักประกันอื่นตามเกณฑ์ การพิจารณาสินเชื่อ

เอกสารประกอบการพิจารณา

บุคคลธรรมดา

1. สำเนาหนังสือสำคัญประจำตัวบุคคลของผู้กู้และคู่สมรส (ถ้ามี)
2. สำเนาทะเบียนสมรส
3. สำเนาทะเบียนบ้าน
4. สำเนาหนังสือรับรองรายได้ ของผู้กู้ และผู้กู้ร่วม (ถ้ามี)
5. รายงานการเคลื่อนไหวบัญชีย้อนหลัง 6 เดือน
6. สำเนาเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์หลักประกัน

นิติบุคคล

1. หนังสือบริคณห์สนธิ และข้อบังคับของบริษัท
2. สำเนาใบสำคัญการจดทะเบียนนิติบุคคล
3. สำเนาหนังสือรับรองของสำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท กระทรวงพาณิชย์

อายุไม่เกิน 1 เดือน

4. สำเนาทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ. 20) ของกรมสรรพากร
5. สำเนาหนังสือสำคัญประจำตัวบุคคล กรรมการบริษัท หรือผู้มีอำนาจลงนาม
การผูกพันบริษัท
6. สำเนารายงานการประชุมกรรมการบริษัท รวมทั้งอำนาจและเงื่อนไข โดยผู้มี
อำนาจลงนามรับรองพร้อมประทับตราฯ
7. สำเนางบการเงินของห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือบริษัทจำกัด
8. รายงานผลการเคลื่อนไหวบัญชีย้อนหลัง 6 เดือน
9. สำเนาเอกสารแสดงกรรมสิทธิ์ หลักประกัน

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยความสัมพันธ์ของตัวแปร ที่มีผลกระทบต่อปัจจัยที่กำหนดปริมาณ
สินเชื่อ SMEs กรณีศึกษา ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นการทดสอบสมการ
ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares--OLS) ซึ่งมีรูปแบบสมการดังนี้

$$SME_t = \alpha_0 + \alpha_1 INT_t + \alpha_2 TD_t + \alpha_3 BOR_t + \alpha_4 FUND_{t-1} + \alpha_5 LR_t$$

เมื่อกำหนดให้

SME คือ ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มี
หน่วยเป็นล้านบาท

INT คือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มี
หน่วยเป็นเปอร์เซ็นต์

TD คือ ปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วย
เป็นล้านบาท

BOR คือ ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีหน่วย
เป็นล้านบาท

FUND_{t-1} คือ ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)
มีหน่วยเป็นล้านบาท

LR คือ เงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด
(มหาชน) มีหน่วยเป็นล้านบาท

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดปริมาณสินเชื่อ SMEs กรณีศึกษา ธนาคารทหารไทย
จำกัด (มหาชน) มีรายละเอียดดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{SME}_i = & 11885.33 - 4361.807\text{INT}_i + 0.059448\text{TD}_i - 2.317361\text{BOR}_i \\
 & (1.5335) \quad (-9.4706)** \quad (4.1921)** \quad (-2.3173)** \\
 & + 0.118981\text{FUND}_{i-1} + 1.468262\text{LR}_i \\
 & (1.9485) \quad (3.2990)**
 \end{aligned}$$

$$R^2 = 0.9702 \quad \overline{R^2} = 0.965$$

$$\text{D.W.} = 1.836 \quad \text{S.D.} = 4533.486$$

$$\text{F-stat} = 195.756$$

เมื่อกำหนดให้

() คือ ค่า t-statistic

*นัยสำคัญของความเชื่อมั่นทางสถิติที่ 95 เปอร์เซนต์

**นัยสำคัญของความเชื่อมั่นทางสถิติที่ 99 เปอร์เซนต์

จากผลการทดสอบการประมาณค่าสมการสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ มีความเหมาะสมที่สามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ร้อยละ 97.02 และมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจปรับปรุงเท่ากับร้อยละ 96.5 โดยมีค่า F-statistic เท่ากับ 195.756 ณ ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติที่ร้อยละ 99 และจากการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ของตัวคลาดเคลื่อน (autocorrelation) ผลปรากฏว่า D.W. มีค่าเท่ากับ 1.836 ซึ่งสามารถสรุปผลได้ว่าอยู่ในช่วงที่ไม่สามารถสรุปผลได้ ผลอื่น ๆ มีรายละเอียดดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ในทิศทางตรงกันข้ามซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยเมื่ออัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เปลี่ยนแปลงลดลง 4361.8 ล้านบาท เมื่อปัจจัยอื่น ๆ คงที่

2. ปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยเมื่อปริมาณเงิน

ฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 0.059448 ล้านบาท

3. ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ในทิศทางตรงกันข้าม ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยเมื่อปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เปลี่ยนแปลงลดลง 2.317361 ล้านบาท

4. ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ปริมาณเงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์กับปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 โดยเมื่อปริมาณเงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพิ่มขึ้นร้อยละ 1 จะทำให้ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น 1.468262 ล้านบาท

บทที่ 5

สรุปผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผล

ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในอดีตที่ผ่านมา จำเป็นต้องพึ่งพาเงินทุนจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อเกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจก็ได้ส่งผลกระทบต่อระบบทางเศรษฐกิจของประเทศเป็นอย่างมาก ซึ่งอีกหนทางหนึ่งในการพัฒนาประเทศนั้น โดยที่ไม่ต้องพึ่งเงินลงทุนจากต่างประเทศ คือการพึ่งพาตนเองในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยการพัฒนาระบบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs ซึ่งเป็นธุรกิจของคนส่วนใหญ่ของประเทศ และเป็นรากฐานที่สำคัญประการหนึ่งที่เสริมให้ธุรกิจขนาดใหญ่ของประเทศมีประสิทธิภาพ ซึ่งในปัจจุบันภาคธุรกิจของไทยประกอบด้วยวิสาหกิจจำนวนทั้งสิ้นประมาณ 8.5 แสนกิจการ ในจำนวนนี้กว่าร้อยละ 99.7 จัดว่าเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กล่าวคือ มีการจ้างงานไม่เกิน 200 คนต่อกิจการและประมาณร้อยละ 40 เป็นวิสาหกิจขนาดเล็กมากซึ่งอยู่นอกระบบ ไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย โดยในภาคอุตสาหกรรม แรงงานประมาณกึ่งหนึ่งและการจ้างงานใหม่ที่เกิดขึ้นหลังวิกฤตการณ์ในปี พ.ศ. 2540 ประมาณร้อยละ 60 อยู่ใน SMEs ประมาณร้อยละ 30 ของวิสาหกิจไทย ยังพึ่งพาสถานต่างประเทศและอุตสาหกรรมส่งออกขนาดใหญ่ของไทย โดยใช้วัตถุดิบแปรรูปขึ้นต้นและชิ้นส่วนที่ผลิตภายในประเทศส่วนหนึ่ง ดังนั้นการเพิ่มขีดความสามารถของ SMEs ที่เป็นผู้ผลิตเพื่อส่งออก และ SMEs ที่รับช่วงการผลิตจากผู้ส่งออก จึงเป็นกุญแจสำคัญในการพัฒนาการส่งออกของไทยและการสร้างรายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศในภาพรวม นอกจากนั้นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดเล็กที่กระจายอยู่ทั่วภูมิภาคของประเทศ ยังเป็นทั้งผู้ซื้อผลผลิตและผู้ผลิตสินค้าและบริการสนองความต้องการของผู้บริโภคในท้องถิ่นห่างไกล ทำให้ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นกลไกสำคัญยิ่งในการกระจายรายได้และความเจริญสู่ภูมิภาค

ของประเทศ ซึ่งในการพัฒนาและส่งเสริม SMEs ต้องสามารถแก้ไขปัญหาดังโครงสร้างอันได้แก่ การขาดเทคโนโลยี ขาดความสามารถในการจัดการสมัยใหม่ สินค้าด้อยคุณภาพ ขาดทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพและตรงตามความต้องการ การกระจุกตัวอยู่ในเมืองใหญ่ อุปสรรคในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน เป็นต้น ซึ่งในขณะเดียวกันปัจจัยแวดล้อมการประกอบธุรกิจของ SMEs ได้เปลี่ยนไปและยังคงเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากการเปิดเสรีทางการค้าและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งทำให้ต้นทุนการสื่อสารและการกระจายสินค้าลดลงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ปัจจัยที่กำหนดขีดความสามารถในการแข่งขันได้เปลี่ยนจากรากฐานทรัพยากรธรรมชาติภายในประเทศ และแรงงานที่มีค่าแรงต่ำไปสู่การแข่งขันเชิงคุณภาพ การนำเสนอสินค้ารูปแบบใหม่ ๆ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและความสามารถในการใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารและต้องพัฒนาคุณภาพให้เข้าสู่มาตรฐานสากลและยกระดับผลิตภาพให้ทัดเทียมคู่แข่ง ดังนั้นแหล่งเงินทุนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs มาก

ดังนั้นจากการศึกษาจะพบว่า ปริมาณสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันและเป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยมีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 คือ ปริมาณเงินกองทุนปีก่อนของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ซึ่งจะเห็นว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) กล่าวคือ เมื่อปริมาณเงินกองทุนปีก่อนและปริมาณเงินฝากของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพิ่มขึ้นจะส่งผลทำให้ทางธนาคารสำรองปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs เพิ่มขึ้น กรณีกลับกันถ้าปริมาณเงินกองทุนและปริมาณเงินฝากของธนาคารลดลง ก็จะทำให้ธนาคารสำรองปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ลดลงเช่นเดียวกัน

ส่วนปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) และไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเราจะพบว่าในช่วงที่ทำการวิเคราะห์นี้เป็นช่วงที่รัฐบาลได้ส่งเสริมและมีนโยบายเร่งให้เกิดธุรกิจที่เป็น SMEs เพิ่มขึ้น เพื่อเป็นการ

กระตุ้นให้เศรษฐกิจของประเทศมีการขยายตัวตามเป้าหมายที่รัฐบาลได้ตั้งไว้ จึงส่งผลทำให้ปริมาณเงินกู้ยืมของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐาน

ส่วนปริมาณเงินสดสำรองตามกฎหมายของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) นั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ของธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) แต่ไม่เป็นไปตามข้อสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลใช้นโยบายทางการเงินในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยที่ทางธนาคารแห่งประเทศไทยที่เป็นผู้กำหนดจำนวนเงินสำรองของธนาคารพาณิชย์ไทย ได้สนองนโยบายโดยการยังคงเงินสำรองของธนาคารพาณิชย์เท่าเดิมหรือลดลง เพื่อให้ทางธนาคารได้เพิ่มปริมาณเงินสินเชื่อมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ในส่วนของทางธนาคาร การกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs นั้นยังขึ้นอยู่กับปัจจัยหลาย ๆ อย่าง ทั้งในส่วนของการเมือง การบริหารงานของรัฐบาล และการส่งเสริมให้เกิดธุรกิจ SMEs ทั้งในส่วนของทางธนาคารและผู้ประกอบการ
2. ในส่วนของทางผู้กู้ยังขาดความรู้เรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับการขอกู้ ทั้งในเรื่องของข้อมูลข่าวสาร ขั้นตอนการขอกู้ เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการขอกู้ ซึ่งทางธนาคารควรส่งเสริมและให้ความรู้กับผู้ประกอบการ โดยให้บริการการปรึกษาเฉพาะด้านเกี่ยวกับธุรกิจ SMEs
3. จำนวนเงินสำรองของธนาคารยังมีอยู่ไม่เพียงพอกับความต้องการ จึงทำให้ขั้นตอนของการกู้เงินนั้นค่อนข้างที่จะมีความสับสนซับซ้อน และยุ่งยากกับผู้กู้จึงส่งผลทำให้ผู้ประกอบการขาดการได้รับการกู้ยืม

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ในการศึกษาครั้งต่อไปนั้นผู้ศึกษาควรใช้ตัวที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อ SMEs ตัวอื่น ๆ อีกที่นอกเหนือจากที่ใช้ในการศึกษานี้
2. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อ นั้นมีทั้งที่เป็นตัวแปรเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งผู้ศึกษาควรทำการวิเคราะห์ตัวแปรเชิงคุณภาพด้วย เช่น นโยบายของรัฐบาล นโยบายของแต่ละธนาคาร การบริหารงานของผู้บริหารของธนาคารและสถาบันการเงินต่าง ๆ
3. การวิเคราะห์ตัวที่เป็นตัวกำหนดปริมาณเงินสินเชื่อของ SMEs ของแต่ละธนาคารแล้วนำมาทำการเปรียบเทียบซึ่งกันและกัน

ภาคผนวก ก
ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ตาราง 4

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์

ปี พ.ศ.	เดือน	SMEs	INT	TD	BOR	FUND	LR
2544	มกราคม	327.13	8.50	270,658	32,658	36,102	2,100
	กุมภาพันธ์	420.52	8.00	279,904	32,329	36,102	2,100
	มีนาคม	627.67	8.00	278,676	32,540	36,102	2,100
	เมษายน	813.87	7.75	282,576	30,383	36,102	2,100
	พฤษภาคม	1,142.61	7.75	287,965	27,577	36,102	2,100
	มิถุนายน	1,762.02	7.75	295,620	27,564	36,475	2,100
	กรกฎาคม	2,122.53	7.75	293,804	27,564	36,475	2,100
	สิงหาคม	2,651.13	7.75	297,539	27,564	36,475	2,100
	กันยายน	3,357.13	7.75	297,722	27,564	36,475	2,100
	ตุลาคม	3,924.33	7.75	300,371	27,564	36,475	2,100
	พฤศจิกายน	4,515.22	7.75	300,510	27,564	36,475	2,100
	ธันวาคม	4,932.63	7.50	300,894	27,564	36,475	2,100
2545	มกราคม	5,199.85	7.50	304,610	27,564	36,675	2,100
	กุมภาพันธ์	5,656.21	7.25	307,431	27,564	36,672	2,100
	มีนาคม	6,271.65	7.25	310,924	27,564	36,672	2,100
	เมษายน	6,538.42	7.25	312,049	27,564	37,690	2,100
	พฤษภาคม	6,887.44	7.25	310,127	26,564	36,752	2,100
	มิถุนายน	7,386.81	7.25	314,417	26,564	36,748	2,100
	กรกฎาคม	7,808.67	7.25	323,779	26,564	36,748	3,000
	สิงหาคม	7,975.02	7.25	335,739	26,564	36,748	3,000
	กันยายน	8,461.99	7.25	322,817	26,564	36,748	3,000
	ตุลาคม	8,727.99	7.00	317,825	26,564	36,748	3,000
	พฤศจิกายน	8,975.59	7.00	317,259	26,564	36,748	3,000
	ธันวาคม	9,188.53	7.00	322,070	26,564	34,348	3,000
2546	มกราคม	9,500.13	7.00	324,921	26,564	34,622	3,500
	กุมภาพันธ์	9,891.12	7.00	324,710	26,564	34,622	3,500
	มีนาคม	10,405.14	6.75	319,278	26,564	34,622	3,500
	เมษายน	10,773.52	6.75	316,946	26,564	34,622	3,500
	พฤษภาคม	11,384.46	6.75	317,022	26,564	34,646	3,500
	มิถุนายน	12,209.57	6.50	317,776	26,564	34,646	3,500
	กรกฎาคม	12,008.73	6.00	315,099	26,564	33,817	3,500

ตาราง 4 (ต่อ)

ปี พ.ศ.	เดือน	SMEs	INT	TD	BOR	FUND	LR
	สิงหาคม	13,686.39	6.00	310,066	26,564	33,817	3,500
	กันยายน	14,144.26	6.00	309,789	26,564	33,817	3,500
	ตุลาคม	14,574.50	6.00	305,697	26,564	46,694	3,500
	พฤศจิกายน	14,964.18	6.00	310,047	20,564	46,694	3,600
	ธันวาคม	15,341.71	6.00	322,239	7,287	43,094	3,600

ที่มา. 1. จาก รายงานประจำปี 2544, โดย ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), 2545, กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

2. จาก รายงานประจำปี 2545, โดย ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), 2546, กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

3. จาก รายงานประจำปี 2546, โดย ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน), 2547, กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

4. จาก อัตราดอกเบี้ยเงินกู้, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

ภาคผนวก ข
การประมวลผลการวิจัย

ตาราง 5

การประมวลผลการศึกษา

Dependent Variable: SME

Method: Least Squares

Date: 01/10/02 Time: 00: 50

Sample: 2544: 01 2546: 12

Included observations: 36

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	11885.33	7750.122	1.533567	0.1356
INT	-4361.807	460.5597	-9.470666	0.0000
TD	0.059448	0.014181	4.192130	0.0002
BOR	-0.000936	0.053890	-2.317361	0.0086
FUND	0.118981	0.061062	1.948535	0.0608
LR	1.468262	0.445054	3.299065	0.0025
R-squared	0.970261	Mean dependent var		7348.851
Adjusted R-squared	0.965305	S.D. dependent var		4533.486
S.E. of regression	844.4377	Akaike info criterion		16.46623
Sum squared resid	21392253	Schwarz criterion		16.73015
Log likelihood	-290.3922	F-statistic		195.7564
Durbin-Watson stat	1.836613	Prob(F-statistic)		0.000000

ภาคผนวก ค
หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลาง
และขนาดย่อมในประเทศไทย

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในประเทศไทย

หน่วยงานและองค์กรที่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs สามารถขอความช่วยเหลือและขอรับคำปรึกษาได้ เมื่อเกิดปัญหาขึ้นในการดำเนินธุรกิจ ปัญหาพื้นฐานที่จะเกิดขึ้นกับผู้ประกอบการ SMEs ได้บ่อย ๆ คือ ปัญหาทางด้านการเลือกทำธุรกิจ, ปัญหาด้านเงินทุน, ปัญหาการออกแบบวิธีการผลิต, ปัญหาด้านแรงงาน, ปัญหาการควบคุมการจัดการ, ปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ถ้าผู้ดำเนินธุรกิจไม่แก้ไขตั้งแต่เริ่มเกิดปัญหาจะทำให้ขั้นตอนต่าง ๆ ในการดำเนินงานติดขัดไม่ต่อเนื่องขาดประสิทธิภาพและไม่ประสบความสำเร็จในที่สุด ในบางครั้งมีข้อจำกัดที่เจ้าของธุรกิจจะต้องเข้าใจเพื่อในการดำเนินงานเป็นไปอย่างถูกต้อง ตามระบบที่ทางภาครัฐบาลได้วางไว้ เช่น พ.ร.บ. SMEs, กฎหมายแรงงาน

หน่วยงานและองค์กรที่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จะขอความช่วยเหลือ หรือเพื่อขอคำปรึกษาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ที่จะนำมาให้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจ เช่น หน่วยงานของรัฐบาล หรือแหล่งข้อมูล R & D ของภาคเอกชน

ภายในวัฏจักรของระบบเศรษฐกิจ จะไม่มีอะไรหยุดอยู่กับที่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้น การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ SMEs อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าหากเมื่อใดที่เจ้าของธุรกิจไม่การปรับตัวหรือไม่ทันต่อข่าวสารข้อมูลตามการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ก็ไม่ต่างอะไรกับการเดินถอยหลัง และ ล้มเหลวในที่สุด เจ้าของธุรกิจที่ประสบความสำเร็จส่วนมากจะไม่ละเลย ในการที่จะพัฒนาตัวเองให้ก้าวทันกับสถานะเศรษฐกิจที่มีความรุนแรงในด้านการแข่งขัน

การสร้างการแข่งขันให้ธุรกิจเพื่อการแข่งขันอีกรูปแบบหนึ่งก็คือ การเพิ่มกำลังการผลิต, การขยายตลาด, การปรับขนาดการผลิตจากธุรกิจขนาดย่อม ไปสู่ธุรกิจที่มีศักยภาพสูงสุด

หน่วยงานและองค์กรที่ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs สามารถขอความช่วยเหลือและขอรับคำปรึกษาได้ มีดังนี้ (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, 2546)

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2202-4405-50 fax 0-2246-1155

1. มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับทิศทางการและบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาล
2. เพื่อสนับสนุนและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีทิศทางการผลิตสอดคล้องกับการแข่งขันที่เปลี่ยนแปลง
3. มีบทบาทในการเป็นผู้ชี้นำการกำกับ ดูแลการบริหารการส่งเสริม สนับสนุน อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีศักยภาพและความสามารถในการแข่งขันกับต่างประเทศ
4. ให้เอกชนเข้ามามีบทบาทและส่วนร่วมในการกำหนดความต้องการส่งเสริม สนับสนุนพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

กรมส่งเสริมการส่งออก

22/77 ถนนรัชดาภิเษก เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0-2512-0093 fax 0-2512-1079

1. ส่งเสริมให้ผู้ประกอบการผลิตและผู้ส่งออกให้สามารถใช้ศักยภาพการผลิตและการตลาดที่มีอยู่ได้อย่างเต็มที่ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของสินค้าในตลาดโลก
2. เป็นแหล่งข้อมูลและรวบรวมข้อมูลเพื่อให้บริการและเผยแพร่แก่ภาคเอกชนและรัฐบาลซึ่งผู้ผลิตสามารถนำมาพัฒนาคุณภาพของสินค้าให้ถูกต้องของตลาด
3. ให้คำแนะนำเกี่ยวกับโอกาสและช่องทางทางการส่งออกให้กับผู้ประกอบการ ปรังงานทางธุรกิจให้กับผู้นำเข้าจากต่างประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

555 ถนนวิภาวดีรังสิต บางเขน กรุงเทพฯ 10900

โทร. 0-2537-811 fax 0-2537-8177

1. ดำเนินการโฆษณาเผยแพร่บรรยาศการลงทุนและชักจูงให้มีการลงทุนในกิจการที่สำคัญและเป็นประโยชน์ในด้านเศรษฐกิจสังคม และความมั่นคงของประเทศ ส่งเสริมให้คนไทยมีส่วนร่วมในโครงการลงทุนจากต่างประเทศ
2. จัดให้ได้มาซึ่งการอนุญาตและการให้บริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน ได้แก่ การอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สนใจลงทุนในการเตรียมโครงการลงทุนการหาผู้ร่วมทุน และการดำเนินการจามโครงการลงทุน
3. วิเคราะห์โครงการขอรับการส่งเสริมการลงทุนพิจารณาการให้สิทธิและประโยชน์ของผู้รับการส่งเสริม

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย

อาคารบุญผ่อง ชั้น 17 ถนนพหลโยธิน

เขตพญาไทย กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2271-3700 fax 0-2271-3204

1. จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย
2. มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของนักธุรกิจไทยในตลาดการค้าของโลก ทั้งบริการที่ส่งเสริมและสนับสนุนการส่งออกโดยตรง
3. รองรับการนำเข้าและการลงทุน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออกของประเทศ ตลอดจนการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศอันจะส่งผลต่อการขยายฐานการค้าของประเทศไทย
4. มุ่งเน้นบริการที่ผู้ส่งออกมีความต้องการ เช่น สินเชื่อระยะยาวเพื่อสนับสนุนการส่งออกสินค้าทุน สินเชื่อสำหรับผู้ส่งออกรายย่อยและรายใหม่

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ กรุงเทพฯ 10310

โทร. 253-7111 fax 253-9677

1. จัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2502
2. มีวัตถุประสงค์เพื่อทำหน้าที่ในการพัฒนาอุตสาหกรรมและตลาดทุนของประเทศ
3. มีสถานภาพเป็นสถาบันการเงินเอกชน ซึ่งประกอบด้วยผู้ถือหุ้นที่เป็นรัฐบาลและผู้ถือหุ้นอื่น ๆ ได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ สถาบันการเงินต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ บริษัทเอกชน รวมทั้งประชาชนทั่วไป
4. ขอบเขตการดำเนินงาน นอกจากให้การสนับสนุนทางการเงินแล้วยังมีการพัฒนาผู้ประกอบการ โดยการจัด Workshop จัดการฝึกอบรมแก่ผู้ประกอบการในด้านการตลาด การบัญชีและการบริหาร ตลอดจนการเปิดคลินิก สำหรับกิจการที่มีปัญหา

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม

อาคารมหานครยิบซัม ชั้น 19 ถนนศรีอยุธยา

เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0-2642-5207 fax 0-2642-5212

1. จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2535 ภายใต้อำนาจพระราชบัญญัติบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. 2534
2. มีฐานะเป็นนิติบุคคลภายใต้การดูแลของกระทรวงอุตสาหกรรมและกระทรวงการคลัง
3. ขอบเขตการดำเนินงาน สามารถปล่อยสินเชื่อแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม ซึ่งมีทรัพย์สินถาวรสุทธิไม่เกิน 50 ล้านบาท โดยการให้กู้ยืมในวงเงินกู้รายละไม่เกิน 25 ล้านบาท

บริษัทประกันสินเชื่อบุคคลสาขานายอ้อม

2922/243 ตึกพาณิชย์อิสระ ชั้น 18

ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ กรุงเทพฯ

โทร. 0-2308-2741 fax 0-2308-2749

1. จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 ภายใต้พระราชบัญญัติบริษัทประกันสินเชื่อบุคคลสาขานายอ้อม พ.ศ. 2534
2. มีฐานะเป็นนิติบุคคลภายใต้การควบคุมดูแลของกระทรวงการคลัง
3. มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยสาขานายอ้อมที่มีโครงการลงทุนที่ดี แต่มีหลักทรัพย์ค้ำประกันไม่เพียงพอให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินเพิ่มมากขึ้น โดย บสย. จะให้การค้ำประกันสินเชื่อในส่วนที่ขาดหลักประกัน
4. ขอบเขตการดำเนินงาน สามารถค้ำประกันเต็มวงเงินสินเชื่อที่ขาดหลักประกัน แต่ไม่เกินครึ่งหนึ่งของสินเชื่อรวม ทั้งนี้มีวงเงินค้ำประกันสูงสุดรวมไม่เกิน 5 ล้านบาท

สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ

539/2 อาคารมหานครบิซซิม ชั้น 18

ถนนศรีอยุธยา เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร. 0.2248-7541 fax 0.2248-7549

1. ดำเนินการและสนับสนุนการวิจัย พัฒนาและวิทยาศาสตร์ของภาครัฐบาล ภาคเอกชน และสถาบันการศึกษา และส่งเสริมความร่วมมือด้านนี้ ระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ตลอดจนกันนานาชาติ
2. ดำเนินการและส่งเสริมการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศ รวมทั้งการพัฒนากำลังคนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ภาคผนวก ง

พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543

สาระสำคัญ

พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543

เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2530 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ได้ริเริ่มเสนอแนะการออกกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Industries--SMIs) เพื่อเป็นกฎหมายพื้นฐานในการจัดกระบวนการส่งเสริมพัฒนา SMIs ให้มีความเข้มแข็ง เป็นระบบและเกิดความต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม แนวคิดนี้ยังได้มีการตอบรับและสานต่อให้เป็นรูปธรรมจากฝ่ายบริหารและภาคกระแสนับสนุนจากกลุ่มต่าง ๆ เนื่องจากในยุคดังกล่าว ภาวะเศรษฐกิจและการประกอบธุรกิจของประเทศกำลังเฟื่องฟู ธุรกิจต่าง ๆ ทั้งรายเล็กและรายใหญ่ ล้วนได้รับประโยชน์จากผลพวงของความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ต่างจึงมุ่งแสวงหาและเก็บเกี่ยวดอกผลในระยะสั้น ไม่ค่อยสนใจมากนักกับอนาคตในระยะยาว

จนกระทั่ง เกิดวิกฤตเศรษฐกิจอย่างรุนแรงกับประเทศไทยเมื่อกลางปี พ.ศ. 2540 ซึ่งส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อธุรกิจอุตสาหกรรมน้อยใหญ่ จึงได้เกิดความคิดและเกิดกระแสยุทธศาสตร์การส่งเสริมพัฒนารัฐวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises--SMEs) เพื่อเป็นกลไกในการฟื้นฟูเศรษฐกิจ และการผลักดันการพัฒนาประเทศที่มุ่งไปสู่ความสำคัญมั่นคงและยั่งยืน

กระทรวงอุตสาหกรรมภายใต้การนำของ ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม นายสุวัจน์ ลิปตพัลลภ จึงได้ใช้โอกาสนี้ในการผลักดันแนวความคิดในการออกกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งขยายให้ครอบคลุมทั้งภาคอุตสาหกรรมการผลิต ภาคการค้า และภาคบริการ โดยนำเสนอ ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมรัฐวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ..... หรือเรียก สั้น ๆ ว่า ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs เข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และได้ผ่านการรับหลักการจากคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2541 ต่อมาได้ผ่านการพิจารณาครั้งที่ 1 ขึ้นรับหลักการในชั้นสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ 31 มีนาคม พ.ศ. 2542 และผ่านการพิจารณาครั้งที่ 2 และ 3 เมื่อวันที่ 8 กันยายน พ.ศ. 2542 จนกระทั่งผ่านการ

พิจารณาวาระที่ 1, 2 และ 3 ในชั้นวุฒิสภา เมื่อวันที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2542 และ 3 ธันวาคม พ.ศ. 2542 ตามลำดับ

แต่เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs ที่ผ่านวุฒิสภา มีการแก้ไขปรับปรุงจากร่างเดิมที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎร ดังนั้น จึงต้องกลับมาพิจารณาในสภาผู้แทนราษฎรอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ 12 มกราคม พ.ศ. 2543 และสภาผู้แทนราษฎรได้ลงมติเห็นชอบการปรับปรุงแก้ไขของวุฒิสภา ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs จึงได้ผ่านการพิจารณาตามขั้นตอนรัฐสภาเรียบร้อยแล้ว และในที่สุดพระมหากษัตริย์ได้ทรงลงพระปรมาภิไธย และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 117 ตอนที่ 9 ก วันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 แล้ว และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2543 เป็นต้นไป พระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs โดยมีเนื้อหาหลักการ เหตุผล วัตถุประสงค์ และเนื้อหาหลัก ๆ ดังต่อไปนี้ (สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2543)

1. หลักการและเหตุผล SMEs ซึ่งประกอบด้วยกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งภาคการผลิต การค้า และการบริการนั้น เป็นกลุ่มวิสาหกิจส่วนใหญ่ของประเทศ มีความสำคัญต่อกระบวนการการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม แต่ยังคงขาดความสามารถในการประกอบการทั้งทางด้านเทคโนโลยี การผลิต การจัดการ และการเงิน ทำให้ไม่อาจแข่งขันกับวิสาหกิจส่วนใหญ่และประกอบกับในสภาพการณ์ปัจจุบันประเทศไทยต้องเปิดเสรีทางการลงทุน การบริการและการค้า จึงทำให้ SMEs ประสบภาวะที่ต้องแข่งขันกับกิจการทำนองเดียวกันมากยิ่งขึ้น ทั้งระดับภายในประเทศและระดับนานาชาติ ดังนั้นเพื่อให้ SMEs สามารถพัฒนากิจการให้เกิดความเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพ และเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศจึงสมควรให้จัดมีกระบวนการช่วยเหลือส่งเสริมและสนับสนุน และมาตรการด้านสิทธิประโยชน์ที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังสมควรจัดตั้งสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สำนักงานส่งเสริม SME) เป็นศูนย์กลางประสานงานระบบการทำงานของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจหรือองค์กรเอกชนที่มีหน้าที่ส่งเสริม SMEs เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องและสอดคล้องในทิศทางเดียวกันจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

2. วัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ของกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริม SMEs ก็เพื่อสร้างกฎหมายพื้นฐานที่วางระบบและกลไกในการปฏิบัติงานส่งเสริมพัฒนา และสนับสนุน SMEs ใน 4 เรื่องหลัก คือ

2.1 เป็นกลไกในการกำหนดนโยบายและแผนส่งเสริมพัฒนา SMEs (โดยคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม) ให้เป็นเอกภาพ และเกิดความต่อเนื่อง

2.2 เป็นกลไกการนำนโยบายและแผนส่งเสริมพัฒนา SMEs ไปจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อให้หน่วยงานปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง (กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์การเอกชน) นำไปปฏิบัติให้เกิดการประสานและเกื้อกูลกัน

2.3 กลไกให้อำนาจคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (คณะกรรมการส่งเสริม SMEs) เสนอแนะให้มีการจัดสิทธิและประโยชน์จูงใจในที่ เป็นธรรมและเหมาะสมสำหรับ SMEs

2.4 เป็นกลไกการจัดตั้งและการบริหารกองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (กองทุนส่งเสริม SMEs) อันเป็นกองทุนเสริมนโยบายที่ผลักดันงานในการส่งเสริมสนับสนุน SMEs ตามแผนปฏิบัติการให้เกิดผล โดยเฉพาะในเรื่องที่จำเป็นเร่งด่วน และเรื่องที่เกี่ยวข้องให้เกิดความเป็นธรรมมากขึ้นกับ SMEs

3. นิยามขนาดวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs ได้กำหนดให้จำนวนการจ้างงาน หรือมูลค่าสินทรัพย์ถาวรหรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นตัวชี้วัดที่จะนำไปใช้ในการกำหนดตัวเลขเพื่อบริษัทขนาดของกิจการ SMEs โดยให้รัฐมนตรีออกเป็นกฎกระทรวง และให้คณะกรรมการส่งเสริม SMEs เป็นองค์กรเสนอแนะในการออกกฎกระทรวงกำหนดขนาดของ SMEs ที่เหมาะสมดังกล่าว

การเปิดกว้างค่านิยามขนาด SMEs โดยให้เป็นอำนาจรัฐมนตรีออกเป็นกฎกระทรวงโดยการเสนอแนะของคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ก็เพื่อให้สามารถกำหนดนิยามได้ยืดหยุ่นตามภาวะการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเงิน เทคโนโลยีการผลิต ตลอดจนรูปแบบธุรกิจใหม่ ๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

หมวด 1 คณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. คณะกรรมการส่งเสริม SMEs มีองค์ประกอบ 25 คน โดยมีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมเป็นรองประธานกรรมการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้แทนแทนสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิไม่เกิน 12 คน ซึ่งแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีเป็นกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริม SMEs เป็นกรรมการและเลขานุการ

2. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ต้องแต่งตั้งจากผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์เกี่ยวกับ SMEs โดยในจำนวน 12 คนนั้น ให้แต่งตั้งจากผู้แทนองค์การเอกชนอย่างน้อย 6 คน และผู้แทนองค์การเอกชนจำนวนดังกล่าวอย่างน้อย 3 คน ต้องเป็นผู้ประกอบการ SMEs ในภูมิภาค

3. คณะกรรมการส่งเสริม SMEs มีหน้าที่ดังต่อไปนี้

3.1 กำหนดนโยบายและแผนส่งเสริม SMEs เพื่อขอความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี

3.2 เสนอแนะลักษณะเกี่ยวกับการกำหนดประเภทกิจการและการกำหนดขนาดหรือนิยามของ SMEs ต่อรัฐมนตรีเพื่อกำหนดการออกกฎกระทรวง

3.3 เสนอรายงานสถานการณ์ SMEs ต่อคณะรัฐมนตรีและสาธารณชน

3.4 ให้ความเห็นชอบแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs และกำกับดูแลการดำเนินงานของหน่วยงานปฏิบัติการที่เกี่ยวข้อง

3.5 เสนอแนะมาตรการด้านการเงิน การคลัง หรือกฎหมายต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้พิจารณาดำเนินการ

3.6 กำกับดูแลการดำเนินงานของคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs

ตามกฎหมายส่งเสริม SMEs ฉบับนี้ คณะกรรมการส่งเสริม SMEs จึงเป็นองค์กรหลักของประเทศในการชี้นำนโยบาย เสนอแนะมาตรการ กำหนดกรอบแผนการส่งเสริมพัฒนา SMEs และรวมทั้งกำกับติดตามงานในเรื่องดังกล่าว

หมวด 2 สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. เป็นหน่วยงาน (อิสระ) ของรัฐที่เป็นนิติบุคคล
2. สำนักงานส่งเสริม SMEs มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

2.1 เสนอแนะนิยามของ SMEs ต่อคณะกรรมการส่งเสริม SMEs โดยผ่านคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs

2.2 เสนอแนะประเภทและขนาดของ SMEs ที่ควรได้รับการส่งเสริม SMEs โดยผ่านคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs

2.3 ประสานงานกับหน่วยปฏิบัติการ (กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจและองค์กรเอกชน) ในการจัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

2.4 จัดทำรายงานสถานการณ์ SMEs ประจำปี

2.5 บริหารกองทุนส่งเสริม SMEs ตามมติคณะกรรมการบริหารสำนักงาน SMEs และคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ทั้งนี้อาจมอบหมายให้สถาบันการเงินที่มีนโยบายส่งเสริม SMEs เป็นผู้จัดการกองทุนเสริม SMEs ก็ได้ โดยจะต้องได้รับความเห็นชอบตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขต่าง ๆ จากคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs และคณะกรรมการ

3. คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs มีองค์ประกอบ 15 คน โดยมี ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน และผู้ทรงคุณวุฒิอีก 7 คน ซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งเป็นกรรมการผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริม SMEs เป็นกรรมการและเลขานุการ

4. กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องแต่งตั้งจากผู้ที่มีใช้ข้าราชการอย่างน้อย 5 คน

5. คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

5.1 กำกับดูแลงานการดำเนินงานของสำนักงานส่งเสริม SMEs ในเรื่องแผนงานงบประมาณตลอดจนออกระเบียบข้อบังคับด้านการเงิน บุคลากร และการบริหารต่าง ๆ

5.2 กำหนดนโยบาย และควบคุมดูแลการบริหารกองทุนส่งเสริม SMEs

5.3 กำหนดหลักเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ในเรื่องการจัดสรรเงินกองทุน โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการส่งเสริม SMEs

5.4 แต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริม SMEs โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการส่งเสริม SMEs

สำนักงานส่งเสริม SMEs ตามกฎหมายนี้จะเป็นฝ่ายเลขานุการให้แก่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs และเป็นแกนการทำงานในการเตรียมเรื่องเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน และมาตรการส่งเสริมพัฒนา ตลอดจนข้อมูลทางเทคนิควิชาการที่เกี่ยวข้องสำหรับประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs และคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ดังนั้น สำนักงานส่งเสริม SMEs จึงเป็นสำนักงานที่ทำงานด้านนโยบาย และแผน โดยประสานกับหน่วยงานภาคปฏิบัติการต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานส่งเสริม SMEs ตามกรอบแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

หมวด 3 กองทุนส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. กองทุนส่งเสริม SMEs เป็นกองทุนในสำนักงานส่งเสริม SMEs โดยมีแหล่งที่มาของเงินดังนี้

1.1 กองทุนประเดิมจากรัฐบาล

1.2 เงินอุดหนุนประจำปีจากรัฐบาลจัดสรรให้

1.3 เงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้มอบให้

1.4 ดอกผล หรือรายได้ของกองทุน

2. เงินกองทุนสามารถจัดสรรเพื่อการใช้จ่ายในเรื่องการส่งเสริมที่พัฒนา SMEs ดังต่อไปนี้

2.1 ให้ SMEs หรือกลุ่ม SMEs (ตามประเภทและขนาดที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs กำหนด) กู้ยืมเพื่อก่อตั้ง หรือปรับปรุงประสิทธิภาพที่สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

2.2 ให้ความช่วยเหลือหน่วยงานปฏิบัติการในเรื่องที่จำเป็นเร่งด่วน ตามแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

2.3 ช่วยเหลือ อุดหนุน ร่วมทุนในกิจการ SMEs หรือกลุ่ม SMEs เพื่อการก่อตั้งการขยายกิจการ การวิจัยและพัฒนาและการส่งเสริมประสิทธิภาพโดยรวม ตามที่คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs และคณะกรรมการส่งเสริม SMEs เห็นชอบ

2.4 เป็นค่าใช้จ่ายของสำนักงานส่งเสริม SMEs และการบริหารกองทุน

2.5 คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการส่งเสริม SMEs อาจมอบหมายให้สถาบันการเงินที่มีนโยบายส่งเสริม SMEs เป็นผู้จัดการกองทุนได้ กองทุนส่งเสริม SMEs จึงเป็นกองทุนเชิงนโยบายที่จะช่วยเสริมงานการส่งเสริม SMEs ตามนโยบายและตามแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

สำนักงานส่งเสริม SMEs ตามกฎหมายนี้จะเป็นฝ่ายเลขานุการให้แก่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs และเป็นแกนการทำงานในการเตรียมเรื่องเกี่ยวกับนโยบาย แผนงาน และมาตรการส่งเสริมพัฒนา ตลอดจนข้อมูลทางเทคนิควิชาการที่เกี่ยวข้องสำหรับประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs และคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ดังนั้น สำนักงานส่งเสริม SMEs จึงเป็นสำนักงานที่ทำงานด้านนโยบายและแผน โดยประสานกับหน่วยงานปฏิบัติการต่าง ๆ ที่ปฏิบัติงานส่งเสริม SMEs ตามกรอบแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ขณะเดียวกันสำนักงานส่งเสริม SMEs จะดูแลงานด้านการบริหารจัดการกองทุนส่งเสริม SMEs เพื่อจัดสรรเงินกองทุนสนับสนุนในเรื่องตามนโยบายและเรื่องที่สอดคล้องกับแผนปฏิบัติการ

หมวด 4 แผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

1. ให้สำนักงานส่งเสริม SMEs จัดทำแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs โดยร่วมมือกับส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และองค์กรเอกชน แผนปฏิบัติการ

ดังกล่าวต้องสอดคล้องกับนโยบายและแผนที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs เพื่อสนองต่อคณะกรรมการส่งเสริม SMEs พิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนที่จะประกาศในราชกิจจานุเบกษา

2. แผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs อาจจัดทำเป็นแผนระยะสั้นระยะกลาง หรือระยะยาว แต่ทั้งนี้ควรจะต้องครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การพัฒนา SMEs ในภูมิภาค ในชุมชนและในท้องถิ่นชนบท
- 2.2 การสนับสนุนช่วยเหลือด้านการเงิน
- 2.3 การพัฒนาจัดตั้งตลาดทุนสำหรับ SMEs
- 2.4 การพัฒนาผู้ประกอบการและบุคลากร
- 2.5 การพัฒนากิจการ SMEs ด้านการจัดการสาขาต่าง ๆ
- 2.6 การพัฒนาผลิตภัณฑ์และบรรจุภัณฑ์ รวมทั้งการพัฒนานวัตกรรมท้องถิ่น
- 2.7 การส่งเสริมด้านการตลาด
- 2.8 การส่งเสริมด้านการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี รวมทั้งการพัฒนานวัตกรรมท้องถิ่น
- 2.9 การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร
- 2.10 การส่งเสริมความเชื่อมโยงระหว่างวิสาหกิจขนาดต่าง ๆ
- 2.11 การส่งเสริมการรวมกลุ่มของ SMEs
- 2.12 การพัฒนาส่งเสริมองค์การเอกชนที่มีบทบาทสนับสนุน SMEs
- 2.13 การจัดตั้งอำนวยความสะดวกพื้นฐาน
- 2.14 การให้สิทธิประโยชน์แก่ SMEs เพื่อขจัดความเสียเปรียบ
- 2.15. การส่งเสริม อนุรักษ์พลังงาน สิ่งแวดล้อม และสุขอนามัย
- 2.16 การปรับปรุง แก้ไข กฎ ระเบียบที่เป็นอุปสรรค
- 2.17 การส่งเสริมด้านลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า และทรัพย์สินทางปัญญาอื่น
- 2.18. เรื่องอื่น ๆ เพื่อส่งเสริมการก่อตั้ง การขยายกิจการ SMEs ให้สามารถอยู่รอดและแข่งขันได้

2. หน่วยงานปฏิบัติการต้องดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs ในส่วนที่เกี่ยวข้องและต้องรายงานผลการดำเนินการต่อคณะกรรมการส่งเสริม SMEs อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

3. หน่วยงานปฏิบัติการจัดทำข้อมูล SMEs ที่เกี่ยวข้อง (ตามที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs กำหนด) เพื่อเผยแพร่และส่งให้สำนักงานส่งเสริม SMEs ประกอบน้อยปีละ 1 ครั้ง

4. SMEs และองค์กรเอกชนมีหน้าที่รายงานข้อมูลตามที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs กำหนดทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการจัดทำนโยบายและแผน ถ้าไม่รายงานข้อมูลอาจจะถูกตัดสิทธิการได้รับสิทธิและประโยชน์จากการส่งเสริมของรัฐ

หมวด 5 การส่งเสริมและสนับสนุนของรัฐ

1. SMEs หรือกลุ่ม SMEs หรือองค์กรเอกชนที่ประสงค์จะขอรับความช่วยเหลือส่งเสริมหรือสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริม SMEs ให้ยื่นคำขอต่อสำนักส่งเสริม SMEs หรือสถาบันการเงินที่มอบหมายให้เป็นผู้จัดการกองทุนส่งเสริม SMEs หรือส่วนราชการหรือหน่วยงานรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่คณะกรรมการบริหารสำนักงานส่งเสริม SMEs มอบหมาย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ทั้งนี้การขอความช่วยเหลือ ส่งเสริม หรือสนับสนุน ตลอดจนคุณสมบัติของ SMEs หรือกลุ่ม SMEs หรือองค์กรเอกชนให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้การพิจารณาคำขอรับการช่วยเหลือส่งเสริม หรือสนับสนุนจะต้องพิจารณาให้มีความสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการส่งเสริม SMEs

2. ในกรณีเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และเพื่อส่งเสริมและพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีความสามารถในการประกอบกิจการ และแข่งขันกับกิจการอื่นให้คณะกรรมการส่งเสริม SMEs มีอำนาจกำหนดประเภทและขนาดของวิสาหกิจที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs เห็นว่าสมควรได้รับสิทธิและประโยชน์เพื่อเสนอแนะให้ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องสิทธิและประโยชน์ดังกล่าว พิจารณาดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจนั้น ในการเสนอแนะข้างต้นให้ระบุรายละเอียดของ

สิทธิและประโยชน์ที่จะให้เพื่อเป็นการจูงใจในการประกอบกิจการ รวมตลอดถึงหลักเกณฑ์ เงื่อนไขและระยะเวลาในการรับสิทธิและประโยชน์ของวิสาหกิจนั้นไว้ด้วย

หมวด 6 การเพิกถอนการส่งเสริมและสนับสนุนของรัฐ

1. SMEs หรือกลุ่ม SMEs ใครกระทำโดยไม่สุจริตเพื่อให้ได้รับการช่วยเหลือ ส่งเสริมสนับสนุนหรือสิทธิประโยชน์ที่กำหนด ให้คณะกรรมการส่งเสริม SMEs มีอำนาจเพิกถอนการส่งเสริม สนับสนุนช่วยเหลือรวมทั้งสิทธิประโยชน์ดังกล่าวได้ไม่เกิน 5 ปี
2. SMEs หรือกลุ่ม SMEs หรือองค์การเอกชนที่ไม่มีรายงานข้อมูลตามที่ คณะกรรมการส่งเสริม SMEs กำหนดอาจถูกตัดจากการช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน หรือสิทธิประโยชน์
3. ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เมื่อได้รับข้อเสนอแนะด้าน สิทธิประโยชน์หรือมาตรการด้านการคลัง การเงิน หรือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริม SMEs จากคณะกรรมการส่งเสริม SMEs ถ้าไม่สามารถดำเนินการได้ ให้แจ้งเหตุผล ภายใน 15 วัน และหากประธานกรรมการหรือผู้ที่ประธานกรรมการมอบหมายเห็นว่า ควรดำเนินการประการใดให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาตัดสินใจในขั้นสุดท้าย

หมวดที่ 7 บทกำหนดโทษ

กฎหมายฉบับนี้มีบทกำหนดโทษผู้ที่ไม่มาให้ถ้อยคำ หรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือส่ง เอกสารต่อคณะกรรมการส่งเสริม SMEs โดยกำหนดเป็นโทษปรับไม่เกิน 10,000 บาท

บทเฉพาะกาล

กำหนดให้อธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ดำเนินงานในหน้าที่ของกรรมการ และเลขานุการในคณะกรรมการส่งเสริม SMEs และคณะกรรมการบริหารสำนักงาน ส่งเสริม SMEs และให้กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมดำเนินงานในหน้าที่ของสำนักงาน ส่งเสริม SMEs ในช่วงแรกที่กฎหมายมีผลบังคับใช้แต่ยังไม่มีการจัดตั้งสำนักงาน

ส่งเสริม SMEs และยังไม่แต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริม SMEs มารับหน้าที่ แต่ทั้งนี้ภายในไม่เกิน 180 วันนับตั้งแต่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

สรุป

โดยสรุปพระราชบัญญัติส่งเสริม SMEs จะเป็นกฎหมายพื้นฐานที่จะทำให้กลไกเครื่องมือหรือมาตรการส่งเสริม SMEs ของหน่วยงานปฏิบัติการต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริม สนับสนุน การช่วยเหลือตลอดจนการให้สิทธิและประโยชน์ทั้งในด้านเทคโนโลยีการผลิตด้านการจัดการ ด้านการตลาด ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ด้านการเงิน ฯลฯ เป็นไปในทิศทางเดียวกันตามแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจส่งเสริม SME (ซึ่งหน่วยงานปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนได้ร่วมกันจัดทำขึ้น ภายในกรอบนโยบายและแผนที่คณะกรรมการส่งเสริม SMEs กำหนด)

กลไกการส่งเสริมพัฒนา SMEs ตามกฎหมายส่งเสริม SMEs ฉบับนี้จะทำให้เกิดระบบการทำงานที่เป็นเอกภาพ เกิดความต่อเนื่อง เป็นการผนึกกำลังหน่วยงานปฏิบัติการให้มาร่วมกันคิดและแบ่งงานกันทำที่สอดคล้องประสานเกื้อกูลกัน อันจะส่งผลดีต่อการพัฒนา SMEs ให้ขยายตัวเจริญเติบโตและเป็นจักรกลสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจไทย ดังได้แสดงไว้ในแผนภูมิระบบและกลไกการส่งเสริม SMEs ภายใต้กฎหมายส่งเสริม SMEs

ในหลาย ๆ ประเทศได้มีกฎหมายพื้นฐานด้านการส่งเสริม SMEs ออกใช้มานานแล้ว เช่น Small Business Act 1953 ของสหรัฐอเมริกา Small and Medium Enterprise Basic Law 1963 ของญี่ปุ่น Basic Small and Medium Enterprise Act 1966 ของเกาหลีใต้ Magna Carta for Small and Medium Enterprise 1990 ของฟิลิปปินส์ หรือ Statute for Development of Medium and Small Business 1991 ของไต้หวัน เป็นต้น สำหรับประเทศไทยนั้น กฎหมายส่งเสริม SMEs จะมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2543 และเป็นที่คาดหวังกันว่าจะเป็นเครื่องมือและกลไกสำคัญผลักดันให้การส่งเสริมพัฒนา SMEs ไทยให้เกิดความเข้มแข็งมั่นคง และยั่งยืน

ภาคผนวก ฉ
แหล่งเงิน

การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ

ตาราง 6

การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ

สถาบัน การเงิน	วงเงิน สินเชื่อรวม	ปล่อยสินเชื่อ แล้ว	รายละเอียดการปล่อยสินเชื่อ
ไอเอฟซีที รสน.	12,000 5,000	1,960.92 1,931.55	จำนวน 120 โครงการ แบ่งเป็นขนาดย่อม 750.8 ล้านบาท ขนาด กลาง 1,181.75 ล้านบาท
ออมสิน	1,000	0.00	ติดขัดปัญหาด้านบุคลากรที่ยังไม่มีความ ชำนาญในการปล่อยสินเชื่อคาดว่าจะแก้ไข โดยการปล่อยสินเชื่อผ่านกระทรวงการคลัง
ธ.ก.ส.	2,000	0.00	อยู่ระหว่างการรอประกาศกระทรวงการคลัง แก้ไขบทบาทหน้าที่การปล่อยสินเชื่อ ธ.ก.ส. คาดว่าจะสามารถอนุมัติสินเชื่อภายใน มิถุนายน นี้
บอย.	3,000	0.00	อยู่ระหว่างการปรับโครงสร้างและการ บริหารประสิทธิภาพการให้สินเชื่อใหม่ตาม เงื่อนไขไออีซีเอฟ
รวม	23,000	3,792.47	ปล่อยสินเชื่อแล้วร้อยละ 16.5 ของวงเงิน สินเชื่อรวม

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

บรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)

บรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม หรือ บสย. เป็นสถาบันประกันสินเชื่อแห่งเดียวของประเทศ และจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบรรษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. 2534 เพื่อรับโอนกิจการ และการดำเนินงานทั้งหมดของกองทุนประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (กสย.) ตั้งแต่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา โดยมีทุนจดทะเบียน 400 ล้านบาท และเมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม พ.ศ. 2543 กระทรวงการคลังได้เพิ่มทุนให้กับ บสย. อีก 4,000 ล้านบาททำให้ทุนจดทะเบียนของ บสย. เพิ่มขึ้นเป็น 4,400 ล้านบาท

บสย. จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดย่อมให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น โดยทำหน้าที่ค้ำประกันสินเชื่อในส่วนที่ขาดหลักประกันแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ดี แต่ขาดหลักทรัพย์ในการขอกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินเพื่อให้ผู้ประกอบการได้รับสินเชื่อเพียงพอต่อความต้องการ ขณะเดียวกันสถาบันการเงินก็มีความมั่นใจในการให้สินเชื่อมากขึ้นด้วย ลักษณะการดำเนินงานของ บสย. มิได้มุ่งหวังกำไรจากการดำเนินงาน แต่เป็นองค์กรที่มีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนภูมิภาคให้เจริญก้าวหน้า รวมถึงช่วยสร้างงานในท้องถิ่น และกระจายรายได้ไปสู่ชนบท อีกทางหนึ่งด้วย

วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง มีดังนี้

1. ช่วยเหลือการชำระอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น
2. ช่วยให้สถาบันการเงินมีความมั่นใจในการให้สินเชื่อแก่การชำระอุตสาหกรรมขนาดย่อมมากยิ่งขึ้น
3. เร่งการกระจายสินเชื่อไปยังการชำระอุตสาหกรรมขนาดย่อมทั่วประเทศได้เร็วขึ้น
4. ช่วยให้การพัฒนาการชำระอุตสาหกรรมขนาดย่อมบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

การอนุมัติคำประกัน

ตาราง 7

การอนุมัติคำประกัน ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)

ปี พ.ศ.	จำนวนโครงการ		จำนวนเงิน (พันล้านบาท)	
	รายปี	สะสม	รายปี	สะสม
1986-1991		662		585,913
1992	139	801	151,313	737,226
1993	196	997	257,698	994,924
1994	274	1,271	399,916	1,394,840
1995	218	1,489	407,518	1,802,358
1996	237	1,726	633,543	2,435,901
1997	138	1,864	287,092	2,722,993
1998	11	1,875	33,250	2,756,243
1999	30	1,905	77,348	2,833,591
2000	177	2,082	534,330	3,367,921

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

ภาระการคำประกัน

ตาราง 8

ภาระการคำประกัน ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)

ปี พ.ศ.	จำนวนโครงการ	จำนวนเงิน (พันล้านบาท)
1986-1991	447	407.731
1992	517	494.637
1993	656	705.267

ตาราง 8 (ต่อ)

ปี พ.ศ.	จำนวนโครงการ	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
1986-1991	447	407,731
1992	517	494,637
1993	656	705,267
1994	800	986,262
1995	882	1,198,068
1996	967	1,638,021
1997	963	1,689,118
1998	876	1,524,689
1999	780	1,327,400
2000	899	1,723,057

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

จำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติแยกตามประเภทกิจการ

ตาราง 9

จำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติแยกตามประเภทกิจการ ของบริษัทประกันสินเชื่อ
อุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)

ประเภทกิจการ	จำนวนโครงการ	จำนวนเงิน (ล้านบาท)
1. เลี้ยงสัตว์และประมง	265	360.0
2. อาหารและเครื่องดื่ม	376	588.3
3. เสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องหนัง	168	230.7
4. ผลิตภัณฑ์ไม้	201	343.7
5. ผลิตภัณฑ์กระดาษ	58	85.2
6. เคมีภัณฑ์และพลาสติก	229	413.6
7. ผลิตภัณฑ์โลหะ	236	360.1

ตาราง 9 (ต่อ)

ประเภทกิจการ	จำนวนโครงการ	จำนวนเงิน (พันบาท)
8. โลหะและเครื่องจักรอุปกรณ์	431	721.1
9. อุตสาหกรรมอื่น ๆ	60	100.2
10. ค้าปลีก-ค้าส่ง	47	133.6
11. นำเข้า	5	17.5
12. ส่งออก	2	8.0
13. กิจการบริการ	4	5.8
รวม	780	1,327,400

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

การค้าประกันจำแนกตามผู้ให้กู้

ตาราง 10

การค้าประกันจำแนกตามผู้ให้กู้ ของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)

ผู้ให้กู้	จำนวนโครงการ	จำนวนเงิน (พันบาท)
1. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	274	442,783
2. บมจ. ธนาคารกสิกรไทย	169	379,167
3. ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)	64	167,816
4. บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม	81	155,258
5. ธนาคารกรุงเทพ	63	152,566
6. ธนาคารดีบีเอส ไทยท努 จำกัด (มหาชน)	77	128,533
7. อื่น ๆ	156	296,934
รวม	899	1,723,057

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

**บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (IFCT) สินเชื่อเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรม
ขนาดย่อมและขนาดกลาง**

คุณสมบัติของโครงการ

1. เป็นกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 50 ล้านบาท
2. เป็นกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 500 ล้านบาท

3. เป็นโครงการที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศ, โครงการที่ทำให้เกิดการจ้างงาน ฯลฯ
วงเงินให้กู้แต่ละโครงการ

1. กิจการขนาดย่อมให้กู้ไม่เกิน 25 ล้านบาท
2. กิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางให้กู้ไม่เกิน 250 ล้านบาท

อัตราดอกเบี้ย MLR -1% ต่อปี (MLR เฉลี่ยของ 4 ธนาคาร ได้แก่ ธนาคาร

กรุงเทพ กรุงไทย กสิกรไทย ไทยพาณิชย์)

อายุเงินกู้ ประมาณ 5 ปี (รวมระยะเวลาปลอดชำระเงินต้น)

การชำระเงินกู้ ตามเกณฑ์ของบริษัท

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542

จำนวน 12,000 ล้านบาท

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.)

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยการให้คำปรึกษาแนะนำและให้กู้ยืมเพื่อนำไปจัดตั้ง ปรับปรุง ขยายกิจการเพิ่มผลผลิตและประสิทธิภาพของการผลิต โดยมีวัตถุประสงค์การขอสินเชื่อเพื่อ

1. ซื้อ/ปรับปรุงที่ดิน
2. ซื้อ/ก่อสร้างอาคาร-สิ่งปลูกสร้าง
3. ซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์
4. ซื้อยานพาหนะที่จำเป็น
5. การติดตั้งระบบสาธารณูปโภคควบคุมมลพิษ

6. เงินทุนหมุนเวียน

7. ชำระหนี้ โดยมีเงื่อนไขดังนี้

7.1 ต้องเป็นการชำระหนี้เพื่อไถ่ถอนหลักประกันหรือหนี้ที่เกิดจากการลงทุน
ในกิจการ

7.2 ให้กู้ได้ไม่เกิน 70% ของวงเงินอนุมัติ

7.3 ให้กู้ในรูปของเงินกู้ระยะยาวหรือตัวสัญญาใช้เงินตามความเหมาะสม

8. การลงทุนอื่นที่คณะกรรมการ บอย. เห็นชอบ

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542

จำนวน 3,000 ล้านบาท

หลักเกณฑ์การสนับสนุน บอย. ให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมใน
ภาคเอกชนโดยกำหนด กิจการที่ลงทุนในสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาทหรือตาม
จำนวนที่กำหนดโดยกฎกระทรวง

อุตสาหกรรมขนาดย่อมที่ได้รับการช่วยเหลือ

1. อุตสาหกรรมการผลิต
2. อุตสาหกรรมการเกษตร
3. อุตสาหกรรมบริการ
4. อุตสาหกรรมหัตถกรรม
5. ธุรกิจการส่งออก
6. การประกอบกิจการอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

ลักษณะการประกอบการ

1. ผู้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมหรือสินค้าทั่วไปทุกชนิด
2. เป็นผู้ส่งออกที่ได้รับขึ้นทะเบียนให้เป็นผู้ส่งออกต่อกรมศุลกากร

อุตสาหกรรมเป้าหมาย

1. อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อการส่งออก ต้องเป็นอุตสาหกรรมผลิตเพื่อการส่งออก
ไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของยอดจำหน่ายรายปี

2. อุตสาหกรรมในโครงการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมชนบทตามนโยบายของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

2.1 เป็นผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการกับกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

2.2 ต้องมีการลงนามบันทึกความร่วมมือกับกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

วงเงินให้กู้ วงเงินให้กู้ขั้นต่ำ 500,000 บาท และสูงสุดไม่เกิน 25 ล้านบาทหรือไม่เกินจำนวนที่รัฐมนตรี ประกาศโดยได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี

ประเภทของสินเชื่อ

1. เงินกู้ระยะยาว
2. เงินกู้ระยะสั้นในรูปตั๋วสัญญาใช้เงิน (promissory note)
3. รับซื้อลดตั๋วเงินที่มีธนาคารพาณิชย์หรือสถาบันการเงินหรืออาวัลเป็นผู้รับรอง
4. ออกหนังสือค้ำประกัน
5. การอาวัลตั๋วสัญญาใช้เงิน (AVAL)
6. การรับรองตั๋วแลกเงิน (ACCEPTANCE)
7. สินเชื่อเพื่อสนับสนุนการนำเข้าและการส่งออก
8. สินเชื่อเพื่อการนำเข้าเครื่องจักรและอุปกรณ์ (L/C loan)
9. สินเชื่อเพื่อการนำเข้าวัตถุดิบ
10. สินเชื่อเพื่อการส่งออก

อัตราดอกเบี้ย

ตาราง 11

อัตราดอกเบี้ย ของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.)

ผู้ประกอบการ	เงินกู้ระยะยาว		ตัวสัญญาใช้เงิน (P/N)	
	เขต 1	เขต 2, 3 และ นิคมอุตสาหกรรม	เขต 1	เขต 2, 3 และ นิคมอุตสาหกรรม
อุตสาหกรรมทั่วไป	MLR +2%	MLR +1%	MLR +2.5%	MLR +2%
อุตสาหกรรมเป้าหมาย	MLR +0.5%	MLR +0.5%	MLR +2.5%	MLR +2%
1. อุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อ การส่งออก				
2. อุตสาหกรรมในโครงการ พัฒนาอุตสาหกรรม ชนบทของกรมส่งเสริม อุตสาหกรรม				

ที่มา. จาก การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ, โดย ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546, ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>

ระยะเวลาการให้กู้ สูงสุดไม่เกิน 10 ปี โดยมีระยะปลอดชำระเงินต้นไม่เกิน 2 ปี
กำหนดส่วนร่วมทุน ผู้กู้ต้องมีส่วนร่วมทุนไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของเงินลงทุน
ในโครงการ

หลักประกัน

1. ที่ดิน/อาคาร/เครื่องจักรจดทะเบียน
2. หนังสือค้ำประกันของบสย./ธนาคารพาณิชย์/สถาบันการเงิน

เอกสารประกอบคำขอกู้

1. สำเนาบัตรประจำตัว ทะเบียนบ้าน ทะเบียนสมรส
2. สำเนาเอกสารเกี่ยวกับหลักทรัพย์ค้ำประกัน เช่น โฉนดที่ดิน
3. สำเนาใบอนุญาตเกี่ยวกับกิจการโรงงาน

4. สำเนาหนังสือการจดทะเบียนบริษัท ห้างหุ้นส่วนและหนังสือรับรองอำนาจของผู้จัดการ

5. งบดุลและงบกำไรขาดทุนหรือ Statement (ถ้ามี)

6. สำเนาสัญญากู้เงินกับธนาคารพร้อมหนังสือรับรองยอดหนี้ ที่ค้างชำระล่าสุด (ในกรณีที่ขอกู้ไปชำระหนี้)

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม

เลขที่ 475 อาคารสิริภิญโญ ถนนศรีอยุธยา เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2201-3700-10 โทรสาร 0-2201-3723-24

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน.)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน.)

วัตถุประสงค์ ให้บริการทางการเงิน เพื่อสนับสนุนผู้ส่งออกและนักลงทุนไทย ที่ไปลงทุนในต่างประเทศสามารถให้บริการทางการเงินได้เช่นเดียวกับธนาคารพาณิชย์ทุกประการ ยกเว้นการรับฝากเงินจากประชาชนเท่านั้น

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 5,000 ล้านบาท

นโยบายในการทำธุรกิจ มีนโยบายที่จะให้บริการทางการเงิน เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของนักธุรกิจไทยในตลาดการค้าของโลก ทั้งบริการที่ส่งเสริมและสนับสนุนการส่งออกโดยตรงบริการที่รองรับการนำเข้าและการลงทุน ในส่วนที่จะเพิ่มขีดความสามารถในการส่งออกของประเทศตลอดจนการส่งเสริมการลงทุนในต่างประเทศ อันจะส่งผลต่อการขยายฐานการค้าของประเทศไทย

1. มุ่งเน้นบริการในส่วนที่ธนาคารพาณิชย์ยังไม่ได้ทำอยู่ในปัจจุบัน และเป็นบริการที่ผู้ส่งออกมีความต้องการทั้งนี้เพื่อเป็นการเสริมในจุดที่ผู้ส่งออกยังได้รับบริการไม่เพียงพอ เช่น สินเชื่อระยะยาวเพื่อสนับสนุนการส่งออกสินค้าทุน

2. ศึกษาหาบริการใหม่ ๆ ที่จะเป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาคุลการค้า คุลการชำระเงินและปัญหาต่าง ๆ ของภาคการส่งออก เช่น สินเชื่อพาณิชย์นาวี สินเชื่อเพื่อปรับเปลี่ยนเครื่องจักรสำหรับอุตสาหกรรมส่งออก

3. ขยายบริการเพื่อสนับสนุนผู้ส่งออกที่ออกไปบุกเบิกทำธุรกิจในต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่เป็นตลาดใหม่ของโลก

4. นักลงทุนไทยที่ไปลงทุนในต่างประเทศสนับสนุนในรูปของการให้บริการทางการเงินทั้งสินเชื่ระยะสั้นและระยะยาว และเพื่อเป็นการเพิ่มความมั่นใจให้นักลงทุน

5. บริการทางการเงินเพื่อสนับสนุนโครงการพัฒนาของประเทศเพื่อบ้านที่มีความเป็นไปได้เชิงพาณิชย์ โดยโครงการดังกล่าว ต้องมีความเกี่ยวข้องกับประเทศไทย เช่น โครงการที่ใช้เครื่องจักรจากประเทศไทย โครงการที่ว่าจ้างผู้รับเหมาก่อสร้างไทย

6. การให้สินเชื่อทุกรายจะต้องดำเนินไปตามหลักของการธนาคารที่ดี (sound banking practice) โดยคำนึงถึงความเป็นไปได้เชิงพาณิชย์และความสามารถในการชำระเงินคืนของผู้กู้เป็นสำคัญ

บริการทางการเงิน บริการที่ผู้ส่งออกติดต่อโดยตรงกับ ธสน.

1. สินเชื่อเพื่อเตรียมการส่งออก
2. บริการแพ็คเกจเครดิตแบบกู้ตรง
3. สินเชื่อเพื่อขยายกำลังผลิต
4. สินเชื่อพาณิชย์นาวี
5. สินเชื่อเพื่อสนับสนุนการขายเครื่องจักร
6. บริการรับซื้อตัวสินค้าออก
7. บริการรับประกันการส่งออก
8. บริการสนับสนุนการลงทุนในต่างประเทศ
9. บริการสนับสนุนการนำสินค้าเพื่อส่งออก
10. บริการสนับสนุนธุรกิจก่อสร้างในต่างประเทศ

บริการที่ผู้ส่งออกใช้ผ่านธนาคารพาณิชย์

1. บริการแพ็คเกจเครดิต

2. สินเชื่อเสริมสภาพคล่องเพื่อการส่งออก
3. บริการประกันการส่งออกผ่านธนาคารพาณิชย์

สถานที่ติดต่อขอรับบริการ

ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทยสำนักงานใหญ่

อาคารเอ็กซิม เลขที่ 1193 ถนนพหลโยธิน กรุงเทพฯ ๑ 10400

โทรศัพท์ 0-2271-3700, 278-0047 โทรสาร 0.2271-3204

<http://www.Exim.go.th>

ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธ.ป.ท.)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธ.ป.ท.) ตามระเบียบการรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่เกิดจากการประกอบกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. 2531

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมการประกอบกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและขนาดกลางในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้มีเงินทุนหมุนเวียนในการประกอบกิจการ อันจะเป็นการช่วยพัฒนาภาคอุตสาหกรรม รวมทั้งกระจายรายได้ และความเจริญไปสู่ชนบทให้มากยิ่งขึ้น

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 12,000 ล้านบาท(โดยผ่านสถาบันการเงินและธนาคารพาณิชย์อื่น ๆ)

วิธีการให้ความช่วยเหลือ ธนาคารแห่งประเทศไทยจะรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินของผู้ประกอบกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมและกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลาง ที่พึงเชื่อถือได้ผ่านธนาคารพาณิชย์บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมบริษัทเงินทุน หรือ บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

ลักษณะของกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่อยู่ในข่ายได้รับความช่วยเหลือ

1. เป็นกิจการอุตสาหกรรมที่ตั้งขึ้นเพื่อผลิตสินค้าหรือเป็นหัตถอุตสาหกรรมหรือเป็นอุตสาหกรรมในครัวเรือน

2. เป็นกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมทุกประเภทที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิเกิน 50 ล้านบาท

3. อนุโลมให้กิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิเกิน 50 ล้านบาทแต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท สามารถขอรับความช่วยเหลือตามระเบียบนี้ได้

4. ธนาคารแห่งประเทศไทย สงวนสิทธิที่จะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่กิจการที่เห็นว่าไม่สมควรได้รับความช่วยเหลือ

วงเงินที่ให้ความอนุเคราะห์

1. ธนาคารแห่งประเทศไทย จะให้ความอนุเคราะห์เป็นวงเงินหมุนเวียน แก่ผู้ประกอบการกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมแต่ละรายไม่เกิน 15 ล้านบาท ซึ่งเมื่อรวมกับวงเงินที่สถาบันการเงินที่เข้าร่วมให้กู้ยืมแล้ว ผู้ประกอบการดังกล่าวจะออกตัวสัญญาใช้เงินได้ภายในวงเงินหมุนเวียนไม่เกิน 25 ล้านบาท

2. ส่วนกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางจะให้ความอนุเคราะห์เป็นวงเงินหมุนเวียนรายละไม่เกินกึ่งหนึ่งของสินทรัพย์ถาวรสุทธิ

จำนวนเงินการรับซื้อตัวสัญญาใช้เงินที่จะรับซื้อแต่ละฉบับ ธนาคารแห่งประเทศไทย จะรับซื้อตัวสัญญาใช้เงินที่ออกโดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อมผ่านสถาบันการเงินในอัตราร้อยละ 60 ของจำนวนเงินในตัวสัญญาใช้เงิน (จำนวนเงินในตัวสัญญาใช้เงินช่วยเหลืออีกร้อยละ 40 เป็นเงินที่สถาบันการเงินร่วมให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการ)

จำนวนเงินของตัวสัญญาใช้เงินที่จะรับซื้อ ต้องไม่ต่ำกว่า 10,000 บาท และไม่มีเศษของหลักร้อย

อายุตัวสัญญาใช้เงิน ไม่เกิน 120 วัน นับแต่วันที่ธนาคารแห่งประเทศไทยรับซื้ออัตราดอกเบี้ย

1. ธนาคารแห่งประเทศไทยคิดดอกเบี้ยจากสถาบันการเงินในอัตราร้อยละ 3 ต่อปีตามจำนวนเงินที่รับซื้อ (60% ของจำนวนเงินในตัวฯ)

2. กำหนดให้สถาบันการเงินคิดดอกเบี้ยจากผู้ประกอบการตามจำนวนเงินในตัวสัญญาใช้เงิน (100% ของจำนวนเงินในตัวฯ) ในอัตราลอยตัวไม่เกินอัตราดอกเบี้ย MLR ของแต่ละธนาคารพาณิชย์ ลบด้วยร้อยละ 1 ต่อปี กรณีสถาบันการเงินอื่นให้ใช้

อัตราดอกเบี้ย MLR ของธนาคารพาณิชย์ 4 แห่งคือ ธนาคารกรุงเทพฯ, ธนาคารกรุงไทย, ธนาคารกสิกรไทย, และธนาคารไทยพาณิชย์โดยเฉลี่ยลดด้วยร้อยละ 1 ต่อปี

ระยะเวลาการให้ความช่วยเหลือ จะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ประกอบการแต่ละรายไม่เกิน 5 ปี

เบี้ยปรับ ธนาคารแห่งประเทศไทยจะลงโทษผู้ประกอบการที่ไม่ปฏิบัติตามระเบียบโดยกำหนดเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 6.5 ต่อปี ตามจำนวนเงินและระยะเวลาที่เกี่ยวข้อง

การให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเพื่อให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการ SMEs

วัตถุประสงค์ เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมให้มีเงินทุนหมุนเวียนและเงินลงทุนระยะยาวในการประกอบกิจการ อันเป็นการช่วยฟื้นฟูและพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของประเทศให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

เงื่อนไขการให้ความช่วยเหลือ

1. ธนาคารกำหนดให้บริษัทนำเงินไปให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมแต่ละรายไม่เกินร้อยละ 60 ของจำนวนเงินที่บริษัทตกลงให้กู้แก่ผู้ประกอบการ 2.2 กิจการอุตสาหกรรมที่อยู่ในข่ายได้รับความช่วยเหลือ ต้องมีลักษณะดังนี้

1.1 กิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อมที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 50 ล้านบาท และมีวงเงินกู้กับบริษัทไม่เกิน 25 ล้านบาท

1.2 กิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 500 ล้านบาท และมีวงเงินกู้กับบริษัทไม่เกิน 250 ล้านบาท โดยให้เน้นช่วยเหลือกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางที่มีสินทรัพย์ถาวรสุทธิไม่เกิน 200 ล้านบาท และมีวงเงินกู้กับบริษัทไม่เกิน 100 ล้านบาท

วิธีการให้ความช่วยเหลือ ธนาคารจะรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่บริษัทเป็นผู้ออก และมีกระทรวงการคลังรับอวัลอายุไม่เกิน 5 ปี และบริษัทจะให้เงินกู้ยืมแก่ผู้ประกอบการ

กิจการ SMEs อายุไม่เกิน 120 วัน สำหรับเป็นเงินทุนหมุนเวียน และไม่เกิน 5 ปี สำหรับเงินกู้ยืมระยะยาว

วงเงินให้ความช่วยเหลือ ธนาคารให้ความช่วยเหลือแก่บริษัทเพื่อนำไปให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการกิจการ SMEs ภายในวงเงินไม่เกิน 7,200 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 60 ของจำนวนเงินที่บริษัทให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการกิจการ SMEs

ระยะเวลาการให้ความช่วยเหลือ ธนาคารให้กู้ยืมแก่บริษัทไม่เกิน 5 ปี นับตั้งแต่วันที่ที่ลงในตัวสัญญาใช้เงินที่กระทรวงการคลังอาวัล และบริษัทจะนำเงินไปให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการกิจการ SMEs แต่ละรายไม่เกิน 5 ปี

การเบิกเงินกู้ กำหนดให้บริษัทออกตัวสัญญาใช้เงินมาเบิกเงินกู้กับธนาคารได้ 36 งวด ๆ ละ 200 ล้านบาท ให้เบิกเงินในงวดแรกได้ก่อน และจะขอเบิกในงวดถัดไปได้ต่อเมื่อนำเงินให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมครบถ้วนแล้ว โดยแนบรายงานการให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการให้กู้ยืมมาพร้อมด้วยฯ ที่จะขอเบิกในงวดถัดไป

ผู้ประกอบการ SMEs จะเบิกเงินกู้ครั้งเดียวหรือเป็นรายงวดก็ได้ตามเงื่อนไขที่ได้ตกลงกันไว้ ในสัญญากู้เงินที่ทำไว้กับบริษัท

อัตราดอกเบี้ย

1. ธนาคารคิดอัตราดอกเบี้ยกับบริษัท ในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี
2. ให้บริษัทคิดอัตราดอกเบี้ยจากเงินให้กู้ยืมแก่ผู้ประกอบการได้ในอัตราไม่เกินอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมประเภท มีกำหนดระยะเวลาสำหรับลูกค้าชั้นดี (MLR) เฉลี่ยของธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) และธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) ลบด้วยร้อยละ 1 ต่อปี

ธนาคารออมสิน

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารออมสิน มีดังนี้

วัตถุประสงค์ ธนาคารให้สินเชื่อ เพื่อใช้เป็นทุนหรือทุนหมุนเวียนในการดำเนิน
ธุรกิจประเภทอุตสาหกรรมการผลิต ธุรกิจบริการ ธุรกิจพาณิชย์กรรม รวมทั้งธุรกิจการ
นำเข้าและส่งออก

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542
จำนวน 1,000 ล้านบาท

กิจการที่อยู่ในข่ายได้รับการช่วยเหลือ

1. อุตสาหกรรมการผลิตทั่วไป
2. อุตสาหกรรมหัตถกรรม
3. อุตสาหกรรมการเกษตร
4. ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง
5. ธุรกิจบริการ
6. ธุรกิจนำเข้า
7. ธุรกิจส่งออก

ประเภทสินเชื่อของธนาคาร

1. เงินกู้
2. เงินเบิกเกินบัญชี

อัตราดอกเบี้ย อัตราดอกเบี้ย MLR ไม่เกินร้อยละ 3.5 ต่อปี (เพิ่ม-ลดตามความ
เหมาะสม)

ระยะเวลาการชำระหนี้ กรณีเงินกู้ระยะเวลาการชำระหนี้ไม่เกิน 10 ปี

หลักทรัพย์ค้ำประกัน ที่ดินหรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง อาคารพาณิชย์ โรงงาน
หรือเครื่องจักร

หลักฐานการกู้เงิน

บุคคลธรรมดา

1. กู้ยืมเงิน

2. สำเนาทะเบียนบ้านผู้ขอกู้
3. สำเนาใบสำคัญการสมรส/ใบหย่า/ใบมรณะบัตรของผู้สมรส
4. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์/ทะเบียนการค้า
5. ร.ง. 4 ฉบับปัจจุบัน
6. สำเนาใบเสร็จเงินกู้หรือ STATEMENT จากธนาคารที่ติดต่อย้ายโอนหลัง

6 เดือน พร้อมสัญญากู้ สัญญาจำนอง

7. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
กรณีนิติบุคคล

1. หนังสือรายงานการประชุมที่มีมติให้กู้เงิน/เบิกเกินบัญชี
2. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วน
3. สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิบริษัท
4. สำเนาหนังสือรายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท
5. สำเนาบัตรประชาชน และทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงนาม
6. สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. 4)
7. สำเนาใบเสร็จเงินกู้หรือ STATEMENT จากธนาคารที่ติดต่อย้ายโอนหลัง

6 เดือน พร้อมสัญญากู้ และสัญญาจำนอง

8. สำเนางบการเงิน 3 ปีย้อนหลัง
9. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
10. รายละเอียดความเป็นมาของกิจการ
11. ประวัติผู้บริหาร
12. รายละเอียดโครงการ แผนการตลาด

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ

ธนาคารออมสิน งานธุรกิจสินเชื่อ สำนักพหุโยธิน

470 ถนนพหลโยธิน สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ

โทรศัพท์ 0-2299-8200, 0-2279-9567 ต่อ1405 ,1407 โทรสาร 0-2270-1562,

0-2279-9567

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ (ธ.ก.ส.)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ (ธ.ก.ส.)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนกิจการและธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) ในชนบท

2. เพื่อให้ความช่วยเหลือทางวิชาการด้านการผลิต ด้านการเงินและด้านการตลาด แก่ผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) ในชนบท อย่างเป็นระบบและครบวงจร

3. เพื่อแก้ไขปัญหาการว่างงาน

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 2,000 ล้านบาท

วิธีการให้ความช่วยเหลือ ธ.ก.ส. จะดำเนินการให้ความช่วยเหลือเฉพาะเกษตรกรหรือบุคคลในครอบครัวของเกษตรกรจำนวน 50,000 ราย ผู้เป็นเจ้าของหรือประสงค์จะเริ่มประกอบกิจการและธุรกิจ SMEs ในชนบท โดยมีเป้าหมายการรับผู้ประกอบการเข้าร่วมดังนี้

1. ปี พ.ศ. 2542 จำนวน 10,000 ราย
2. ปี พ.ศ. 2543 จำนวน 20,000 ราย
3. ปี พ.ศ. 2544 จำนวน 20,000 ราย

กิจกรรมเป้าหมาย สนับสนุนการประกอบกิจการ SMEs ในชนบทตามขอบเขตและประเภทที่กำหนดไว้ในโครงการ ทั้งนี้หมายรวมถึงการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการ การให้สินเชื่อ และเงื่อนไขที่เหมาะสม การให้ความช่วยเหลือทางด้านวิชาการ ด้านการผลิตและด้านการตลาด ตลอดจนการวางระบบติดตามผล เพื่อขยายสู่การรวมตัว ของผู้ประกอบการเป็นองค์กรหรือสถาบันเพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่ชุมชนในชนบทต่อไปซึ่งมีระยะเวลาให้สินเชื่อและการสนับสนุนแก่ผู้ประกอบการกลุ่มเป้าหมายเป็นเวลา 3 ปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542-2544

*การประสานและสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ในชนบทมีแนวทางตามภารกิจ ดังนี้

การประสานงาน

1. จัดให้มีคณะกรรมการประสานการปฏิบัติงานโครงการ เพื่อทำหน้าที่ในการวางแผนนโยบายประสานและสนับสนุนผู้ประกอบการ SMEs ในชนบท (แต่งตั้งโดยกระทรวงการคลัง)

2. จัดตั้งศูนย์ปฏิบัติการขึ้นใน ธ.ก.ส. เพื่อทำหน้าที่เป็นหน่วยงานเลขานุการคณะกรรมการประสานการปฏิบัติงานโครงการ ในการประสานการกำหนดนโยบายประสานการทำงานและสนับสนุนการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวงอุตสาหกรรม (กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม) กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม (สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (กรมส่งเสริมสหกรณ์และกรมส่งเสริมการเกษตร) กระทรวงมหาดไทย (กรมพัฒนาชุมชน) สถาบันการศึกษา ภาครัฐกิจเอกชนและองค์กรพัฒนาเอกชน

3. สำหรับกลไกระดับภูมิภาค จะมีการจัดตั้งกลไกร่วมระหว่างอุตสาหกรรมจังหวัด ธ.ก.ส. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในรูปคณะกรรมการบริหารโครงการระดับจังหวัด ใน 76 จังหวัดทำหน้าที่ กำกับ ดูแล ตรวจสอบ และให้คำปรึกษาทางวิชาการให้ผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ

นโยบายการดำเนินงาน ธ.ก.ส. เป็นแกนหลักในการเตรียมความพร้อมของผู้ประกอบการ โดยประสานกับกระทรวงอุตสาหกรรม สถาบันการศึกษา องค์กรพัฒนาเอกชนที่มีเครือข่ายเชื่อมโยงกับกลุ่มผู้ประกอบการ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพร่วมกันเตรียมความพร้อมให้ผู้เข้าร่วมโครงการ โดยมีกิจกรรมหลักดังนี้

1. สร้างระบบเครือข่ายและการฝึกอบรม
2. จัดทำคู่มือวิเคราะห์โครงการลงทุน (SMEs)
3. เตรียมความพร้อมและฝึกอบรมผู้เข้าร่วมโครงการ ในการบริหารจัดการกิจการSMEs ของตนเองให้มีประสิทธิภาพ
4. ขั้นตอนการดำเนินงานที่สำคัญมี 10 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ประชุมร่วมระหว่างหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันและฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ของ ธ.ก.ส. และเจ้าหน้าที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ขั้นที่ 2 ธ.ก.ส. ชี้แจงประชาสัมพันธ์ และเปิดรับสมัครผู้ประสงค์จะเข้าร่วมโครงการ

ขั้นที่ 3 ธ.ก.ส. ร่วมกับกระทรวงอุตสาหกรรม สถาบันพัฒนาฝีมือแรงงาน สถาบันหรือหน่วยงานอื่น ฝึกอบรมผู้ประสงค์เข้าร่วมโครงการ ให้คิดเป็น สามารถวางแผนการผลิต และการบริหารการจัดการได้ด้วยตนเอง

ขั้นที่ 4 คณะกรรมการบริหารโครงการและ/หรือ ส่วนงานที่เกี่ยวข้อง ตรวจสอบที่ตั้งโครงการเพื่อเก็บข้อมูล วิเคราะห์ความเหมาะสมและความเป็นไปได้ในการดำเนินโครงการ

ขั้นที่ 5 ธ.ก.ส. วิเคราะห์ข้อมูล เตรียมเอกสารการกู้เงิน และอนุมัติให้กู้ตามเงื่อนไขที่กำหนด

ขั้นที่ 6 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดการฝึกอบรมผู้เข้าร่วมโครงการ ให้ทำเป็นรู้จักเทคนิคต่าง ๆ ในการประกอบธุรกิจ SMEs รวมทั้งบริหารจัดการกิจการที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม

ขั้นที่ 7 ผู้ประกอบการเริ่มดำเนินการผลิตตามโครงการ

ขั้นที่ 8 ธ.ก.ส. ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อให้คำปรึกษาแก่ผู้ประกอบการในระหว่างดำเนินโครงการ

ขั้นที่ 9 ศูนย์ปฏิบัติการดำเนินการติดตามและประเมินผล

ขั้นที่ 10 ธ.ก.ส. ติดตามการชำระคืนและเงินกู้

การสนับสนุนจากรัฐบาล จัดสรรทุนเพื่อเป็นสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการในโครงการ จำนวน 10,000 ล้านบาท

1. วิธีการ รัฐบาลเพิ่มทุนให้ ธ.ก.ส. จำนวน 5,000 ล้านบาท และ ธ.ก.ส. จัดเงินทุนมาสมทบ 5,000 ล้านบาท รวมเป็นสินเชื่อทั้งสิ้น 10,000 ล้านบาท
2. ขั้นตอน ปฏิบัติงานตามระบบงานปกติของ ธ.ก.ส.

3. ค่าใช้จ่ายสมทบ ธ.ก.ส. สมทบค่าใช้จ่ายในการเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ประกอบการที่เข้าร่วมโครงการ 50,000 ราย ตลอดเวลา 3 ปี คิดเป็นเงินทั้งสิ้น 250 ล้านบาท (ค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมคนละ 5,000 บาท โดยประมาณ)

ปัจจัยของความสำเร็จ

1. การยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการและเทคโนโลยี ควรดำเนินการมาตรการยกระดับมาตรฐานการบริหารจัดการและเทคโนโลยีควบคู่ไปกับการส่งเสริม SMEs รวม 4 ประการ คือ ให้คำปรึกษาแนะนำ การฝึกอบรม การวิจัยพัฒนา และการจัดให้มีศูนย์บริการข้อมูล

2. การรวมกลุ่ม ควรดำเนินการกระตุ้นให้เกิดการรวมกลุ่มของ SMEs เพื่อบริหารจัดการกิจการบางประเภทร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และลดต้นทุนการผลิต เช่น การใช้โกดัง การขนส่งจัดหาตลาดร่วมกัน ฯลฯ

3. การประกันสินเชื่อ ควรจัดให้มีระบบการรับประกันสินเชื่อแก่ SMEs เพื่อให้สถาบันการเงินสนับสนุนทางการเงินให้แก่ SMEs ได้เต็มที่โดยให้ SMEs ร่วมรับผิดชอบด้วยการจ่ายค่าธรรมเนียมการค้ำประกัน ดังกล่าว

แหล่งเงินทุนที่ ธ.ก.ส. นำมาให้ลูกค้า

อันดับที่ 1 เงินฝากจากประชาชนทั่วไป โดยมีเกินกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนเงินที่ให้กู้ทั้งหมด (60%)

อันดับที่ 2 เงินกู้ยืมทั้งในและต่างประเทศ (18%)

อันดับที่ 3 เงินกู้จากการจำหน่ายพันธบัตร (13%)

อันดับที่ 4 เงินทุนจากรัฐบาล (5%)

อันดับที่ 5 เงินรับฝากจากธนาคารพาณิชย์ (2%)

อันดับที่ 6 เงินกู้จากธนาคารแห่งประเทศไทย (2%)

ประเภทของเงินกู้ เงินกู้แต่ละประเภท ธ.ก.ส. จะกำหนดวัตถุประสงค์ในการกู้ไว้ซึ่งจำแนกตามประเภทของเงินกู้ต่าง ๆ ดังนี้

1. เงินกู้ระยะสั้น เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายดำเนินงานเกษตร เช่น ค่าพันธุ์พืช ปุ๋ย ยา กำจัดศัตรูพืช และ โรคพืช ค่าใช้จ่ายของครัวเรือนตามที่จำเป็น เป็นต้น กำหนดเวลาการชำระหนี้ไม่เกิน 12 เดือนและกรณีพิเศษไม่เกิน 18 เดือน

2. เงินกู้ระยะปานกลาง เพื่อการลงทุนในสินทรัพย์การเกษตร เช่น ซื้อที่ดิน การเกษตรการลงทุนทำสวนซื้อหรือสร้าง หรือปรับปรุงบ้าน เป็นต้น กำหนดระยะเวลาการชำระหนี้เป็นรายงวดปกติภายใน 3 ปี กรณีพิเศษไม่เกิน 5 ปี

3. เงินกู้ระยะยาวเพื่อชำระหนี้สินเดิม เพื่อชำระหนี้ที่เกษตรกรมีอยู่ ก่อนการขึ้นทะเบียนเป็นลูกค้าประจำของสาขา เช่น เพื่อไถ่ หรือรับโอนคืน หรือซื้อคืนที่ดิน ซึ่งเดิมเป็นของตนหรือของกลุ่มสมรส หรือบุตร หรือเป็นของบิดา มารดาของตน เป็นต้น กำหนดชำระเป็นรายงวดปกติภายใน 10 ปี กรณีพิเศษไม่เกิน 12 ปี

4. เงินกู้ระหว่างรอการขายผลผลิต (จำนำ) เพื่อให้เกษตรกรสามารถเก็บผลผลิตไว้รอราคาขายในช่วงที่ผลผลิตออกสู่ตลาดมาก ทำให้มีราคาต่ำ กำหนดเวลาการชำระหนี้ภายใน 6 เดือน

5. เงินกู้ระยะยาวเพื่อการเกษตร เป็นการลงทุนระยะยาว หรือการผลิตการเกษตร ซึ่งระยะเวลากว่า 3 ปี จึงจะได้ผลคุ้มค่าการลงทุน เช่น ทำสวนผลไม้ไม้ยืนต้น การลงทุนเพาะเลี้ยงกุ้ง การเลี้ยงสัตว์ เป็นต้น กำหนดชำระเป็นรายงวด ปกติไม่เกิน 15 ปี กรณีพิเศษไม่เกิน 20 ปี

6. เงินกู้สำหรับการประกอบอาชีพอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องเนื่องในการเกษตร เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการประกอบอาชีพอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องเนื่องในการเกษตร ซึ่งได้แก่

6.1 เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน เช่น การซื้อวัตถุดิบ ค่าจ้างแรงงาน เป็นต้น หนดระยะเวลาชำระหนี้ไม่เกิน 12 เดือน

6.2 เพื่อเป็นค่าลงทุนในสินทรัพย์ เช่น เครื่องจักร เป็นต้น กำหนดชำระเป็นรายงวดภายใน 15 ปี และกรณีพิเศษไม่เกิน 20 ปี

ทั้งนี้ ธ.ก.ส. คัดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้แต่ละประเภทตามวงเงินกู้รวมของสัญญาที่ยังมีหนี้อยู่กับธนาคาร

เอกสารและวิธีการในการสมัครเป็นลูกค้า เกษตรกรที่ประสงค์จะสมัครเข้าเป็นลูกค้าเพื่อกู้เงินจาก ธ.ก.ส. สามารถติดต่อแจ้งความประสงค์ต่อพนักงานสินเชื่อ ณ สำนักงานหน่วยอำเภอของ ธ.ก.ส. ที่เกษตรกรนั้น ๆ มีภูมิลำเนาอยู่ และจะต้องใช้เอกสารหลักฐานต่าง ๆ ดังนี้

1. สำเนาทะเบียนบ้าน

2. บัตรประจำตัวประชาชน
3. ใบทะเบียนสมรส
4. หนังสือแสดงกรรมสิทธิ์ที่ดินของตนเอง และคู่สมรส

วิธีการสมัครเข้าเป็นลูกค้า การสมัครเข้าเป็นลูกค้า เกษตรกรสามารถเลือกวิธีการต่าง ๆ ตามที่ ธ.ก.ส. ได้กำหนดไว้ ดังนี้

1. จัดตั้งเป็นกลุ่มลูกค้าใหม่ โดยการรวมผู้สมัครที่มีคุณสมบัติตามที่ธนาคารกำหนดตั้งแต่ 5 คนขึ้นไป
2. เข้าร่วมสมทบกลุ่มลูกค้าเดิม โดยติดต่อหัวหน้ากลุ่มลูกค้าเดิมเพื่อรับเพิ่มเพื่อเข้ากลุ่ม

3. เข้าเดิมไม่สังกัดกลุ่ม ซึ่งการกู้เงินต้องใช้หลักทรัพย์ค้ำประกันเท่านั้น

หลักประกันเงินกู้ เกษตรกรลูกค้าที่กู้เงินจาก ธ.ก.ส. ต้องมีหลักประกันเงินกู้ ซึ่งจะขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และจำนวนเงินที่ขอกู้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1. ลูกค้าในกลุ่มเดียวกันให้การรับรองรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมกัน โดยการร่วมค้ำประกันการชำระหนี้ต่อ ธ.ก.ส.

2. มีลูกค้าประจำสาขา หรือบุคคลที่ ธ.ก.ส. พิจารณาเห็นสมควรให้เป็นผู้ค้ำประกันอย่างน้อย 2 คน

3. มีอสังหาริมทรัพย์ ที่ไม่ได้จำนองต่อเจ้าหน้าที่อื่นจำนองเป็นประกัน เช่น ที่ดินที่มีเอกสารสิทธิ์จากทางราชการประเภท โฉนด นส.3 หรือ นส.3ก เป็นต้น

4. มีหลักทรัพย์รัฐบาลไทยหรือเงินฝากใน ธ.ก.ส. เป็นประกัน

ระยะเวลาการให้กู้ ระยะเวลาชำระคืนเงินกู้ไม่เกิน 10 ปี

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ หากมีความประสงค์จะใช้บริการ และขอคำปรึกษาแนะนำในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับงานด้านเงินกู้เงินฝากและบริการด้านอื่น ๆ ที่ ธ.ก.ส. ดำเนินการ สามารถติดต่อสอบถามรายละเอียดได้จากสถานที่ทำการของ ธ.ก.ส. ทุกสาขาในวันเวลาราชการ ยกเว้นวันหยุดที่ธนาคารกำหนด

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)

กรณีการสนับสนุนสินเชื่อในโครงการความร่วมมือระหว่างกระทรวงอุตสาหกรรม
และธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) โครงการพัฒนาทุน... เกื้อหนุน SMEs

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่เหมาะสมและไม่เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้เกิดขึ้นดำรงอยู่ได้ และให้เจริญเติบโตอย่างมั่นคง ยั่งยืนในเขต
ส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นชนบทโดยการสนับสนุนทางเทคนิค วิชาการ การผลิต การ
จัดการ การตลาดและการเงินอย่างครบวงจร

2. เพื่อช่วยยกระดับรายได้ และคุณภาพชีวิตของประชาชนในภูมิภาคและ
ชนบท

3. เพื่อช่วยสร้างงาน รองรับแรงงานเข้าสู่ตลาดแรงงานรวมทั้งรองรับผู้ตกงาน
จากผลกระทบวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs จำนวน 10,000
ล้านบาท (ปี พ.ศ. 2542 จำนวน 4,500 ล้านบาท ปี พ.ศ. 2543 จำนวน 5,500 ล้านบาท)

กิจการที่อยู่ในข่ายได้รับการสนับสนุน

1. กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายใต้โครงการสนับสนุนการพัฒนา
อุตสาหกรรมชนบท(สอช.) ซึ่งดำเนินการ โดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

2. กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมภายใต้โครงการพัฒนาผู้ประกอบการ
ธุรกิจอุตสาหกรรม(คพอ.) และ โครงการนักลงทุนใหม่ ซึ่งดำเนินการ โดยกรมส่งเสริม
อุตสาหกรรม

3. กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาศักยภาพ
การผลิต การจัดการเชิงธุรกิจและการตลาด ภายใต้โครงการหมู่บ้านอุตสาหกรรมแผนงาน
พัฒนาทักษะอาชีพ และการจัดการธุรกิจ โครงการเร่งรัดพัฒนาอุตสาหกรรมชนบท ซึ่ง
ดำเนินการ โดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมและสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

4. กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและนักลงทุนที่มีศักยภาพและประสงค์
จะขยายการผลิตหรือลงทุนใหม่ในภูมิภาคและชนบท ซึ่งได้เข้ามาขอรับบริการข้อมูล

คำปรึกษาแนะนำด้านการลงทุนจากหน่วยงาน ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และ/หรือ
เข้ามาขออนุญาตจัดตั้ง หรือขยายโรงงานจากสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด

ประเภทธุรกิจเป้าหมาย

1. อุตสาหกรรมการผลิต ได้แก่ สาขาอุตสาหกรรมตามแผนปรับโครงสร้าง
อุตสาหกรรมคืออาหารและอาหารสัตว์ สิ่งทอ เครื่องนุ่งห่ม ยานยนต์และชิ้นส่วนไฟฟ้า
อิเล็กทรอนิกส์เซรามิก แก้ว ขางและผลิตภัณฑ์ขาง รองเท้า เครื่องหนัง อัญมณี และ
เครื่องประดับไม้ และเครื่องเรือน ผลิตภัณฑ์พลาสติก

2. อุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม

ลักษณะสินเชื่อ

1. สินเชื่อระยะยาว สำหรับการลงทุนจัดตั้งโรงงานในภูมิภาคและชนบทในกรณี
ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ที่เป็นภาคธุรกิจอุตสาหกรรมทั่วไปและเป็นเงิน
ลงทุนในการจัดตั้งหน่วยผลิตหรือธุรกิจชุมชน ในลักษณะสร้างอาคารสถานที่หรือการ
จัดซื้อเครื่องจักร เครื่องมือที่จำเป็นในกรณีผู้กู้ยืมเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม
ระดับรายภูม หรือกลุ่มรายภูม

2. สินเชื่อระยะสั้น สำหรับเป็นเงินทุนหมุนเวียนในการจัดซื้อวัตถุดิบเพื่อการ
ผลิตหรือรับจ้างผลิตตลอดจน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายโซฮุ่ยต่าง ๆ

เงื่อนไขสินเชื่อ

1. คัดอัตราดอกเบี้ยแบบผ่อนปรน ในอัตราลูกค้าย่อยขั้นดี (MRR) ซึ่ง
ปัจจุบันอยู่ในอัตรา 9.25 ต่อปี โดยจะมีการพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่งเมื่อดำเนิน
โครงการไปแล้ว 6 เดือน

2. มีระยะปลอดหนี้ไม่เกิน 2 ปี โดยชำระดอกเบี้ย และมีระยะคืนเงินกู้ระหว่าง
5-10 ปี

3. วงเงินให้กู้ยืมสูงสุดไม่เกิน 50 ล้านบาท

หลักฐานในการกู้ยืม

บุคคลธรรมดา

1. สำเนาทะเบียนบ้านผู้ขอกู้

2. สำเนาใบสำคัญการสมรส/ใบหย่า/ใบมรณะบัตรของผู้สมรส

3. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์/ทะเบียนการค้า
4. ร.ง.4 ฉบับปัจจุบัน (ถ้ามี)
5. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือน
6. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน (ในกรณีเป็นลูกค้าของธนาคาร)

กรณีนิติบุคคล

1. หนังสือรายงานการประชุมที่มีมติให้กู้เงิน/เบิกเกินบัญชี
2. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วน
3. สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิบริษัท
4. สำเนาหนังสือรายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท
5. สำเนาบัตรประชาชน และทะเบียนบ้านของผู้มีอำนาจลงนาม
6. สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. 4)
7. สำเนาใบเสร็จเงินกู้หรือ STATEMENT จากธนาคารพร้อมสัญญากู้ และสัญญาจำนอง

8. สำเนางบการเงิน 3 ปีย้อนหลัง

9. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของสถาบันการเงิน

10. รายละเอียดความเป็นมาของกิจการ

11. ประวัติผู้บริหาร

12. รายละเอียดโครงการ

13. แผนการตลาด

ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. กระทรวงอุตสาหกรรม พิจารณาคัดเลือกและเสนอวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามโครงการส่งเสริมพัฒนาให้แก่ศูนย์ธุรกิจ สำนักงานสาขาเขต หรือสำนักงานสาขาของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ที่อยู่ในพื้นที่ หรือตามที่วิสาหกิจขนาดกลางขนาดย่อม ประสงค์จะติดต่อ

2. เจ้าหน้าที่พัฒนาธุรกิจ หรือเจ้าหน้าที่สินเชื่อของธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน)ในพื้นที่ออกดูงานและตรวจเยี่ยม กิจกรรมการปฏิบัติงานตามแผนงาน

โครงการของกระทรวงอุตสาหกรรม ในพื้นที่ เพื่อสร้างความคุ้นเคยกับผู้ประกอบการ และเจ้าหน้าที่รวมทั้งเป็นการประเมินลูกค้าเบื้องต้น

3. หลังจากอนุมัติสินเชื่อแล้ว ทั้ง 2 หน่วยงาน (ในพื้นที่) จะร่วมกันติดตามผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ได้รับสินเชื่อ ทั้งนี้เพื่อให้คำปรึกษา แนะนำ และช่วยเหลือ เพิ่มเติมในเรื่องที่มีความจำเป็น

4. ทั้ง 2 หน่วยงาน ร่วมติดตามประเมินผลการดำเนินโครงการร่วมมือของทั้ง 2 หน่วยงานเพื่อวิเคราะห์ ปัญหาอุปสรรค สำหรับปรับปรุงการทำงานให้ดียิ่งขึ้น

กรณีใช้เงินกู้ตามโครงการรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินของธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) ต้องสมทบ 40% ของวงเงิน

วัตถุประสงค์ ธนาคารแห่งประเทศไทยให้สินเชื่อธนาคารพาณิชย์ในรูปแบบตั๋วสัญญาใช้เงิน (P/N) ตามระเบียบ พ.ร.บ. ธนาคารพาณิชย์จะให้สินเชื่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมในรูปแบบสินเชื่อ เช่น เงินกู้-เบิกเกินบัญชี (O/D), ตั๋วสัญญาใช้เงิน (P/N), เงินกู้ระยะสั้น, เงินกู้ระยะยาว (LOAN) เป็นต้น แต่ถ้าธนาคารพาณิชย์จะขอเข้าโครงการรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงิน (P/N) ก็ได้ ลูกค้าจะได้เงื่อนไขพิเศษ (ในกรณีเข้าโครงการ)

อัตราดอกเบี้ย ในอัตรา MLR -1%

อายุตั๋วสัญญา ไม่เกิน 120 วัน

ระยะเวลาในการช่วยเหลือ ไม่เกิน 5 ปีต่อราย ถ้าเลยระยะเวลาอาจจะไม่ให้ใช้วงเงินต่อไป หรืออาจจะให้ใช้ขึ้นอยู่กับระเบียบ

วงเงินที่ให้กู้ วงเงินให้กู้สูงสุดตามตั๋วสัญญาใช้เงินของธนาคารแห่งประเทศไทย และ ธนาคารกรุงไทย รายละเอียดไม่เกิน 25 ล้านบาท

หลักฐานในการขอกู้ หลักฐานที่ใช้เหมือนเงินกู้ทั่วไป

เงื่อนไขการให้กู้ ธนาคารแห่งประเทศไทยจะรับซื้อตั๋วสัญญาใช้เงินที่ออกโดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม ผ่านสถาบันการเงินในอัตราร้อยละ 60 ของจำนวนเงินในตั๋วสัญญาใช้เงิน

วิธีการดำเนินงาน ธนาคารแห่งประเทศไทยจะมีเอกสารให้ลงรายละเอียด ถ้าธนาคารแห่งประเทศไทยอนุมัติให้กู้ทางสาขาก็จะสามารถให้สินเชื่อแก่ลูกค้าที่มาขอกู้

ได้ เนื่องจาก เงินกู้ที่ทางสาขาให้กู้ส่วนหนึ่งเป็นเงินของธนาคารแห่งประเทศไทย 60% และของธนาคารกรุงไทยอีก 40%

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ สามารถติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ทุกสาขา หรือติดต่อได้ที่

กรุงไทย จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

เลขที่ 35 ถนนสุขุมวิท ซอย 3 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทรศัพท์ 0-2653-2333

บริษัทประกันสินเชื่อขนาดย่อม (บสย.)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ บริษัทประกันสินเชื่อขนาดย่อม (บสย.) ดังนี้

วัตถุประสงค์ ให้บริการค้ำประกันสินเชื่อแก่การระดมทุนขนาดย่อมที่มีหลักทรัพย์ไม่เพียงพอในการขอกู้ยืมจากสถาบันการเงินทำให้ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินจำนวนมากขึ้น โดย บสย.จะค้ำประกันเต็มวงเงินสินเชื่อ ที่ขาดหลักประกันแต่ไม่เกินครึ่งหนึ่งของสินเชื่อรวมทั้งมีวงเงินค้ำประกันสูงสุดรวมไม่เกิน 10 ล้านบาทต่อโครงการ

สินเชื่อสำหรับ SMEs สนับสนุนวงเงินค้ำประกันสินเชื่อเพื่อการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542 จำนวน 500 ล้านบาท

วิธีการให้ความช่วยเหลือ บสย. จะเข้าไปช่วยเหลือผู้ประกอบการที่มีหลักทรัพย์ไม่เพียงพอต่อการกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงิน โดยการค้ำประกันสินเชื่อในส่วนที่ขาดหลักประกัน เช่น ผู้ประกอบการต้องการกู้เงินจากสถาบันการเงิน 20 ล้านบาท โดยนำที่ดินเป็นหลักประกัน ซึ่งสถาบันการเงินประเมินราคาเพียง 14 ล้านบาท ในกรณีที่ผู้ประกอบการ ไม่มีหลักทรัพย์อื่นใดมาเพิ่ม บสย. จะเข้ามาช่วยเหลือ โดยการค้ำประกันในสินเชื่อ ในส่วนที่ขาดอีก 6 ล้านบาท สถาบันการเงินนั้น จะสามารถให้สินเชื่อในส่วนที่ต้องการได้ทั้งนี้ผู้ประกอบการไม่ต้องหันไปพึ่งพาเงินกู้นอกระบบซึ่งต้องรับภาระอัตราดอกเบี้ยสูง

กิจการที่อยู่ภายใต้การสนับสนุน กิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม 4 ประเภท ได้แก่

1. อุตสาหกรรมการผลิต เช่น ผลิตภัณฑ์พลาสติก, ผลิตภัณฑ์เครื่องหนัง, เสื้อผ้าสำเร็จรูป ฯลฯ อุตสาหกรรมหัตถกรรม เช่น เครื่องปั้นดินเผา, เครื่องประดับ, ดอกไม้ประดิษฐ์ ฯลฯ
2. อุตสาหกรรมบริการ เช่น บรรจุแก๊สหุงต้ม, ซักอบรีด, อยู่ซ่อมรถ, โรงพิมพ์, โรงสีข้าว ฯลฯ
3. เกษตรอุตสาหกรรม เช่น สกัดน้ำมันพืช, ยางแผ่นรมควัน, อาหารกระป๋อง, ฟาร์มกุ้ง ฯลฯ

กิจการธุรกิจขนาดย่อม 4 ประเภท ได้แก่

1. ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง
2. ธุรกิจบริการ
3. ธุรกิจนำเข้า
4. ธุรกิจส่งออก

ลักษณะกิจการที่ขอรับการค้ำประกัน

1. เป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล ประเภทบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ที่มีสัญชาติไทยและดำเนินกิจการในประเทศไทย
2. เป็นผู้ที่ได้รับสินเชื่อจากสถาบันการเงินซึ่งได้แก่ ธนาคารพาณิชย์ไทยทุกแห่ง บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม หรือธนาคารออมสิน
3. วงเงินสินเชื่อขั้นต่ำ 2 แสนบาทและเมื่อรวมกับสินเชื่อเดิมที่มีอยู่กับผู้ให้กู้ที่ขอค้ำประกันต้องมีจำนวนสินเชื่อรวมไม่เกิน 50 ล้านบาท
4. ทรัพย์สินถาวรสุทธิของผู้กู้ในวันยื่นขอสินเชื่อไม่เกิน 50 ล้านบาท
5. มีเงินลงทุนในส่วนของผู้กู้ไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของเงินลงทุนทั้งหมดใน

กิจการ

ประเภทสินเชื่อที่ให้การค้ำประกัน บสย. ค้ำประกันสินเชื่อได้ทุกประเภท

การกำหนดพื้นที่ปลูกพืชสวนเกษตร

(ក្រុមហ៊ុនកម្របបង្កើន/ស្ថាប័នបង្កើនកម្របបង្កើនដំបូង) ឯកសារ ០១១ កម្រិត

ศึกษาต่อสำหรับ SMEs ตามต้นฉบับข้อเสนอโครงการพัฒนา SMEs ในปี พ.ศ. 2542

ឧប្បត្តិហេតុនៃការបំផ្លាញបរិស្ថានដោយសារការកែប្រែប្រព័ន្ធប្រព្រឹត្តិការណ៍

ក្នុងប្រទេសខ្មែរ ធម្មនុញ្ញជាធម្មនុញ្ញប្រភេទប្រជាធិបតេយ្យ ដែលបានចែងថា គ្រប់អំពើដែលបំពាន ធម្មនុញ្ញ គឺជាអំពើហួសច្បាប់ ហើយត្រូវទទួលបានការសម្រេចចិត្តពីតុលាការ។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការត្រូវមានសមត្ថកិច្ចសម្រេចចិត្តថា តើអំពើនោះជាការបំពានធម្មនុញ្ញ ឬទេ។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការត្រូវមានសមត្ថកិច្ចសម្រេចចិត្តថា តើអំពើនោះជាការបំពានធម្មនុញ្ញ ឬទេ។

[illegible][illegible]

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ច និងហិរញ្ញវត្ថុ

ឧបករណ៍បកប្រែនៃបណ្តាញសង្គមត្រូវបានប្រើប្រាស់ដើម្បីរក្សាទុកកម្លាំងអាក្រក់

โทรศัพท์ 0-2308-2741 โทรสาร 0-2308-2749 และสำนักงานต่าง ๆ

ประกาศนียบัตรมอบให้
ทางการศึกษาว่าเมื่อ ๒ เดือน ๑๘ วันที่ ๒๙๒๒/๒๔๓

ឧបេក្ខណ៍ទូទៅនៃប្រព័ន្ធអប់រំ

1. រង្វង់កម្រិតអតិបរមា 1,000,000 បាញ់ រ៉ឺម៉ក 2.00 ម៉ែត្រ
2. រង្វង់កម្រិតអតិបរមា 1,000,001-5,000,000 បាញ់ រ៉ឺម៉ក 2.50 ម៉ែត្រ
3. រង្វង់កម្រិតអតិបរមា 5,000,001-10,000,000 បាញ់ រ៉ឺម៉ក 2.75 ម៉ែត្រ

អូនប្រែប្រួលអ្វីមកទៀតទេ

ประเภทที่ 2 ราษฎรผู้ซึ่งเคยได้รับความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม
ในด้านการตลาด การปรับปรุงรูปแบบผลิตภัณฑ์ วิธีการผลิต หรือวิธีปฏิบัติในการ
ดำเนินงานทางธุรกิจ

ประเภทที่ 3 ราษฎรผู้ประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรม
ไทย และกิจการนั้นมีความเป็นไปได้ในทางธุรกิจ

ประเภทที่ 4 กลุ่มอาชีพที่จัดตั้งขึ้นเพื่อประกอบอาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัว
และหัตถกรรมไทยและมีคณะกรรมการดำเนินงานของกลุ่ม พร้อมทั้งมีทะเบียนสมาชิก
ไม่น้อยกว่า 10 คน และจัดตั้งมาไม่น้อยกว่า 6 เดือน โดยมีเขตหรืออำเภอ หน่วยงานที่อยู่
ในท้องถิ่น ซึ่งสนับสนุนกลุ่มอาชีพนั้นให้การรองรับเป็นหนังสือ

ประเภทที่ 5 กลุ่มอาชีพ หรือองค์กรที่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลรวมทั้งนิติ
บุคคลตามกฎหมายซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพอุตสาหกรรมใน
ครอบครัวและหัตถกรรมไทยของราษฎร

ประเภทที่ 6 บุคคลผู้ซึ่งประกอบอาชีพที่สนับสนุนส่งเสริมเกื้อกูลแก่ผู้ประกอบ
อาชีพอุตสาหกรรมในครอบครัวหรือหัตถกรรมไทยและกิจการนั้นมีความเป็นไปได้
ในทางธุรกิจ

ข้อกำหนด

*มีสินทรัพย์ถาวร (ไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 10 ล้านบาท

*สำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ ต้องมีสัดส่วนการร่วมลงทุนไม่น้อยกว่า
ร้อยละ 30

วงเงินที่อนุมัติให้กู้และอัตราดอกเบี้ย

1. วงเงินกู้รายละไม่เกิน 50,000 บาท อัตราดอกเบี้ย 6% ต่อปี ชำระคืนภายใน
2 ปี
2. วงเงินกู้รายละเกิน 50,000-100,000 บาท อัตราดอกเบี้ย 6% ต่อปี ชำระคืน
ภายใน 4 ปี
3. วงเงินกู้รายละเกิน 100,000-300,000 บาท อัตราดอกเบี้ย 6% ต่อปี ชำระคืน
ภายใน 6 ปี

4. วงเงินกู้ยืมไม่เกิน 300,000-1,000,000 บาท อัตราดอกเบี้ย 6% ต่อปี ชำระคืนภายใน 10 ปี

*เงินกู้ในโครงการอุตสาหกรรมชนบทตามมติคณะรัฐมนตรี รายละไม่เกิน 1,000,000 บาท และระยะเวลาปลอดเงินต้น ขึ้นอยู่กับวงเงินกู้และหลักประกัน

หลักประกันในการให้กู้

บุคคลค้ำประกัน

1. วงเงินกู้ไม่เกิน 20,000 บาท ให้ข้าราชการหรือลูกจ้างประจำหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งมีเงินเดือนไม่ต่ำกว่า 6,000 บาท หรือบุคคลที่เชื่อถือได้ ซึ่งมีรายได้เฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 12,000 บาท ไม่น้อยกว่า 1 คน ค้ำประกัน

2. วงเงินกู้ 20,000 บาท แต่ไม่เกิน 50,000 บาท ให้ข้าราชการหรือลูกจ้างประจำหรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งมีเงินเดือนไม่ต่ำกว่า 12,000 บาท ไม่น้อยกว่า 2 คน ค้ำประกัน

*ในกรณีที่ เป็นกลุ่มอาชีพ อาจให้กรรมการบริหารกลุ่มหรือสมาชิกกลุ่มจำนวน ไม่น้อยกว่า 5 คนเป็นผู้ค้ำประกันได้

3. วงเงินกู้เกิน 50,000 บาท แต่ไม่เกิน 100,000 บาท ให้ข้าราชการระดับ 4 หรือเทียบเท่าขึ้นไป ไม่น้อยกว่า 2 คน ค้ำประกัน

หลักทรัพย์ค้ำประกัน

1. ที่ดินหรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งมีโฉนดหรือ นส.3 ก ซึ่งเป็นของตนเอง หรือของบุคคลอื่นที่ยินยอมให้เป็นหลักทรัพย์ค้ำประกันและหลักประกันดังกล่าว ต้องปลอดจำนองและภาระติดพันใด ๆ

2. เครื่องจักรที่ได้จดทะเบียนกับสำนักงานทะเบียนเครื่องจักรกลาง

3. หนังสือค้ำประกันของธนาคาร

4. การประเมินราคาหลักทรัพย์ค้ำประกัน ให้เป็นไปตามการพิจารณาของ

คณะกรรมการพิจารณาบริหารเงินทุนหมุนเวียน

เอกสารประกอบคำร้องขอเงิน

1. บัตรประชาชน และทะเบียนบ้านฉบับเจ้าบ้าน

2. เอกสารการเปลี่ยนชื่อตัว/ชื่อสกุล (ถ้ามี)

3. บัตรประจำตัวผู้เสียภาษีอากร

4. ใบสั่งซื้อผลิตภัณฑ์ที่จำหน่าย
5. ภาพถ่าย หรือตัวอย่างผลิตภัณฑ์
6. แผนที่ที่อยู่อาศัย และแผนที่สถานที่ประกอบกิจการ

สถานที่ติดต่อขอรับบริการ

บริหารเงินทุน สำนักพัฒนาอุตสาหกรรมในครอบครัวและหัตถกรรมไทย

อาคารส่งเสริมอุตสาหกรรม (ชั้น 4) ในบริเวณกระทรวงอุตสาหกรรม

ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2248-8098, 0-2202-4475-6

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546)

วัตถุประสงค์ เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการในด้านการผลิตเพียงอย่างเดียวและเพื่อส่งเสริมสภาพคล่องลดต้นทุนการผลิตสามารถแข่งขันการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพอันเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างแท้จริง

กิจการที่อยู่ในข่ายได้รับการสนับสนุน

1. อุตสาหกรรมการผลิตทั่วไป
2. อุตสาหกรรมหัตถกรรม
3. อุตสาหกรรมการเกษตร
4. ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง
5. ธุรกิจนำเข้า-ส่งออก

ลักษณะของกิจการที่ให้กู้

1. เป็นผู้ประกอบกิจการ การผลิต การค้า เกษตรกรรม ฯลฯ
2. ไม่จำเป็นต้องเป็นลูกค้าของธนาคารมาก่อน

ประเภทของสินเชื่อ

1. ให้วงเงินหมุนเวียนในรูปตัวสัญญาใช้เงิน (P/N)

2. ในกรณีขายลด ธ.ป.ท. เสียอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่าบริการสินเชื่อประเภทอื่น
วงเงินที่ให้กู้ ไม่เกินครึ่งหนึ่งของสินทรัพย์สุทธิ เช่น สินทรัพย์มีมูลค่า 100 ล้านบาท ก็สามารถกู้ได้ 50 ล้านบาท หรือเกินกว่านั้นถึงหนึ่ง วงเงินขั้นต่ำที่ให้กู้ 30,000 บาท
 ระยะเวลาตัว 120 วัน โดยปกติ แต่ระยะเวลา อาจปรับเปลี่ยนได้ขึ้นอยู่กับประเภทธุรกิจ
 แต่ไม่เกิน 120 วัน

อัตราดอกเบี้ย MLR -1% ระยะเวลาในการชำระหนี้ 5 ปี ถ้าหลังจากนั้นจะคิด
 อัตราดอกเบี้ยปกติ (เงินกู้ทั่วไป) คือ MOR +2.75%

หลักทรัพย์ที่ใช้ค้ำประกัน ที่ดินเปล่า, ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง, โรงงาน
 เครื่องจักร ฯลฯ

หลักฐานที่ใช้ในการขอกู้

บุคคลธรรมดา

1. ใบเสร็จที่ใช้ในการซื้อวัตถุดิบ ระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน
2. สำเนาทะเบียนบ้านของผู้ขอกู้
3. สำเนาใบสำคัญการสมรส/ใบหย่า/ในขณะบัตรของผู้สมรส
4. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์/ทะเบียนการค้า
5. ร.ง. 4 ฉบับปัจจุบัน (ถ้ามี)
6. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือน
7. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน

กรณีนิติบุคคล

1. หนังสือรายงานการประชุมที่มีมติให้กู้เงิน/เบิกเกินบัญชี
2. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วน
3. สำเนาหนังสือบริษัทสนธิบริษัท
4. สำเนารายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท
5. สำเนาบัตรประชาชนและทะเบียนบ้านผู้มีอำนาจลงนาม
6. สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการ โรงงาน (ร.ง. 4)
7. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือน
8. พร้อมสัญญากู้และสัญญาจำนอง

9. สำเนางบการเงิน 3 ปี ย้อนหลัง
10. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
11. รายละเอียดความเป็นมาของกิจการ
12. ประวัติผู้บริหาร
13. รายละเอียดโครงการ
14. แผนการตลาด

ระยะเวลาที่ใช้ดำเนินงานและอนุมัติ ธนาคารต้องส่งข้อมูลของลูกค้าและการพิจารณาการให้สินเชื่อของสาขาให้ธนาคารแห่งประเทศไทยพิจารณาและอนุมัติ ซึ่งจะใช้เวลาประมาณ 1 เดือน เป็นอย่างต่ำเนื่องจากเงินที่ให้สินเชื่อ เป็นเงินจากธนาคารแห่งประเทศไทย 60% ของสาขาอีก 40%

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ

ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

เลขที่ 1 ราษฎร์บูรณะ ถนนสุขสวัสดิ์ เขตพระประแดง สมุทรปราการ

โทรศัพท์ 0-2470-1199

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

วัตถุประสงค์ เพื่อให้ผู้ประกอบการนำเงินกู้ไปใช้ในการผลิตเพียงอย่างเดียว เช่น นำไปซื้อวัตถุดิบเครื่องจักร หรือค่าจ้างแรงงาน ค่าขนส่ง ฯลฯ

กิจการที่อยู่ในข่ายได้รับการสนับสนุน

1. อุตสาหกรรมการผลิตทั่วไป
2. อุตสาหกรรมหัตถกรรม
3. อุตสาหกรรมการเกษตร
4. ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง
5. ธุรกิจนำเข้า-ส่งออก

ลักษณะของกิจการที่ใหู้ สินทรัพย์ไม่เกิน 200 ล้านบาท กิจการมีความเป็นไปได้ ในเชิงธุรกิจสูง มีความสามารถในการชำระหนี้ กิจการไม่อยู่ในข่ายโครงการให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนของ EXIM BANK จะเป็นลูกค้าเก่า หรือลูกค้าใหม่ของธนาคาร ก็ได้

ประเภทสินเชื่อของธนาคาร ออกเป็นตั๋วสัญญาใช้เงิน (P/N) ให้ลูกค้า ระยะเวลา แล้วแต่ธนาคารอนุมัติ (ปกติ 120 วัน หรือแล้วแต่ธุรกิจ)

วงเงินที่ใหู้ ขั้นต่ำ 30,000 บาท ไม่มี LIMIT สูงสุด

อัตราดอกเบี้ย MLR -1% (8.75 - 1)

ระยะเวลาการชำระหนี้ 5 ปี ทบทวนทุกปี

หลักทรัพย์ค้ำประกัน ที่ดินเปล่า, ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง, โรงงาน, เครื่องจักร เป็นต้น

หลักฐานที่ใช้ในการขอกู้

กรณีบุคคลธรรมดา

1. สำเนาทะเบียนบ้านผู้ขอกู้
2. สำเนาใบสำคัญการสมรส/ใบหย่า/ใบมรณะบัตรของผู้สมรส
3. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์/ทะเบียนการค้า
4. ร.ง. 4 ฉบับปัจจุบัน (ถ้ามี)
5. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือน
6. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน

(ในกรณีเป็นลูกค้าของธนาคาร)

กรณีนิติบุคคล

1. หนังสือรายงานการประชุมที่มีมติให้กู้เงิน/เบิกเกินบัญชี
2. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วน
3. สำเนาหนังสือบริษัทสนธิบริษัท
4. สำเนารายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท
5. สำเนาบัตรประชาชนและทะเบียนบ้านผู้มีอำนาจลงนาม

6. สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. 4)
7. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือนพร้อม
สัญญากู้และสัญญาจำนอง
8. สำเนางบการเงิน 3 ปี ย้อนหลัง
9. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
(ในกรณีเป็นลูกค้าของธนาคาร)
10. รายละเอียดความเป็นมาของกิจการ
11. ประวัติผู้บริหาร
12. รายละเอียดโครงการ
13. แผนการตลาด

ระยะเวลาที่ใช้ในการดำเนินการอนุมัติ ขึ้นอยู่กับธนาคารแห่งประเทศไทยในการอนุมัติ เนื่องจากเงินที่ให้กู้ยืมเป็นเงินจากธนาคารแห่งประเทศไทย 60% และของทางสาขา 40% ซึ่งถ้าทางธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่อนุมัติเงินกู้ ทางสาขาก็ไม่สามารถปล่อยกู้ให้ได้

สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

เลขที่ 333 ถนนสีลม กรุงเทพฯ 10500

โทรศัพท์ 0-2231-4333, 0-2626-3629 โทรสาร 0-2231-4632

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)
(ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546)

วัตถุประสงค์ เพื่อสนับสนุนวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ภาคการผลิตในการจัดหาวัตถุดิบอุปกรณ์ ที่ใช้ในการผลิต เช่น เครื่องจักรต่าง ๆ การจ้างแรงงานในการผลิต และเพื่อส่งเสริมสภาพคล่อง เป็นการลดต้นทุนในการผลิตสินค้าเพื่อสามารถแข่งขันกับสินค้าที่มีคุณภาพได้

กิจการที่อยู่ในข่ายได้รับการสนับสนุน

1. อุตสาหกรรมการผลิตทั่วไป
2. อุตสาหกรรมการหัตถกรรม
3. อุตสาหกรรมการเกษตร
4. ธุรกิจค้าปลีก-ค้าส่ง
5. ธุรกิจนำเข้า-ส่งออก

ลักษณะของกิจการที่ให้กู้

1. เป็นผู้ประกอบกิจการ การผลิต การค้า เกษตรกรรม ฯลฯ
2. ไม่จำเป็นต้องเป็นลูกค้าของธนาคารมาก่อน

ประเภทของสินเชื่อ

1. ให้วงเงินหมุนเวียนในรูปตัวสัญญาใช้เงิน (P/N)
 2. ถ้าเป็นเงินสดทางธนาคารอาจให้เต็มวงเงิน (ต้องเป็นลูกค้าชั้นดีของธนาคาร)
- วงเงินที่ให้กู้ สูงสุด 15 ล้านบาท ไม่กำหนดอัตราวงเงินขั้นต่ำสุด

อัตราดอกเบี้ย MLR -1% (9 - 1) ระยะเวลาการชำระหนี้ 5 ปี

หลักทรัพย์ค้ำประกัน ที่ดิน ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง อาคาร โรงงาน เครื่องจักร ฯลฯ

(ประเมินราคาหลักทรัพย์ปกติเหมือนทุกธนาคาร)

หลักฐานที่ใช้ในการขอกู้

กรณีบุคคลธรรมดา

1. สำเนาทะเบียนบ้านผู้ขอกู้สำเนาใบสำคัญการสมรส/ใบหย่า/ใบมรณะบัตรของผู้สมรส

2. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์/ทะเบียนการค้า
 3. ร.ง. 4 ฉบับปัจจุบัน (ถ้ามี)
 4. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือน
 5. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
- กรณีนิติบุคคล

1. หนังสือรายงานการประชุม

2. สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนหุ้นส่วน
 3. สำเนาหนังสือบริคณห์สนธิบริษัท
 4. สำเนารายชื่อผู้ถือหุ้นบริษัท
 5. สำเนาบัตรประชาชนและทะเบียนบ้านผู้มีอำนาจลงนาม
 6. สำเนาใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (ร.ง. 4)
 7. สำเนาใบเสร็จเงินกู้ หรือ STATEMENT จากธนาคารย้อนหลัง 6 เดือนพร้อม
สัญญาเงินกู้และสัญญาจำนอง
 8. สำเนางบการเงิน 3 ปี ย้อนหลัง
 9. สำเนาเงินฝากออมทรัพย์ เงินฝากประจำของธนาคารหรือสถาบันการเงิน
(ในกรณีเป็นลูกค้ำของธนาคาร)
 10. รายละเอียดความเป็นมาของกิจการ
 11. ประวัติผู้บริหาร
 12. รายละเอียดโครงการ
 13. แผนการตลาด
- สถานที่ติดต่อและขอรับบริการ**
- ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่
เลขที่ 9 ถนนรัชดาภิเษก แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 0-2544-1111, 544-3199

กรมประชาสัมพันธ์

สรุปหลักเกณฑ์การให้บริการของกรมประชาสัมพันธ์ มีรายละเอียดดังนี้
(ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2546)

คุณสมบัติของผู้ขอกู้ยืมเงินทุนประกอบอาชีพ

1. เป็นผู้มีรายได้น้อย ไม่มีเงินลงทุนประกอบอาชีพ
2. มีบุตรหรือผู้อยู่ในความอุปการะ
3. มีความขยันขันแข็งในการประกอบอาชีพ
4. สามารถชำระหนี้ได้จากการประกอบอาชีพ

5. ไม่มีหนี้ค้ำชำระจากเงินทุนนี้

หลักเกณฑ์ในการให้กู้ยืม

1. กู้ยืมได้รายละเอียดไม่เกิน 15,000 บาท
2. ผ่อนชำระคืนภายในระยะเวลา 5 ปี โดยไม่เสียดอกเบี้ย
3. ต้องมีบุคคลค้ำประกัน ตามที่กำหนดไว้ในเงินทุนประชาเศรษฐกิจสงเคราะห์ (ทปส.3) ซึ่งกำหนดคุณสมบัติไว้ดังนี้ เป็นข้าราชการ ลูกจ้างประจำของส่วนราชการ พนักงาน-รัฐวิสาหกิจ พนักงานท้องถิ่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สมาชิกสภาเทศบาล สมาชิกสภาจังหวัดสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภา หรือบุคคลที่มีฐานะเชื่อถือได้ คือเป็นบุคคลที่มีอาชีพและรายได้ที่มั่นคง

หลักฐานและเอกสารของผู้ขอกู้ยืมเงิน

1. สำเนาทะเบียนบ้านของผู้กู้และผู้อยู่ในความอุปการะพร้อมทั้งถ่ายซื้อบ้านเลขที่ และชื่อเจ้าบ้าน
2. สำเนาบัตรประชาชนของผู้กู้
3. แผนที่บ้านพักอาศัยและที่ประกอบอาชีพ
4. รูปถ่าย จำนวน 2 รูป
5. สำเนาทะเบียนสมรส หรือสำเนาทะเบียนหย่า
6. ใบคำร้องขอกู้

หลักฐานของผู้ค้ำประกัน

1. สำเนาบัตรประชาชนหรือสำเนาบัตรข้าราชการ หรือสำเนาบัตรพนักงาน องค์การของรัฐ (ถ่ายเอกสารหน้าหลัง)
2. สำเนาทะเบียนบ้านของผู้ค้ำประกันพร้อมทั้งเอกสารหน้าที่มีบ้านเลขที่และชื่อเจ้าบ้าน

3. หนังสือรับรองเงินเดือนของหน่วยงานผู้ค้ำประกัน (ไม่ใช่สลิปเงินเดือน)

สถานที่ติดต่อขอกู้ยืมเงิน

ผู้มีทะเบียนบ้านในเขตกรุงเทพมหานคร ให้ยื่นความจำนงขอกู้เงินได้ที่กอง-
สัมนาอาชีพสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ สะพานขาว เขตป้อมปราบฯ กรุงเทพฯ
10100 โทรศัพท์ 0-2281-0969, 0-2281-3199 ต่อ 6301-4

ผู้มีทะเบียนบ้านในเขตจังหวัดอื่น ให้ยื่นความจำนงได้ที่สำนักงานประชาสงเคราะห์
จังหวัดซึ่งท่านมีภูมิลำเนาอยู่

บรรณานุกรม

- กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2546). หน่วยงานเกี่ยวกับ SMEs. ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก http://www.smethai.net/html/involve_SMEs/involve_SMEs.asp
- จิตรา เหลืองอ่อน. (2543). การสนับสนุนด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม SMEs. ภาคนิพนธ์พัฒนาการเศรษฐกิจมหัพัต, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน). (2545). ระเบียบวิธีปฏิบัติ SME-SBE. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2546). การสนับสนุนทางการเงินแก่ SMEs ของภาครัฐ. ค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2546, จาก <http://www.bor.or.th>
- ประยัด พาธิการ. (2544). ปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรทิวา ทองศักดิ์. (2545). ปัจจัยที่กำหนดส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยและสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทยหลังวิกฤตการณ์ทางการเงิน. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พรพรรณ ลิมอำไพ. (2540). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยในช่วงระหว่างปี พ.ศ. 2535-2539. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช. (2541). เอกสารการสอนชุดวิชาเศรษฐมิติ. นนทบุรี: ผู้แต่ง.
- ศิริกุล สอนศิริ. (2544). ปัจจัยที่กำหนดปริมาณสินเชื่อที่อยู่อาศัยกรณีศึกษา: ธนาคารอาคารสงเคราะห์. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี. (2543). พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (ฉบับกฤษฎีกา, เล่ม 117 ตอนที่ 9). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

Fisher, I. (1965). *The theory of interest*. New York: Greenwood.

Harris, L. (1967). *Monetary theory*. New York: Greenwood.

Jaffee, D. M., & Modigliani, F. (1969). A theory and test of credit rationing. *American Economic Review*, 59(12), 850-878.

Stiglitz, J. E., & Weiss, A. (1981). Credit rationing in market with imperfect information. *American Economic Review*, 71(6), 393-410.

Tucker, D. P. (1968). Credit rationing, interest rate lags and monetary policy speed. *Quarterly Journal of Economics*, 82(3), 54-84.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล	นายทศ โอสถานุเคราะห์
วัน เดือน ปี เกิด	23 สิงหาคม 2508
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
วุฒิการศึกษา	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา 2525 สำเร็จปริญญาตรีบัญชีบัณฑิต (บช.บ.) จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ปีการศึกษา 2529
ตำแหน่งหน้าที่ การทำงานปัจจุบัน	ผู้ช่วยผู้จัดการ (อำนวยการงาน) สาขาบางนา ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

